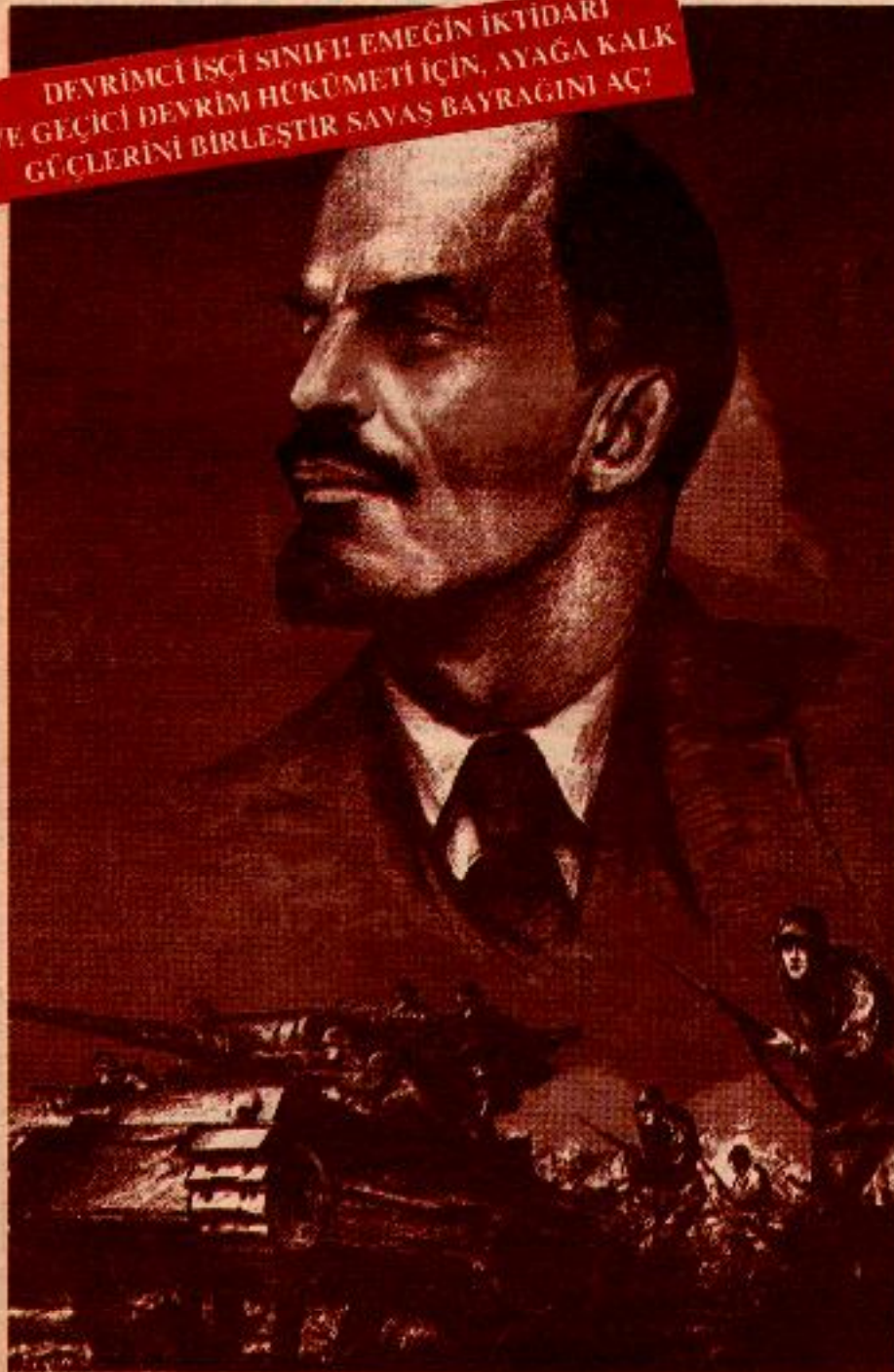

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

DEVRİMCİ İŞÇİ SINIFI! EMEĞİN İKTİDARI
VE GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ İÇİN, AYAGA KALK
GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİR SAVAŞ BAYRAĞINI AÇ!

SAVAŞ VE DEVRİM

Burjuva ile savaş, tekelel sermayenin, sömürucülerin ve toplumun gerici güçlerinin toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfına, emekçilere ve halklara karşı sürdürdüğü savaştır. Syf:3

FAŞİZMİN DİKENLİ TELLERİ

Eski baskı yöntemleri ve alınan önlemler eğer sonuç vermiyorsa, burjuvazinin uyguladığı şiddetli geliştiroerği kestirir. Düşünceyi iyi tanıyan, ne olacağını da bilir. Dönem faşist terör dönemidir. Syf:7

EKONOMİK POLİTİK SİSTEMİN BUNALIMI

Burjuva dünyasında en 'onurlu' insan en zengin insandır. Bir de, toplumda en rezil, en aşağılık ve en çarpık ilişkileri sürdürenlerdir. Burjuva ahlakı, burjuva ilişkilerinin bir yansımasıdır. Syf:9

Devrimci Emek

Önce Gündelik Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 50 / 01 Şubat 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K. Onder H.

Yaz İşleri Müdürü
Temel Gürsoy

Abone Koşulları**Yurtiçi**

6 Aylık 1.000.000 TL

1 Yıllık 2.000.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM

1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Temel Gürsoy

İç Bankası/İSTANBUL

Sirkacı Sokak 1047 80 001 860274

Adres:

Hacılar Mah.

Cemal Nahir Sk.

El Zübeyde İşhan D:63

Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel-Fax: 08512 511 08 10

Avrupa Temsilatlığı:

Sabahattin Karataş

Posta Kutusu 8000 Baro 1. Ann

İSVİÇRE

Avrupa Temsilatlığı:

H. Kapanak

Rue De Lausanne 18/A

1030 GENÈVE / LOSANNE

İSVİÇRE

Almanya Temsilatlığı:

H. Arslan

Singelhof Str. 9

44285 Dortmund / Almanya

Baskı

Gürsoy Ofset

Genel Dağıtım

BİR YAY

Sonuç:

Yeni sayımızda yeniden merhaba!

Öncülikle 16 Ocak sayımızı bitirmeyen okurlarımıza, dergimizin hazırlıklarımız tamamlandığı gün, DGM tarafından 15 Ocaktan itibaren 15 gün kapama cezasını çarpıtıldığımızı belirtmek istiyoruz. Dergimiz hakkında davalar açılmaya, cezalar kesilmeye devam ediyor. Elinizde olmayan bu aksilikten dolayı özür diliyoruz.

49 sayımızda yayımlanan "TİKB Ölüme Orucu Sarıyaçınma Karşı Nasil Saçınır" başlıklı yazımızda ve diğer yazılarımızda bazı yazım hatası yapılmıştır. Dergimizin hazırlandığı günlerde bilgisayarımızdaki bir arızadan dolayı elimizde olmayan nedenlerden kaynaklanan bu hatalar için okurlarımızın hoşgörüsüne sığınıyoruz. Bu yazıyla ilgili bazı atılmaları yanlış anlamaları neden olabileceği düşüncesiyle aşağıda düzeltiyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

Düzeltilme ve Özer:

21. sayfa, 1. sütun, 50. satırdan sonra:

"Dunun bir devamı olarak, devrimci bir ajansın geliştirildiği çarşının kenarlarından beliren ve yakıştırlayla öze sağa olan politik düşüncelerin geliştiği içinde sığıp kalmıştır."

24. sayfa, 3. sütun, 22. satırda "sözler" kelimesinden sonra:

"kaymayan idji ve onun siyasiyi inceleyen bir hatı yapılmış olduğunu söylüyor."

25. sayfa, 1. sütun, 25. satırda "örneğin" kelimesinden sonra:

"Biz bu anıyı tanıyamıyoruz. Bayramca ve Bucak'a bir milim esremeyiz diyebirdiniz. Hata"

29. sayfa, 4. sütun, 42. satırda "doğru" kelimesinden sonra:

"devlet yönetmeye gelebilir düşüncesiyle TİKB ve EKİM'in de kazdığı, toplam doğru siyasetin kazıldığı bir toplama yapıyor."

Sevgili Dostlar,

Merhaba! Daha bir yılı geride bıraktık.

Devrimci kararlar üzerindeki baskıların sürdüğü, yığın insanlarla kınarıyla salınan ölüm oruçlarıyla güzellenen iç savaş günleri.

Devrimci Emek tüm emekçilerin ve çalışanların ölüme giren kışların da hep yanındadır.

İnanç ve özgürlük daha nice yıllarda omuz omuz olacak umuduyuz.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Gözbe Cezası TKEP/İ. Davası Tutukları

Renklerin adı değişti 89'da. Kurucu Emek'li, Milli Ayet, Yeşil ve Rüzgar...
Ve bu renklerin sıklıkla girdiği yeni bir karga yıldı, güzel yarınları,
onları yıldı...

YAŞAMA YENİ RENKLER İŞLEMENE DEVAM EDECEĞİZ

Sakarya Cezası TKEP/LENİNİST Davası Tutukları

Merhaba,

86 Devrimci Emek için Tam Bir Devrim ölü. Ölümüne salımlarla dolu bir
her anın.

Leninist proletaryanın, insanın ölümsüz. Ölüme Devrimde daha çok büyük;
ölümüne salımlar, Devrimci sınıfların ölümü. Devrimci ölüme ve eylem,
Devrimci Emek'in hep yanında...

Devrimler, tam bir materyalist, devrimci soru, devrimci materyalist.

Leninist'in aklı, ölümüne salımların salımları gibi, hep bundan öğrenildi, hep bunu
öğretti.

Devrimin aklı, aklı ve sadece aklı haykırıyor. Devrimci Emek, hep
ağırlı haykırıyor. İnsanlar yığın, gelecekte Devrimci KİREK, 89'ya yeni. Gelecekte,
ölümüne salımlar ve devrimci eyleminin toprak ve ölümlü insanları. Bu toprak ve
insanlar yoldaşlarıyla haykırıyor...

YAŞASIN MARKSİZM LENİNİZM!

KAHİROLÜN PAŞİZM, YAŞASIN SOSYALİZM!

YAŞASIN DEVRİMCI İÇ SAVAŞ, YA DEVRİM YA ÖLÜM!

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN

OLACAK!

TKEP/LENİNİST Tutuklu Doğan Ağrı

SAVAŞ VE DEVİRİM

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve bütün halkların kurtuluşuna ve gelişimine önünde tane bir engel oluşturmuyor. Faşist devlet egemenlik aygıtının halen devam etmesi, ayakta kalması, burjuva politik sisteminin yıkılmasını ne kadar ivedi bir zorunluluk haline geldiğini gösteriyor. Buna rağmen bu eskiyen ve çürüyen sosyo-ekonomik sistem, varlığını korumak için olanca gücüyle direniyor. Eski sömürücü sistemin direnmesi, toplumun gelişme yasalarına karşı direnmedir. Toplumun gelişme yasaları işlemeye devam ettikçe, burjuvazinin gerici direnişi de noktaya çıkar. Toplumun gelişme yasalarına karşı direnme derin bir çürüme ve yozlaşma getirir. Üstelik toplum kapitalist üretim ilişkileri içinde kaldıkça, çürüme ve yozlaşma toplumun bütün organizmalarına kadar yayılacaktır. Canlı olan, gelişme gösteren ne varsa tümü çürümenin etkisine girecektir. Topluma gelişme yasaları her gün bu çürümenin ne kadar derinlere gittiğini gösteriyor bize. Toplumun bugünkü kapitalist biçimi bir devrim yoluyla ortadan kaldırılmadıkça üretici güçleri yıkıma götürülecektir. Kapitalizm demek emekçiler için yıkım ve kölelik demektir. Bu nedenle topluma bugünkü biçimle son vermek demek, topluma kurtarmak anlamına gelecektir.

Tarihteki hiç bir eski toplum biçimi yeni kendiliğinden yeni toplum biçimine terk edilmemiştir. Tamsamlanmış olan yaşamın biraz daha uzatmak için olmadık vahşetlere başvurmuştur. Türkiye tekelci kapitalist düzeni tarihteki bütün eski toplumlar gibi davranıyor. Zamanın çoktan dolduğunu olduğu halde, gelişme yasalarına karşı ayaklanma içine giriyor. Üretici güçlere ve üretici güçlerin en devrimci olan işçi sınıfına karşı savaş sürdürüyor. Ama bu ayaklanma ve burjuva savaş gelişme yasalarına ve geleceği kurtaracak sınıf olan işçi sınıfına karşı verileceği için yenilgi ile sonuçlanmasın kaçınılmazdır.

Çürüyen ve çözülen eski toplum biçimi ve kapitalist sınıf artık bir daha egemen olamaz. Kapitalistler vakitli gibi egemen olamayacak kadar ekonomik inisiyatiflerini yitirdiler. Bu yüzden, işçi sınıfına, toplumun devrimci güçlerine karşı gidilecekleri savaşta kapitalistlerin yenilgi ve devrimi güçleri zafet mülak olacaktır.

Tarihteki hiç bir yeni toplum biçimi sızmasız, patlamasız ve devrimle doğmaz. Yeni topluma dış bir müdahale yani zor olmaksızın kurmaya kalkışanlar ancak yeni toplumun maddi öncellerini eski toplumun içinde üretirler. Kapitalist toplama yakacak, yerine yenisini kuracak olan işçi sınıfı devrimle başvurmazsa, hiç bir zaman hedefine ulaşamayacaktır. Kapitalizm, toplumun bütün üretici güçlerinde olduğu gibi işçi sınıfına da yürütür ve yozlaştırır. Devrimci bir sınıf olarak işçi sınıfı ya devrimle başvurur ya da toplumun önüne terk eder. Her hakımdan, insanı ayırtan devimsi için yeni toplumun kurulması zorunludur. Yeni toplumun kurulması ise, eski toplum biçiminin zor yoluyla yıkılmasıyla gerçekleşebilir. İşçi sınıfına, faşisme ve kapitalizme karşı vermekte olduğu devrimci savaş devrimin kaldıraçtır.

Türkiye'nin son otuz yıl, tekelci kapitalist güçlerin, işçi sınıfına ve bütün devrimci güçlere karşı sürdürdüğü savaşla geçmiştir. Savaş tezellikle son yıllarda en şiddetli hale geldi. Burjuva gerici savaş düzeni içinde, egemen güçler olmadık baskı yıllarına, işkenciyeye, katliamlara ve vahşete başvurdu. Bu amaçla askerî faşist diktatörlüklere başvuruldu. Emekçi kitleler koyu bir devlet teröründen geçirdi. Toplumun bütün burjuva ve gerici güçleri, devrimci güçlere karşı seferber edildi. Bu süre içinde bütün yasalar ve bütün devlet kurumları, tekelci kapitalist sınıfa egemenliğinin rahatlıkla sürdürülmesi için yeniden düzenlendi. Bütün burjuva politik sistemi ve bu sistemin savunucuları olan burjuva partileri ideolojik olarak faşist-

leşicildi. Tekelci kapitalist düzenin bütün politik aygıtları, bütün toplanmış aygıtları, bütün ideolojik aygıtları, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına ve bütün emekçi halklara karşı savaşta sevkildi. Burjuva iç savaşın amacı, işçi sınıfına ve halkları egemenlik altında tutmaktır. Bu savaş tekelci kapitalist güçler için bir ölüme-kahna savaşıdır. Bu nedenle işçilerin ve halkların seferi, faşizmin ve kapitalizmin ölüme olacaktır.

SAVAŞLA GELEN DEĞİŞİM

Türkiye'nin son otuz yıl boyunca sürekli hale gelen ancak son günlerde açığa çıkan devlet güçlerinin, sivil faşist güçlerle ve mafya ile ilişkileri burjuva dünyasında bir panik yarattı. Burjuva dünyasındaki panik, emekçiler açısından ise şaşkınlık yarattı. Günler uzadıkça, bu ilişkilerin ne kadar daltı budaklı olduğu, esasında tekelci sisteme dahil olan bütün kurumları kapsadığı görülmeye başladı. Son günlerde toplumda olup-bitenler, kriz içinde olan ve krizle birlikte yaşayan kapitalist düzenin normal ilişkilerinden başka bir şey değildir. Ekonomik, toplumsal ve politik olarak süregelen ve derin bir kriz içinde olan bir toplumda, eski toplumsal ilişkilerinden eser kalmaz. Kriz toplumun temelini sarsar ve varolan ilişkileri değiştirmeye uğraşır. Sosyo-ekonomik kriz, eğer bir de burjuva savaşla birlikte işe geliyorsa, eski ilişkiler büyük ölçüde değişikliğe uğrar. Savaş eski düzeni yıkar ve savaşa denk bir "ilişki" yaratır. Savaşa denk bir ilişki biçimi uzun dönemdir kurulmuştur. Ne var ki, toplu savaş resmen kabul etmediği gibi savaşa denk bir ilişki biçimi de burjuvazi tarafından gizlenmiştir. Ama çürüyen toplumun her tarafından patlak verince, gizlenmiş olan gerçekler, izanmayarak kabul edildi. Sermaye-devlet-sivil faşist-mafya ilişkisi gizlenmeyecek kadar açık hale gelince, sistem her yaptığı savunma konusuna geçti. Sistemin kendisini savunması, sömürücü egemen sınıfın, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı sürdürdüğü savaşın kabul edilmesi, açık olarak ortaya konulması anlamına gelir. Her şey kapitalist düzenin ve burjuva savaşın doğasına uygun olarak değişiyor.

Her savaş toplumun ve ulusların durumunda yeni bir dönem başlatır. Düşenler yıkılır, hükmedenler devrilir, ilişkiler değişir ve savaş yaşamı diye bir yaşam biçimi başlar. Savaş dönemi, ekonomisiyle, politik ilişkileriyle, kültürüyle, toplumsal ilişkileriyle daha önceki dönemden ayrırt edilir. Bunu anlamak isteyenler yalnızca şahıslara değil, bütün "Obolomov"lardır. Bahatınca, değişik

mülk sahipleri her şeyin aynı kalacağına zannılar, halbuki, toplumsal ilişkiler görüntü olarak aynı gibi görünse de, önde mutlak bir değişim uğrar. Tarihin motoru olan sınıflar savaşında, sınıflar savaşının kazanılması devimi ve biçimi olan iç savaşta bu değişim çok belirgin olur. Buna anlamamak için toplumun uzağında olmak gerekir. Türkiye'de 'Toplumsal ilişkiler bir kapitalizmin egemen üretim biçimi olma sürecinde değişim geçirdi; bir de sert sınıf savaşlarının ve iç savaşın yaşandığı son otuz yıl içinde değişim uğradı. Bu otuz yıl boyunca savaşlar ve savaş içinde doğanlar, sınıf savaşına ve iç savaşa uygun biçimde şekillendiler. 1968'nin yıllarda sert mücadelelere katılanlar, çarşıcular ve bankaya uğrayanlar 1950 öncesi ve sonrası doğanlardır. Bu tarihlerden sonra doğanlar sürdürülmekte olan sınıf savaşının içinde buhdular kendilerini. Daha geniş bir bakış açısıyla bakıldığında net olarak görülebilir ki, bugünkü nüfusun esas çoğunluğu sert sınıf savaşları ve iç savaşla geçen dönemin insanlarıdır. Savaşın Kürt halkının durumuna bakın, evlatlarının yanında saf tutan tutan ailelerinin ve devrimci öğrencilerin yanında saf tutan ailelerin durumuna bakın, toplumdaki bu değişiklikleri kesin olarak görecektiriz.

Demek ki kapitalizm altında insanlar iki cefakârdü değişiklikliğe uğrarlar: ikincisi, kapitalist ilişkiler tarafından değişiklikliğe uğrarlar, ikincisinde ise kapitalizme karşı savaşarak değişime uğrarlar. Türkiye'nin son otuz yılında yapılan sınıf savaşları, yazılmayan sınıfların karşı savaşları, toplumun karşı kutuplarda kamplaşması, tüm bunlar kapitalist özel mülkiyet zemininde gerçekleşmektedir. Üstelik emeğin olduğu bir toplumda, paranın ve burjuvazinin egemen olduğu bir toplumda; toplumun ezen ve ezilen sınıflar ve sınıflarlar arasında üretimde bölünmüşlüğü bir toplumda; sınıf ve sınıf ayrımına dayalı bir toplumda sınıf savaşları ve iç savaş kaçınılmazdır. Kapitalizm en başta, kendi yıkılış eğilimlerini, kendi içinde taşır. Kapitalizm geliştiği, emeğin daha güçlenir; bütün enerjileriyle düzenin üzerine yürütür. Sınıf savaşları ve iç savaş kapitalizmin yıkılışını gösteren göstergelerdir. Kapitalizmi yıkacak olan devrimci güçleri bir araya getirmek, niceliği niteliğe dönüştürmek ve o büyük toplumsal değişimi başlatmak komünistlerin görevidir.

Savaşın sınıf içi yapısında büyük bir değişim vardır. İmparator N. Bonapart konutasındaki Fransız kuvvetleriyle, İmparator Aleksandr yönetimindeki Rus kuvvetleri

arasındaki 1812 Savaşını geniş biçimde ele alarak bu konudaki görüşlerini Savaş ve Barış adlı kitabında açıklayan L. Tolstoy, sarkonusu savaşın Rus toplumunun bünyesinde meydana getirdiği değişiklikleri en geniş biçimde açıklar. Tolstoy'a göre 1812 Savaşı Avrupa'nın bütün mahkemelerinin yitkilerle bir araya getiremediği kadar hürsuz, esatassuz, alçağı, kalpazan, katil ve pis işlerle uğraşan bir araya getirmiştir. Her ne kadar Tolstoy, savaşın insan doğasına ve aklına aykırı bir olay olarak nitelense de, gerçek dış savaşlar ve gerçek iç savaşlar, kendisine denk düşen üretim biçimlerinin ve mülkiyet ilişkilerinin doğasına uygundur ve dünyanın düşünce yapısında da kabul edilir. İç savaş da bütün savaşlar gibi bir savaştır. Tolstoy'un 1812 Savaşı için söylediği durum iç savaşın yaşandığı Türkiye ve Kürdistan'da çok daha ileri düzeyde yaşanıyor. İnsanlık, tarihte pek görmediği ve kolay kolay göremeyeceği kadar burjuva alçağı, namussuz, kalpazan, katil, işkenceciyi, aşağılık ilişkileri, her tür pis ilişkileri, yazılmayı, çürümeyi ve insan soyunu alçaltan ne kadar ilişki varsa tümünü, (son otuz yıldır ve özellikle de son 5-10 yıldır) Türkiye ve Kürdistan'da birarada görmüştür. İç savaş, Türk toplumun ve Kürt toplumunun iç yapısında, kendisini her alanda gösteren değişiklikler getirmiştir.

Bireyler arasındaki 'istisna' ilişkiler gibi görünen yox ilişkiler altında ekonomik ve toplumsal düzenin yazılmaması gösteriyor. Yazılmamış olan burjuva ilişkilerdir, burjuva üretim ilişkileridir. Sorunu bu biçimde haklamayız, toplumdaki yazılmamış belirli bireylerin 'kural dışı davranış' olarak görülür. Kural dışına çıkanlara toplumun 'kuraları' dayatıldığına, yaşa ya da sosyal devlet ilişkileri egemen duruma getirildi mi, o zaman her şey yoluna girer olur. Bunun tekeleri sermayeye ve devletin hak aşım olduğunu söyleyelim. Tekellere göre, her kural dışı olay, istisnadır ve sistemi yansıtır. Sistem ekonomik sistem olanı, politik sistem olanı 'iyi' işleyen bir sistemdir. Arasıra 'kirli-pis' işler yaşanır çıktı mı İtalya'da olduğu gibi bir 'temiz eller' kampanyası açın mı sorun çözümler, her şey düzen içerisinde yürür. İtalyanlardan ve burjuvalardan dıymuşlar ya, sosyal reformistlerimiz de 'temiz toplum' kampanyasına uygun olarak 'süpürme' kampanyası başlatmışlar. Çoktandır pinekleyip duruyorlardı. Ellerinde süpürge kapitalizmin pisliklerini temizliyorlar. Kapitalizmin pisliklerini temizlemek, tara da sosyal reformistlere uygun bir görevdir. Reformistlere uygun olan işleri bir bakıyoruz ki, halen dev-

rimci avfa olanlar da yapmaya koyulmuşlar. Ashında, reformizmin düşündüğününden daha yaygın olduğu, devrimci safalarda büyük bir talimat yarattığı ortaya çıkıyor.

Devrimcilerin, komünistlerin, işçi sınıfının 'temiz toplum' diye bir hedefi olmaz. İşçi sınıfının görevi, burjuvazinin pisliklerini temizlemek değildir. Böylece bir görev keskinlik, görevi yerine getirenleri, düzene bağlar. Devrimci proletaryanın görevi düzeni yıkmaktır, yeksa onu temizlemek değil. İstisna da bu görüntüde toplumun temizleme mesiniz. Kapitalist toplum kendi yasaları temelinde devam ettirir, çürümeye ve yıkılışa kaptırılmaz. Üstelik çürümeye, yıkılışa ne istisnadır ne de nedendir; toplumdaki her tür yox ilişkilerin temelinde kapitalist üretim biçimi yatıyor. Kapitalizmin sonuçlarıyla uğraşarak, onları ortadan kaldırmamız; kapitalizmin kendisini ortadan kaldırma görevimiz, bütün sonuçları da ortadan kaldırmaktır.

BURJUVA SAVAŞ ÇÜRÜME GÖSTERİR

Burjuva iç savaş nedir? Burjuva iç savaş, tekeli sermayenin, sınıfların ve toplumun gerici güçlerinin toplumun çoğunluğunu oluşturduğu işçi sınıfına, emekçilere ve halklara karşı sürdürdüğü savaştır. Bu anlamda bu savaş, halka karşı olan ve halkın çoğunluğuna karşı olan bir savaştır. Tarihin ileri doğru gelişiminde ve devrimci sınıf olan işçi sınıfına karşı sürdürüldüğü için burjuva iç savaş gerici bir savaştır. Bu anlamda burjuva ve iç savaş, emekçi kitlelerde hiç bir bilinç yaratmaz. Kitlelerde bir bilinç yaratmadığı gibi, emekçiler karşısında egemen sınıfın ideolojik-politik tavırını yansıtır. Tekeli kapitalist güçler, düzene hizmet eden, egemen sınıfın ayrılmazlığına dayanarak sağlanır, düzene ve faşist devlete yansın devrimci tehdit ortadan kaldırın her yol ve aracı geçirdi sayıyor. Toplumda çarkınık yaratan son gelişmeleri bu çerçevede anlamak gerekir. Toplumun devrimci üretici, çalışan sınıflarına karşı verilen bir savaş, ancak çürümeye ve yıkılışa getirebilir.

Tekeller ve devlet, on yıllardır, halklara karşı sürdürdüğü savaşı önce güce, paraya, silaha rağmen kazanamıyor. Halk kitleleri, her şiddetli saldırıdan, her büyük katliamlardan sonra yeniden savaşa kalkıyor ve yine her savaşa kalkış önceliklere göre çok güç ve bilinçli olmuştur. Kürt halkı, Türk halkı ve bütün ezilen halklar kendilerini yitme bu gerici savaşa, devrimci iç savaşla karşı durunca; egemen güçler, bu defa da bu savaşta kendi yitmelerinde kesin bitirmek için bu-

tun olmasından ve güçlerini savaşa sürdüler. Sayıları bölgesindeki nüfusa göre çok yüksek olsa ordu ve polis gurüne yontulmuş güçler takviye ettiler. Faşist paramiliter güçler devletin organik parçası ve tamaralayıcı ögesi oldular. Bu 30 yıldır böyledir, ama, son birkaç yıldır artık vesmen de kabul edilmiştir. Sayıları on binleri bulan sivil faşist güçlerle, yine sayıları on binleri bulan korucularla sayıları yüksek olan gerici burjuva partilerinin gönüllü üyeleri, tekelierleri ve devletin underliğinde ve yönlendirmede silahlandırılmış ve savaşa sokulmuştur. Kapitalizm, kendisini bütün aşgınlık ve rezil güçleriyle savunuyor. Üstelik, bunu artık açık olarak ilan etmiştir. Sistem bu kadar derin bir ekonomik kriz içindeyken, yapılan devlet giderlerini mevcut gelirlerle karşılayamaz. Bunun için toplumda "pis işler" denen işler doğrudan devlet tarafından yapılıyor. Burjuvazinin yaptığı politik cinayetler, toplum tarafından suç sayılan ne kadar şey varsa, her şey son derece "dogal" olarak kabul ediliyor. L. Tolstoy'un belirttiği gibi, savaş dönemlerinde suç işleyenler, bu suçları hiç bir zaman cürüm olarak kabul etmezler. İşbirlikçi tekelci sermaye ve faşist devlet işlenmiş suçları birer cürüm olarak kabul etmedikleri gibi, yapılanları vatan için (siz bunu sermayenin çıkarları için olarak okuyun) yapılmış gördükleri için, yapılanları çok rahatlıkla savunuyorlar.

Türkiye'de son yıllarda en çok zengin olanlar politik olarak etkin olanlar, sermaye için kılıç sallayanlardır. Tekeller için, devlet için kılıç kuşanmayı kabul etmeyenler her alanda tarihtenmiş, harpalanmış ve hast-

ta ödürülmüşlerdir. Kürt mafyası olarak nitelenen kimselerin birer-birşer ortadılar, kabullendiler, ellerindeki parasal olanakların alınması, gasbedilmesi, devlet için kılıç kuşanmışları içindir. Bunlar yıllarca düzene ve devlete hizmet etmekte geçici politikacılar, profesörler, yazarlar vb. olsa da, eğer burjuva işsavaşı aktif savunucuları dağılırsa, yerlerinden alınırlar. Tekelci kapitalist düzen çatı çöküştükçe, faşist devlet temellerinden dinamiklerken, iyileşme gibi düşünmek ve davranmak olur mu. Bu büyükler, buna izin verirler mi. Ülkenin ve devlet sahinde savaşın mı, Kürt korucularının durumu, sivil faşistlerin durumunda olduğu gibi çok kısa süre içinde zenginleşir ve politik olarak da etkin konuma gelirsin. Devlet safalarında savaşın her tür seçme işleme hakkı bir tek olarak vardır, suç işleme hiç bir zaman cürüm sayılmayacağı için, suç işlenmeye zorlanır çıkar. En büyük suçun en çok suç işleyen en zengin duruma geliyor. Devlet aygıtları ve devlet sahinde yer alanlar adeta suç işleme yarışını içindeler. Suç işleme geride kalanın rana çıkması. Sermayenin, devletin ve bütün gerici-faşist güçlerin işledikleri suçlar, devlet yasalarına göre değil, halka karşı işlenmiş suçlardır ve devrim yasaları tarafından cezalandırılacaktır. Faşizm ve sermayeye karşı etkin mücadelede sadece devrimdir, devrim yasalarıdır.

Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci sermayenin ve faşist devletin parasal olarak cürmert davrandığı yalnızca fiilen savaştan militarist güçler değil, militarizmi ve faşizmi destekleyen, propaganda eden, burjuva işsavaşı destekleyen bütün basın, televizyon, rad-

yo, bülbüstenre, yazar ve ideologlardır. Türkiye'de büyük yoğun bir somuru sayesinde, büyük bir ekonomik-politik güç haline gelen basın tekelierinin yanında, bir de son yıllarda faşizmi, militarizmi, burjuva iç savaşı açık olarak destekledikleri için zenginleşen basın ve yazarlar var. Bunun yanında YOK üyeleri de son 10 yıldır büyük servet biriktirdiler. Burjuva sendikacılar da bu konuda diğerlerinden aşağı kalmadılar; onlar da devlete, kapitalistlere verdikleri hizmetin yanında, bir de iç savaşta karşı devrimci esafarda

**İyi sınıfın görevi,
burjuvazinin pisliklerini temizlemek
değildir. Böylesi bir görev hesabla
göreci yerine gettirenleri
düzene bağlar.
Devrimci proletaryanın görevi
düzeni yıkmaktır; yoksa onu
temizlemek değil.
İsteseniz de bu çürümüş toplumu
temizleyemezsiniz.**

yer aldıkları için, devlet ve tekelier tarafından zenginleştirildiler. Devlet, militarizmi, faşizmi, sovizmi ve burjuva iç savaş destekleyen bütün burjuva güçleri zenginleştirmiştir. Tarihten beri Türkiye'de, faşizmi, militarizmi, sovizmi ve burjuva iç savaş destekledikleri için zenginleşmiş ve etkin toplumsal-politik konuma getirilmişlerdir. Böylece, Kürt halkına karşı, Türk emekçi kitlelerine karşı, devrimci güçlere karşı ve bütün ezilen halk kitlelerine karşı, kapitalist toplumun bütün gerici, yoz, alçak, namussuz, katil ve bütün aşgınlık güçleri birleştiler. Burjuva iç savaş, toplumun en dinamik ve devrimci güçlerine karşı birleşmiş olan çürümüş, rezil ve aşgınlık gerici güçlerin savaşı olarak sürdürülüyor.

Burjuva savaş topluma daha fazla götürme getirdi. Yaşam koşulları emekçi kitleler için insanca değildir; insanlık dışı olsa yalnızca yaşam koşulları değildir; burjuvazi, emekçi kitleleri egemenlik altında tutmak için insanlık dışı olarak bilenen ve bilinmeyen ne kadar yöntem varsa hepsine başvuruyor. Türk tekelci sermayesinin karakteri ve amaçları iyi kavranmalı. Türk tekelci sermayesi, çıkarları için yapmayacağı kötülük, işlemediği cinayet, yapmayacağı işkence yoktur. Türk sermayesinin bu çapulu, gaspçı karakterini yansıtan faşist TC, kapitalist dü-

Korucular sermaye ve devlet için işledikleri cinayetlere karşılık her geçen gün biraz daha zenginleşiyorlar.

zen için tarihin bilinen ve bilinmeyen bütün zincirlerini işlemekten çekinmeyecektir. Çürümüş, kokmuş, getici ve vursu fişlet devlet, bunların tümünü temal ediyor. Çürümüş üzerine oturan ve gürümüşü ayakta tutmaya çalışan devlet, hıfıfısın birleşik zoru dayalı devrimi ile yıkılmadığı sürece, burjuva vahşetle her biçimce bağvuracaktır. İstacidarımıza işkenec eden, kadimlarımıza taciriz eden, insanlara dışkı yediren, insanları kaçırı yokatan bir düzen ve devlet, hiç uyandırmaz nakliyatını, içimci, fahiş, mafyayı ve insanlıkta galibilecek her tür kötüleşmiş şey sayar mı? Sorularının, baskının, burjuva periciliğin, soygunculuğun ve toplumdaki aşağılık ve rezil ne varsa tümünün bitirici temeli kapitalizmdir. Mafya, soygun, karamess hissiyet, kalpazanlıktan ölmeyen, politik ve adli cinayetler olmadan bir kapitalizm düşünülür mü, kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkar. Kapitalizm, burjuva sömürsüzünün ve baskısının olduğu gibi, her tür burjuva çürümüş, yozlaşmanın ve burjuva alışkın temelidir. Proletaryamın ve bütün halkların dinamiçemesi gereken, alt-üst etmesi gereken kapitalizmin bu temelidir.

İÇ SAVAŞIN DEVRİMLE İLİŞKİSİ

Türkiye ve Kürdistan'da yürütülmekte olan iç savaşla devrimin dolaysız ilişkisi var. Çünkü birde olan yalmıza iç savaş değil aynı zamanda devrimci durumdur. Takale kapitalizmin gücü, toplumun emekçileriyle yünememeliği için iç savaşla başlayacaktır. Takale kapitalist düzen ve fişlet rejimi duruma gelmiş ki, bu rejim ancak savaş içinde ve savaşla birlikte varolabilir. Emekçi kitleler yıllarca devam eden baskıya ve zulme karşı ayak olarak ayaklanınca, egemenlikleri sorgulan burjuvazi, egemenliği devam ettirmek için çareyi, devrimci güçlere savaş açmakta buldu. O zaman, burjuvazi, emekçi kitleler karşısındaki gücü olduğu için değil, egemenliği sorulduğu için, güçsüz olduğu için, başka türlü ayakta kalınsayacağı için savaşa başvurmuştur. Devrimci durum burjuva düzen ve burjuvazinin ne kadar saygı duruma düştüğünü gösteriyor. Eğer değerlendirebilirsen devrimci durum, proletaryanın ve halkların en etkin müttefikliği: Bir devrimci düzen içinde bulduğumuz için burjuvazi, iç savaşı kolay kolay kazanamazlar. Türkiye'deki iç savaşın devrimci durumu dolaysız ilişki ve bağı olduğu için, devrimle dolaysız ilişkisi vardır.

Devrimci Durum ezen ve ezilen sınıflar

arasındaki eski ilişkilerdeki büyük değişikliği anlamak, bu değişikliğin en açık ifadesi anlamakta olan iç savaştır. Ekonomik, toplumsal ve politik alanda yaşanan kriz devrimci durumun koşullarında, uzlaşmaz ilişkileri aynı düzeyde kalması, Kriz ortamı sınıflararası karşıtlaşma ve üst düzeye çıkartır. Kapitalist sınıf krizin fatossunu emekçi sınıfları çıkartmak ister; emekçi sınıflar ise buna karşı mücadele verirler. Bu uzlaşmaz mücadele kesintisizlik içinde gelişir ve iç savaşa dönüşür. Bunun içindir ki, iç savaş ezen ve ezilen sınıfların artık eski döneme bir daha dönemeyeceklerini gösteriyor. Egemen olanla, ezilen arasındaki eski bağları ve ilişkileri değıştirmiş, kesinlikle egemenin aleyhindedir. Ezilen sınıf, artık çekilemez olan yaşam koşullarını kaktın olarak değıştirmek için, birinci gidışat üzerinde söz sahibi olmak istiyor. Bu nedenle ilişkilerde değışim isteyen, bu değışim bir kere başlatınca, onu devam ettirmek isteyen taraf işçi sınıftır. İşçi sınıfını faşizme ve kapitalizme karşı her alanda mücadele girişimi; mücadeleleri devrimci savaş çizgisinde yani devrimci iç savaş çizgisinde sürdüren, emekçi sınıfın tarihinde büyük bir değışimdir ve bu değışim bizim bir süre önce değışim içinde isizlendirildiğimiz gibi bir iç savaş devrimidir.

Sınıf savaşları geliştiği, emekçi sınıfı, ezen burjuva sınıfı arasındaki ilişki ve bağların yeterince ortaya çıkmadığı koşullarda nazaran, devrimci durum ve iç savaş koşulları birliktir. Öne çıkarmayan bütün ilişki ve bağları savaşa çıkarır. Bu durumda bütün sınıf ve toplumsal ilişkiler bir devrimci mücadeleyle çözülmeye bekler. Açığı çıkan yalınca ezen ve ezilen ilişkisi ve bağları değil, sermaye ile devlet ilişkisi, sosyal, banker, burjuva ile hükümet, ordu, polis ilişkisi ile sınıfların birlikteliği gibi sermaye, devlet, zivil faaliyet mafya ilişkisi ve aralarındaki bağlar da açığı çıkar. Bıylere sermaye ile devlet, hükümet arasındaki güç ve bağları açığı çıkması bir devrimci neden ivedi olduğuna tarzına götürülmeyerek düzeyde beklenebilir. Burjuvazinin on yıllar boyunca kutsal saydığı ne kadar değer, sembol, ilke, kurallı varsa tüm burjuva değerleri birkaç yılda ayaklar altına alını. Kitlelerin körü körüne yıllarca peşinden gittiği burjuva liderler birkaç yılda peşvereye döndü. Burjuvazinin hiç bir değeri, kutsal bıldıgı ve amaçla verilen kitlelere karşısında tutunmuyor. Birlikteliği ve bağları açığı çıkarıyor, değerler buldukları yarıdan taptaklık oluyor, kurallı ayaklar altına alınıyor ve toplumsal

ilişkileri tümünde kaktın bir dönüşüm kaktını bütün yönleriyle gösteriyor.

Toplumsal koşulların her bakımdan bir devrimci iç savaşla değişim, değişim, eğer, koşullarda devrimci iç savaşla değişim için savaş veren bir devrimci sınıf yoksa, yani, işçi sınıfı koşulları değıştirmek için savaşa girmiyorsa; bu durumda her şey çürümeye gidecektir. İşçi sınıfının devrimci öncülüğü de devrimci durumdaki devrim için yararlanamaz, olayların gidışatında söz sahibi olmak için gereken yaratıcılığı ve devrimciliği göstermezlerse her şeyin mahyolacağı kaktındır. Bunun geri ülkelerde olduğu gibi Türkiye gibi bir geri ülkede de eğer kritik bir anda, durumdan yararlanıp, iktidarı almak için gereken şartları göstermezlerse, her şey mahyolacağı gibi, değışim olan koşulların süren sürece değışim olmazlar gideceklerdir.

Emperyalizme bağandı, geri bir ülkede eğer devrimci işçi sınıfı devrimci durum koşullarında, devrimin ilk kritik aşamada iktidara gelmezse, esasen bütün karşı devrimci güçler ve emperyalizm, aynı durumun bir daha tekrarlınmasını için bütün önlemlere başvurur. Bu önlemlerin başında örgütlü devrimci güçlere yönelik kültürel operasyonlar ve katliamlar düzenlenmektedir. Bunu daha başka gerici önlemler izler. Düzenletme ve iktidarı kaybetme korkusuna kapılan burjuva sınıf, konumunu korumak ve bir daha tehlikeye düşürmemek için olası her şeyden gülmeye girişir. Güçlerini toplar ve güdelti saldırılara başlar. Bu anlamda, devrimci güçler devrimci durum koşullarında ara vermezler burjuva egemenliğine karşı doğrudan saldırılara girişirlerdir. Yine ya ya yapıldığı ilk kritik anda iktidara gelmelidir.

Devrimci burjuvazinin, yani bir toplum hiçbirini kurmadığı, toplumsal çürümüş, yozlaşmış ve yalın toplum daha derinden sarsacak ve sarsacaktır. Durum ve görevlerimiz bu kadar hıraklıken, devrim bu kadar ivedi iken bundan kaçmak için değil, bilimsizlikle açıklanamaz. Bugünkü kapitalist toplum ve toplum karşı mücadele vermeyen herkes bütün insanlık karşısında suçludur. Yüreği bütün insanlar için atılır ve kapitalist düzenin çürütme, dinamizm, amaçlı devrimci güçler bu savaşa ortak olamazlardı. Bu çürümüş, bu kokmuş ve devrim insan soyunun daha fazla zayıflaması anlamına gelen bu eski toplumun geçmişi günümüz için: Toplumun bütün sınıfları ayağa kalkın!

Uğur GÜNDÜZ

HER TARAF FAŞİZMİN DİKENLİ TELLERİYLE ÇEVİRİLİYOR!

Egemen tekelci güçler, iki temel nedenele, tavırlarında önemli değişiklik yaparlar: Birinci neden, kendi burjuva ilişkilerinde ve politik ortamında önemli değişim; ikinci, neden egemen güçleri tehdit eden devrimci güçlerin varlığı. Burjuva ilişkilerinde ve politik ortamın değişimine etkide bulunan olaylar esas olarak burjuva üretim biçiminin derin ekonomik bunalıma girmesi ve ekonomik krizin beraberinde politik krizi yaratması, Türkiye'de, emperyalizme bağışlı olması; kapitalizmin uluslararası iş bölümüne dahil olması, kapitalizmin dünya pazarında, emperyalizmin egemen olması nedeniyle, kapitalist ekonomik bunalımın ve politik krizini derinden etkiliyor. Türkiye'nin kapitalist ekonomik ilişkileri ve kapitalist dünya pazarından ileri gelen ekonomik bunalım, nesnel nedenler olmakla birlikte, emperyalist güçler ve işbirlikçi tekelci güçler devlet eliyle genel gidide müdahale ederler. Burjuvaziyi, konumunda bir değişiklik yapmaya zorlayan etkenler -belirliyleti olarak- nesnel etkenler olmakla birlikte; uluslararası ve işbirlikçi kapitalist güçlerin nesnel girişimleri ve politikaları da etkenler arasında sayılır. Devrimci güçlerin varlığı ve savaş, egemen güçleri, konumlarında ve politikalarında değişikliğe zorlayan -her zaman- ana nedenlerden biri olmuştur. Nesnel nedenleri ifade eden devrimci durum, egemen sınıf, nitik eskisi gibi yönetemediği ve yönetebilmek için durumunda, daha çok şiddet, daha çok baskı ve daha çok saldırganlık biçiminde değişikliğe zorlanır. Emekçi sınıflar eskisi gibi yaşamak istemedikleri için, sınıf savaşını yükseltirler; devrimci örgütlü güçler de halkların bu savaşını devrimci ve iktidara taşınmak için savaşlarını yoğunlaştırıyorlar. Egemen burjuva sınıfta, ezilen emekçi sınıf da konumlarında değişikliğe giriyor.

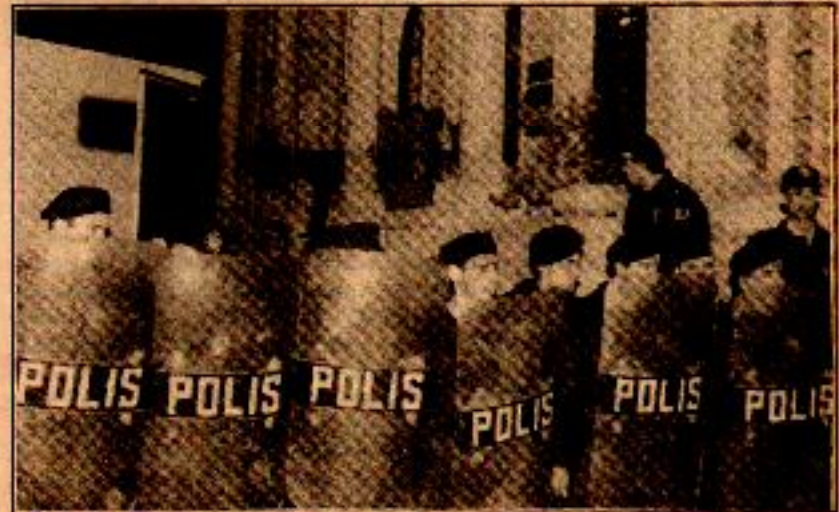
Başlıca temel ve ısdagmaz gelişmeler, çatışmalar, savaşlar, işkence, baskılar, burjuva terörü; ekonomik bunalım, işsizlik grev; politik bunalım ve toplumsal yıkım birliktelik nedeni olan kapitalist üretim biçimi ve kapitalist toplumsal devrim yoluyla yıkılmadığı sürece, olanlar çok daha şiddetli biçimde yaşanmaktadır. Uldagmaz gelişmeler, derin sınıf ayrımı ve ekonomik bunalım konusunda hiç

bir şey yapılmayan burjuvazi, çareyi, devrimci güçleri baskı altına alıp ezmede buluyor. Devrimci güçleri baskı altına almakla, şiddet uygulamakla toplumsal alt üst oluşturmaya çalışıyor. Sanki, emekçi sınıflar gün be gün birleşmeye, ağıtmaya ve başkaldırıya iten kendisi ve kapitalist düzen değilmiş gibi; sanki, sınıf ayrımların, burjuva ayrıcalıkların ve bundan dolayı sınıp giden sınıf savaşlarının temelinde yatanın, kapitalist özel mülkiyet düzeni değilmiş gibi; sanki kapitalizmin modern üretici güçlerin ve üretici güçlerin en devrimci olan proleteryanın gerçekleştireceği toplumsal devriminde emek olarak kalmış gibi, düzenini ve egemenliğini kurtarmak için şiddete ve yalnızca şiddete başvuruyor. Burjuvazi, bugüne kadar, gerek zuni yollarla ve gerekse şiddet yoluyla yaşamını uzatabilmiştir; ama yıkılıp gitmesiyle bulayamazdır. Çünkü, kapitalist özel mülkiyet, kendi yıkılığını kendi içinde taşır.

Türk burjuvazisi, iktidarını hiç bir zaman güvenle görmedi. Ülkesini ve topraklarını ilhak edip, soykırım ve asimilasyon politikasıyla ezdiği ve baskı altında tuttuğu Kürt halkının 1920-1940 yıllarındaki direnmeleleri ve ayaklanmaları ile daha sonraki yıllarda Kürt ilericilerinin çabaları TC için hep tehlikeye oluşturmıştır. Bunun için TC'nin tacizi silyonetimler, savaş hali, daganüstü durum vb. biçiminde sürmüştür. 60'lı yıllardan

sonra ise işçi sınıfı ve devrimci gençlik hareketleri ve yoksul köylü mücadeleleri ayrı bir tehdit olarak doğmaya başladı. 50'li, 60'lı yıllar ve 90'lı yılların ilk yarısı ya iş savaşları biçiminde ya da iş savaşına yakın bir durumda geçti. Hem Kürt tehdidi, hem de Türkiye emekçi sınıfların ve devrimci güçlerin tehdidi TC'yi daha fazla çözen, millitrist, saldırgan yapmıştır. Türk burjuvazisinin ilk kurduğu iktidar gerici burjuva diktatörlüğü biçiminde olmuştur. Diğte Sosyalizmin, işçi Kürt halkların ve emekçi sınıfların tehdidi, burjuvaziyi sürekli olarak daha ne kadar gerici ve baskıcı tutulmuş varsa, onlara boyun eğmeye götürmüştür. TC düzeni koyu bir burjuva gerici düzen olmuştur. 12 Mart ve 12 Eylül düzeni faşizmin bir devlet biçimlenmesi olduğu düzen olmuştur. Başlıca, an koyu gerici düzen olmuştur. Kürt halkına devrimci baskıdır ve Türkiye emekçi halklarının devrimci mücadele biçimlerine boyun eğmesi konusunda, eski konumunun sürdürdüğü göreli tekelci güçler, toplumun bütün gerici güçlerini seferber ettiler. Burjuva iktidarın bütün yılları, baskı, şiddet ve saldırgan yılları oldu.

Türkiye'nin ve Kürdistan'ın oportünistleri ile sosyal-reformistleri, burjuvazinin ve devletin gerici, saldırgan karakterini unutarak, hep, ortamın derin çöküşü nedeniyle beklediler. Bu boş, umutsuz beklentiyle, kitleleri savaşları alkışladılar. Burjuva uluşması-

lar, burjuva iktidarlarından, ortamın demokratikleşmesini beklerken; her gelen burjuva iktidar, militarist ve bürokratik devlet makinesini biraz daha yetkinleştirir. Baska örnekleri biraz daha sıralıktır. Halkların verdiği demokrasi savaşı, egemenleri ve devleti daha fazla demokrasi ve özgürlük düşmanlığına itir. Yakında, bunun iç nedenlerini anlattık. Bir de "dış" nedenler var. Türkiye emperyalizme bağımlı durumda; emperyalist devletler Türkiye üzerinde egemen durumdadır. Türkiye, gerek Kürdistan'dan dolayı ve gerekse emperyalizmin bölgedeki çıkarlarından dolayı "ileri katkeli" durumundadır. Bu nedenle, faşist devletin uyguladığı faşist terör, aynı zamanda emperyalizm tarafından destekleniyor ve planlanıyor. Durum böyle olunca, açık olarak anlatılıyor ki, faşist devlet, burjuva gericiğin emperyalist gericiğin ve saldırıların temsilcisi ve koruyucusudur. Bu durumda, emperyalizme bağımlılık koşullarında, tekelci egemenlik koşullarında, politik ortamda, her türlü bir düzeltme olabilir mi? Oportünistler ve sosyal-reformistler bu konuda "umudumuz" yitirmediler; ancak emekçi kitleler bunun olanaksız olduğunu yaşayarak öğrendiler. Devlet, bütün burjuva iktidarları boyunca daima militarist yoldan yetkinleştirildi; sonunda devlet öylesine büyük bir güç haline geldi ki, toplumun üstünde, emelenemez bir durum haline geldi. Burjuva egemenlik ve emperyalist egemenlik koşullarında, devlet ancak bir baskı, şiddet saldırtıcı ve ölüm makinesi olabilir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci güçlerin o kadar tahdit, baskısı, gücü ve faşist devletin saldırıları, ne Kürdistan, özgürlük savaşından vazgeçirebilmiş, ne de Türkiye halkların devrim mücadelesinden vazgeçirebilmiştir. Şimdiye kadar uygulanan baskıların bütün metodları istenilen sonucu vermedi. Kitleler, yaşamlarında, bugüne kadar ki, en korkulu devrimi yaşıyorlar. Artık hiç bir baskı karşısında boyun eğmiyorlar. Her tarafta "yığınlar yok, direniş var" sesleri geliyor. 80'den sonra uygulamaya sokulan burjuva iç savaş, aradan geçen bunca zamana rağmen, sonuç getirmekten uzak görünüyor. Burjuva iç savaşın yanında, proletar iç savaş (devrimci iç savaş) da görülmeye başladı. Bu durum, egemenler ve zillerler arasında bir ölüm-kalım savaşına kapılmaya başladığını gösteriyor. Ne tekelci güçler ve emperyalizm çıkarlarından ve iktidarlarından vazgeçmeye niyetliler, ne de, emekçi kitleler, bugünkü durumdan dönmeye niyetli. Şimdi Kürdistan ve Türkiye'de tarih iç savaş ve bü-

Kayıp Anneleri tüm ahlakaya rağmen her Cumartesi eylemlerini sürdürüyor.

yük hesaplarına taraflardan yazılaşdır.

Karşı-devrim cephesinde, hangi başarılar yapıyor. Her savaşta olduğu gibi, iç savaşta da, karşı tarafı saf dışı etmek ya da etkisiz duruma getirmek bir kuraldır. Sonra, Sonrası haktır. Yenen, bütün koşullarını, yenilen tarafı kabul ettirir. Ama, sonucu ulaşmak için uzun bir yol var. Burjuva, emekçi kitleleri ve devrimci örgütleri etkisiz hale getirmek için yeni önlemlere başvuruyor. Yeni baskı ve saldırı yasaları çıkartıyor. İnfaz, kayıp, katliam, işkence, tutuklama, ardi-arkası gelmeyen operasyonlarla devrim cephesini sıfırlatmaya ve güçsüz düşürmeye çalışıyorlar. Bütün kitle eylemleri, demokratik kitle örgütleri, işçi sendikaları, özgür devrimci basın, Kürt köyleri, kadınlar ve evleri daha büyük güçle ve yeni yasalarla kuşatıyor. Tekelci güçler her tarafı dikenli tellerle çevliyorlar. Kürt halkını ve Türkiye halklarını ancak dikenli tellerin içine sokarsak, tutabileceğimizi ve her istediklerimizi kabul ettireceğimizi düşünüyorlar. Halkları ve devrimci örgütleri teslim almak için devlet güçleri ve yasalarla çevrili dikenli telleri her gün yeni bir alana çekiyorlar. Nerede bir kitle eylemi var, hemen asker, polis ve yasalarla çevrili faşizmin dikenli telleri, araya çekiliyor. Eylemler, kuşatma içinde etkisiz duruma getirilmeye ve yalnızca konuşan kurullar içinde havranmaya zorlanıyor. Örneğin Galatasaray'da 41 her Cumartesi yapılan Kayıp Anneleri Eylemi, polis ve panser kuşatması altında yetmiyormuş gibi, bir de, oturma eylemi yapanlar, rahatsızlarla nasıl oturarak

ları ve ne kadar yere yayılacakları, yani işsizlikleri de belirlemiş olduğu kararlar içinde davranmaya zorlanıyorlar. Faşist devletin bir metodudur ve başarılı olursa, her alanda aynı şey yapılacaktır. Şimdi barokelli savaş ortamında, Kitleler çok hareketli, devrimci örgütler çok hareketli, Devlet güçleri de çok hareketli. Bir sendika ya da kitle örgütü devlete karşı eylem mi yapacak, hemen ya yasaklanıyor, ya sınırları çiziliyor ya da istenmiyorsa, polis ve askerler örgütleri kuşatıp, dikenli tellerini çekiyorlar. Çirif de yazık, çirif de yazık. Bu tip olaylar artık sık sık tekrarlanıyor. İçerkes açık olarak anlatılabilir, devlet iktidarı, bundan sonra, her tarafı, faşizmin dikenli telleriyle çevirecektir.

Faşizmin amacı, halkları teslim almaktır, direnme anlayışını yok etmektir, savaşını gücünü kurmaktır, devrimci iradeyi yitirmektir. Bunun için şiddet, saldırı ve baskının her birimi ve her yöntemi en üst düzeye çıkarıldı. Tutuklanma verilen cezalar artırıldı, sokaktaki insan da "ihtarsız" öldürülmeye başlandı; faşizmin saldırısı toplumun ezici çoğunluğuna yönelmeye başladı. Eski baskı yöntemleri ve alınan önlemler ağır sonuç vermiyorsa, burjuvazinin, uyguladığı baskıyı ve şiddeti geliştireceği ve yenilerini ekleyeceği kesindir. Düşünümü çok iyi tanıyan, ne olacağını da bilir. Dönem, faşist terör dönemidir.

Özgür ZORLU

EKONOMİK SİSTEM İLE POLİTİK SİSTEMİN SÜREKLİ BUNALIMI

ÜRETİM ARAÇLARI ÜZERİNDEKİ SERMAYE TEKELİ, İŞBİRLİKÇİ TEKELÇİLİK EMPERYALİZME BAĞIMLILIK VE EKONOMİK SİSTEM İLE POLİTİK SİSTEMİN SÜREKLİ BUNALIMI İÇİNDE OLMASI

Kapitalizmin temel ekonomik yasaları, emperyalizme bağımlı olan Türkiye'de daha hızlı ve çabucak gelişmeye yol açarak işler. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve kapitalist meta üretimi temelinde, sermayenin birikimi ve merkezleşmesi, emperyalizme bağımlılık ve kapitalist dünya pazarındaki konumu nedeniyle hem "ulusal" düzeyde ve hem de uluslararası düzeyde işliyor. Emperyalizme bağımlı bir ülkede, üretim araçlarının ve sermayenin merkezleşmesi yalnızca "ulusal" düzeyde kalmaz, emperyalist güçlerin kasalarına doğru gelişme gösterir. Sermayenin kapitalist dünya pazarına doğru akması, bununla da kalmayıp, emperyalist tekelcilere ve devletlere doğru yönelişi çikması, varolan ekonomik buralama sürekli hale getirir ve buna bağlı olarak toplumsal sistemde sürekli yıkım içinde olmasına neden olur. Emperyalizme bağımlılık koşullarında, ekonomik sistem ve politik sistem her yönden, emperyalist dünyadan gelen buralamaların da etkisiyle derin buralım ve sarıma içinde olur. Hiç bir ülke, emperyalizme bağımlılık koşullarında, ekonomik, politik ve toplumsal buralımlardan ve sarımlardan kurtulma şansına sahip değildir.

Ekonomik yapıda tekelci egemenliğin gerçekleşmesi, yani üretim araçlarının mülkiyeti üzerinde tekelci güçlerin egemenlik kurmasını yanında, uluslararası emperyalist tekelcilere ve emperyalist devletlerin Türkiye ekonomisi üzerinde egemen olmaları ve sınırsızlık karşısında daha küçük kapitalistlerin büyükler karşısında direnmek için fazla olanak yoktur. Bütün olanakları işbirlikçi tekelci sermaye ve emperyalizm ele geçirmiş ve sömürüyor. Daha küçük ölçekli kurumlarda, para, iktidar, yasa ve uluslararası ilişkiler bakımından çok güçlü olanlar çıkar. Daha küçük olan kapitalistler, kendisinden daha güçlü olan kapitalist ülkeler karşısında sürekli geriliyor. Bu süreç sonunda,

her gün daha fazla sayıda kapitalist işletme-i ve girişimi mülkiyetinden uzaklaştırılıyor. Ekonomik yasalar bütün çabaklığıyla işliyor. İflas, elden çıkarma, sarıma devretme, bütçe daha sıkı kalmak için gelirin ortak arama vs. vs. bu işleyişin belirgin sonuçlarıdır. Burjuva dünyasında her şey hızla da kalmıyor. Bunun da sonuçları var. İflas ettirilmiş, soyulmuş, sefaletle sızılmış bir kapitalistin sefalet içindeki yaşamı da kendisi tarafından çizilmiyor. İflas ettiği için, olanaklı olanlar dış gösterir, devlet vergisini mazeret kurtar tesdi eder. Bu durumda mülkiyetleştirilmiş ve yaşamı gaspedilmiş olan bir kapitalist belki hemen ölmeyecek ama daha kötü, yaşamı boyunca sızılacaktır. Ama sermaye bu iş bir zaman var olanla yetinmez daha fazlasını ister. Böylece daha küçük olanlar, daha büyük olanların önünde hayran eğnaye devam ederler. Yadsınmanın yadsınması diyalektik yasa işlenmeye devam eder.

Üretim araçlarından uzaklaşarak ilk yadsınan kendi emeğiyle geçinen bağimsız üretici oldu. Sonra sıra kapitaliste geldi. Ama yasa bu, sürekli buralım halindedir ve hareketin yasadır. Diyalektik yasa gereği her kapitalist daha fazla kapitalisti bulmuş olduğu konumdan uzaklaştırıyor. Sermaye ve üretim araçları daha çok kapitalistin elinden çıkıp, daha az kapitalistin elinde toplanmaya devam eder. Bu döngü, bir dış zor bilemi de içerir. Mafyaya eline düşen, yasalara eline düşen, hapis, vuralma, kara memurların baskısına uğrama vb. Ekonomik döngüden, ekonomik yasalar gereği meydana gelirken, devlet ve tekelcinin zor önlemleri durumu biraz daha kurtulur. Böylece yadsınmanın yadsınması diyalektik yasa gereği, sıra işbirlikçi tekelci güçlerin "piyasadan" silinmesine gelir. Daha iyi olanların ekonomik yaşamdan silinmesi, daha büyük bir sistemin toparlanı dışarken yaratığı sarıma gibi, daha küçüklere göre daha sarımtıdır. Öyle yada böyle. Kapitalizmin ekonomik yasaları hiç kimseyi dınemez kendi yanında ilerler. Burada başka kim var?

Üretim araçlarını ve sermayenin işbirlikçi tekelcileri ve emperyalizmin altında birikmesinden, en çok etkilenen orta sınıf da en küçük mülk sahipleri ve küçük burjuvazidir. Tekelci kapitalizm koşullarında, küçük mülk sahiplerinin yaşamı sürekli işli

de bağlanmıştır. Piyasa dalgalanmalarında ya da malların satışı tekelci fiyat ayarlamaları durumunda her an işsizleri ya da kıtımın proletaryanın yaşamı bozabilir. Piyasanın durumu, hükümetlerin durumu, vb. ekonomik duruma etkileyen her şeye karşı çok duyarlıdır. Bu anlamda çoğu küçük mülk sahibi, ekonomi profesörlerinden daha ileri görüşlü olup çıkar. Bir ekonomist, ekonomik yasaları sorgulamaya yoluya ele alır. Ama bizim küçük mülk sahibi, ekonomik yasaları ve sonuçlarını somut olarak yaşar, teminde ve emelinde hisseder. Bunun için çok utkerdir, hisseder. Ekonomik alanda her hangi bir esareti girişimde bulunmaz. Politik yaşam da ekonomik yaşam gibidir, kendi başına cesur sızılmaz, her zaman, durumu bakar, tekelci mülk darıma ve daima güçliden yanadır. Güç onun yanında her şeydir. Ama bu güç, aynı zamanda, onun esareti alan değişmez yadsınır.

Ekonomik ilişkilerde şiddetli bir mücadele yaşanırken, toplumun politik, kültürel ve toplumsal yaşamının bütün alanları bundan etkilenir. Politik sistemi ele alalım. Politik sistemin ana omurgası olan devlet nasıl biçimleniyor. Burjuva devletin, biçimi ne olursa olsun, söz konusu, işçi sınıfı ve emekçi sınıfı olursa, tüm emekçiler karşısında burjuva sınıfı devlet olarak davranır. Ancak söz konusu burjuva dünyası olursa, devlet ekonomik yaşamda en güçlü olanları devler olur. Burjuva dünyasındaki çatışmalar, alt-alt çatılar en iyi biçimde devletle kendini gösterir. Devlet, tekelci güçlerin baskı altında olarak davranır, tekelci güçlere karşı çıkan devletlere de karşı çıkmış sayılır, devlet, kendisine karşı çıkanları ise zor yoluyla sindirir. Burjuva devlet, tekelcinin yararına ve çıkarına olmak üzere yasa çıkarır, ekonomik paket hazırlar, piyasayı müdahale eder. Ekonomik-toplumsal yaşamdaki bu rolü nedeniyle, devletin her görevlisi bürokrasiler, bürokratlar, hanketler tarafından sızılır. Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık ve namussuzluk bütün devlet aygıtını baştan aşağıya sarar. Devletteki gülmeye ve kokuşma toplumdaki buralımdan daha hızlı yaşar. Devlet, en üst adamından en alt görevlisine kadar öylesine pisliğe içine batır ki, yaptıklarını temisleyecek "temiz eller" aramak durumunda kahr. Paranın egemen olduğu bir yerde, devlet görevlilerinin buralımında para için

her şeyi göze almasında şaşılacak ne var ki.

Bu yönüyle devlet hizmetleri, vargün varmışın, büyük servet yapmışın adıdır. Burjuva partileri, birbirleriyle yata içinde devleti yönetmek için bu kadar kıyasıya "kavgâ" etmelerinin altında iki beden yatıyor. Birincisi, emekçi kitleleri politik sistemde tutmak, özaltmak, aldatmak, ikincisi kendi hesabına büyük servet sahibi olmak. Devlette meydana gelen bütün yolsuzlukların bir tarafı burjuva partilerine dayanması, devlet ilişkileri dışında, tekeleri gözlerden gizli karallığında büyük miktarda para almaları, burjuva politik sistemin bütünüyle çürüdüğünü, kokmuş olduğunu gösterir.

Burjuva dünyası, hırsızları, sırtçıları, bankacıları, holdingleri, küçük işletmecileri ve küçük burjuvalarıyla bütün olarak tam bir ahlak çöküntüsü içinde. Sürekli yalan söyleme, iki yüzlülük, sahtekarlık, birbirlerini aldatma, birbirlerinin koyununu kasma, birbirlerini arkadan vurma, her tür sapık ve çarpık ilişkiler burjuva ahlakının temel öğeleri oldu. Burjuva yaşamı tam bir yalan, aldatma, sahtekârlık dünyasıdır. İnsana ait ne kadar onur, saygınlık, sevgi, dürüstlük, kavgalı güven vb. temel özellikler varsa, bunların hiç biri burjuva yaşamında her hangi bir değer etmez. Bu dünyada tek değer paradır ve parasız çevrilebilir şeylerin sayısıdır. Daha önceleri insan onuruna bakaret sayılan ne varsa, burjuva ilişkileri içinde hiç bir biçimde "hakaref" sayılmaz. Burjuva dünyasında en "onurlu" insan en zengin insanıdır. Bir de, toplumda en rezil, en aşağılık ve en çarpık ilişkileri streşörleridir. Burjuva ahlakı, burjuva ilişkilerinin bir yansıması, bir aynasıdır.

Kültür ve Edebiyat alanında, burjuvazi

yalnızca insanlığın zengin kültüründen ve edebiyatından yararlanmakla kalmaz, kendi burjuva kültüründen de tamamen yararlanır. Bir zamanlar, burjuva yoksulluğu haberleri olan bilim, kültür, edebiyat, politika sınıfta, artık çıkmıyor. Bunun ana nedeni, burjuva ilişkilerin tarihini değiştirmiş olması, gelişimin önüne engel olmasıdır. Bu nedenle, tam da bu nedenle, burjuvazi artık kendi eski yazıtlarını, düşünürlerini, şairlerini, romanlarını bir daha yaratamayacaktır. Burjuva birey hay ve hayvan kupon alık bari, bütün dünya dünyaları, kuponlar, psı senesleri, at yarışları, çekler, çekilişler vb. vb. oldu. Geleceği olmayan burjuvazi geçmişi, insanlığın ağırı ne kadar derinlik varsa ne kadar idealist ve metafizik görüş varsa tümüne aynır oldu. Hangi ilişki ele alırsanız, hangi yönü ele alırsanız her yönüyle burjuva düzenin tarihi dönemini çuktan kaldırdığını görülmektedir.

Burjuva ilişkilerde ve burjuva toplumda boydan boya bir burulma yaşanırken, proletarileri ve emekçilerin dünyası bu burulmalar karşısında kararlı durmuş değildir. Birbirleriyle ilişki içinde olan bir toplumda hiç bir sınıf "saf" halde değildir. Proleterer sınıf da çok rahatlıkla burulabilir. Burjuvazinin ideolojik etkisine girebilir. Türkiye de olan da budur. Proletaryanın sızları küçük mülk sahipleri tarafından doldurularak sürekli büyüyor. Proletaryanın sızları genişlerken, bu sızlara, burjuva alışkanlıklarını terk etmemiş olan küçük burjuvaların göçmeleri sızlar. Böylece proleterer sınıf da sürekli burulmaya yüz yüze gelir. Proletaryanın sızlarında çıp da, burjuvazi gibi düşünün ve burjuva ideolojisi ni savunan geniş bir işçi kitlesi var. Üstelik bunlar, bizim militan, önet, devrimci prola-

terimizi de bozuyorlar. Burjuvazinin ideolojik etkisi altına giren pek çok devrimci proleter, devrim sızlarını terk ediyor. Burjuva ilişkilerdeki ve toplumdaki burulma, çürümeye emekçi sınıfın sızlarına da derin tahribat yapıyor.

Ekonomik ilişkilerde olsun, toplumsal ilişkilerde olsun ve düşünce alanında olsun bozulma olmaz, araya başlık girmediği yerini yadırganmanın yadırganması, iticiliği, iticiliğe dönüşmesi diyalektik yasası gereği başkasına barur. Bu özellikte de ideolojik alanda köyledir. Proletaryaya ağır komünist hareketle bütünleşmezse, o zaman, burjuvazinin ideolojik etkisi altına girer ve zımsızda da yola girer. İşlerinde bilerek kendi sınıfına ihanet edenler hariç, sınıfının sonuna kadar götürmek isteyen her proleterer mutlaka komünist partiyle bütünleşmelidir. Bunun ilişkileriyle ve boydan boya çürümüş ve bozulmuş olan burjuva toplumuna havaya uçurmanın tek yolu, marksist-leninist parti ile bütünleşmektir.

Opöritünist ve sosyal-reformist politikalarıyla küçük burjuva partiler, burjuva ideolojinin en iyi ve gömüllü taşıyıcılarıdır. Çoğunluk proletaryanın "sızlarında" iken biçimde de olsa sosyalizmi savunurlarken, işler kötü gittiği zamanlar bu yata yıllarca savunduklarını bir kenara bıraktılar. Söylediklerini unuttular, sosyalizme ve işçi sınıfına sırt çevirdiler. Ama hiç bir şey duragan değildir, her şey en kötülerinden en büyüğüne kadar daima hareket halinde. Sosyalizme ve işçi sınıfına sırt çeviren küçük burjuva partilerin hareketi burjuva dünyasına doğru gelişime gösterir. Artık, emekçi sızlarla karşı, emekçi sızların dünya görüşüne karşı, burjuvazinin dünya görüşüne karşı sızlanıyorlar.

Dünyanın ve Türkiye'nin genel gidisiatına baktıklar zaman, bu durumda, emekçi sızlar için hiç bir çıkış ve kurtuluş görmüyorlar. Çünkü onlar, ekonomik ilişkilere, politik ilişkilere, düşünce alanına ve toplumsal ilişkilere baktıklarında yalnızca "sefalet" görüyorlar. Ne var ki, Marx'ın söylediği gibi:

"...sefaletin içinde eski topluma alışığı adanmış devrimci, yığın yönü görmezler." Şimdi de bu devrimci ve yığın yönü görüldü.

Kapitalizm kendi yıkılış öğelerini kendi bağında taşıyor. Kapitalizmi yıkatmak olan öğelerin başında proletaryaya gelir. Proletaryaya, kapitalizmin, zorunlu olarak geliştiği zamanlarda olduğu, yine zorunlu olarak kendi mekanizmaları tarafından eğitildiği ve biraraya getirdiği üretici güçlerin en devrimcisi ve komünist özel mülkiyeti yıkatarak ve yerine toplumsal mülkiyeti koyarak tek devrimci sızdır. Kapitalizmi yıkıp, sosyalizmi kurmak

devrimci bir sınıf olarak proletaryanın evrensel ve tarihsel görevidir. Kapitalizmin bir aşaya geçtiği, burjuvazinin her gün kavga vermeye ittiği proletar sınıf olarak proletar sınıf örgütleyip, iktidarı ele geçirmeye yönelmek Marksist-Leninist partilerin temel görevidir. Proleter sınıf, kapitalizmi yıkmaya mücadele ederken, Marksist-Leninist partide kendi politik kuruluşunu, Marksist-Leninist parti de proletar sınıfta kendi maddi gücünü bulur. İşte kapitalizmi yıkaşık, burjuvaziyi aşağı edecek olan bu bütünlüğüdür.

Türkiye'de proleter sınıf ve kömünizm ayrı ayrı, her biri kendi yolunda yürüdüğüden sonra, en sonunda tek bir yolda birleşme sürecine girer. Savaş halen sürüyor. Geç, uzun ve sancılı bir süreç biçiminde gelişen de, kömünizm ve proleter sınıf birleşme sürecidir. İktidar mücadelesinde proleter sınıf, sınıf savaşımı, teorik, politik ve ekonomik (pratik) bütünlüğe dayandırması başarılabılır. Türkiye ve Kürdistan proletarya hareketi bu yolda girdiği için eskisine göre daha güçlü durumdadır.

Devrimci durum, iç savaş Türkiye ve Kürdistan'da, sermaye egemenliğine son verecek yitimi ve devrimci güçlerin, tarihi değiştirmek için savaşa girdiklerini gösteriyor. Devrimci güçler, dünya ve Türkiye sınırları ve zaman tarihini değiştirmek için kendi rollerinin bilincindedir. Yıllarca süren çetin savaş, devrimci ve yitimi güçlerin, kendi rollerinin bilincinde olduklarının en inandırıcı kanıtıdır. Toplumun devrim yoluyla dönüşümüne süratli başlamıştır. Ezen ve ezilen kavramı sınıflar üzerine kurulu bir toplum biçiminde, operasyonel sınıf hareketi geçip, savaşa girerse, bu toplum biçimi için sonun başlangıcına başladığını gösterir.

Devrimci durum, burjuva egemenliğe indirilmiş en etkin nesnel vuruştur; devrimci savaş ise, burjuva güçleri buldukları iki dardan, aşağı edilecek sonuçlandırma nesnel vuruş olacaktır.

Proleter sınıf, burjuva egemenliğe son verme savaşımında yalnız değildir. Burjuvaziyi aşağı erime mücadelesinde, tarım proletarileri, sanayi proletaryasının, tarımsal alanlardaki temel dayanağıdır. Yoksul köylülük de kırsal alanda kent-sansız proletaryasının temel müttefidir. Düzenli ve devlet yakaşık devrimci güçler görüldüğü gibi çok geniş kitleleri kapsamaktadır. Yine bilindiği gibi, zengin alanda küçük mülk sahipleri ve köylü küçük burjuvaları da proletaryanın ünlüğündeki bir savaşa, yitimi-devrimci bir rol oynamaktadırlar. Burjuvazi yalnızca proleter sınıf değil, yoksul köylülükleri, küçük burjuvaları da

her gün kavgaya itiyor. Proleter sınıf, tarihi rolünü yerine getirmek için birleştirilmesi gereken bütün yitimi güçleri ve devrimci toplumsal güçleri birleştirmek ve yönetmek zorundadır. Proletarya kendi koşullarını değiştirmek için giriştiği savaşa, bütün ezilenleri de kurtarmak durumundadır. Proletaryanın kurtuluş koşulları, bütün ezilenlerin kurtuluş koşulları demektir. Ama, proletarya, bütün ezilenleri kurtarmadan kendini kurtarmayacaktır.

Ezilenlerin savaşı hangi aşamada olur?

Proletarya ve halk kitleleri esas olarak son otuz yıldır, çeşitli düzeylerde ve çeşitli biçimlerde süren bir savaş veriyorlar. Bu zaman içinde kitleler bazen savaşlarını kendi düzeylere çıkartıyor, ama bazen çıktıkları zıvanda, aşağıları ittiler. ezilenler arasındaki savaş inişli çıkışlı biçimde sürüyor-gidiyor. Proleter ve emekçi kitleler her gün başka düzeylerden sonra, her zor dö-

Proletaryanın eğer komünist hareketle bütünleşmezse, o zaman burjuvazinin ideolojik etkisi altına girer ve zamanla da yozlaşır. İçlerinde bilerek kendi sınıfına ihanet edenler hariç, sınıf savaşımı sonuna kadar götürmek isteyen her proleter mutlaka komünist partiyle bütünleşmelidir.

nem sonunda yeniden ayağa kalkmasını bilmiştir. Sınıf savaşımı yeni koşullarda devam ettiler. Ezilen kitlelerin savaşı son 6 yıldır iç savaş biçiminde oldu. Proletaryayı, halk kitlelerini ve Kürt bakımı teslim almak için karşı devrimci iç savaşa bağlayan tahleki güçlere, ezilen kitlelerden gelen yarı devrimci iç savaş oldu. Bu durum, ezilen halk kitlelerinin savaşımı ileri bir aşamaya ulaştığını gösteriyor. Savaş bu aşamada, tayin edilebilir bir sınıfsal savaştır. Ama aynı zamanda bu savaş, öncelikle bu yarıyılın ikinci yarısından sonra sak sak girdiğümüz uzun savaş biçiminde devam edecektir. Bütün gücümüz ve vahşetine rağmen burjuvazi ezilenleri yene-memiştir ve yenemeyeceği ortadadır, ne var ki, ezilenler ve devrimci güçler de, kısa süre içinde, karşı devrimci ezme ve yenme durumunda değildir. Bu, iç savaşın uzayacağını, uzaklaşacağını da göstermektedir. Bu savaşta, halk güçlerinin zaferi kaçınılmaz-

dır.

Bu savaşın süreli ve çok cepheci bir savaşta. Savaş cephesi bir taraftan Kürdistan, başta olmak üzere Türkiye'de komünistlerin harekettir. fabrikalardaki proleterlerin mücadele, mezarlarda, devrimci tutakların yenilmez direnişidir. Devrimci savaş bütün cephelelerde faaliyet devleti ve egemenleri koşuyor. Devrimci iç savaş yalnızca politik ve pratik savaş değil; kültür, edebiyat, düşünce alanında yürütülen çok geniş boyutlu bir savaştır. Toplumun her alanında yürütülen devrimci savaş tarihin en köklü ve en ileri savaşlarıdır. Her bakımdan geri olan bir ülkede ileri bir savaştır. Devrimci savaşlar, bu nedenle, savaşın her cephesinde, yalnızca Türkiye'ye olan geri tarihini değil, dünyanın da tarihini değiştirmeye büyük devrimci bir rol oynayacaklardır.

Burjuva toplumsal sistemin, bütün burjuva ilişkilerin boydan boya bozulduğu, çürüdüğü bir dönemde, ezilenlerin savaş ve devrimci insanlığın kurtuluşunun gerçek yolunu gösteriyor. Bu savaş sürdükçe, toplumun en ileri, en dürüst, en canlı güçleridir. çürüyüp gitmekte olan eski toplum karşısında, yeni bir yapıya, yeni bir toplama, yüksek bir toplama biçimi olarak sosyalizmi temsil ediyorlar. Sosyalizm savaşlarının, savaşında yepyeni bir yasa hüküm sürer.

Sonuna ulaşması için bu savaşı devrimci gücünde vermesi ve devrimci hedeflemesi gerekiyor. Devrimci gücünde verilmeyen ve devrimci hedeflemeyen bir savaş, sonunda sonunda proletaryanın yenilgisine sonuçlanır. Devlet ve düzen ancak devrimci güçlerdeki bir savaşta ve devrim yoluyla yıkılabilir. Devrimci hareket, Leninistler tarafından belirlenen devrimci mücadele yöntemlerini kavramak ve mücadelelerinin temelini yapmalıdır. Zaten devrimci devrim ve devrimci mücadele yöntemleri, proletaryanın ve bütün ezilen halkların kurtuluşunun tek çözümlüdür. İktidarda kalmak için burjuva zorun her biçiminde boşverilen egemen sınıf, yine ezilen kitlelerle devrimci zorunla uzaktan aşağı edilecektir.

Kapitalist üretim ilişkileri, her tür gelişmenin önünde engeldir. Kapitalist ekonomik sistem Türkiye'de sürmekte olan bunalım içindeki. Burjuva politik sistem bunalımdadır ve tepeden-terciğe kokuşuyor. Burjuva toplumu tam bir yıkılış sürecindedir. Bu eski toplumun hangi yönünü ele alıp değiştirecek, zamanını doldurmuş olan bu toplumun çürümüşlüğü karşımıza çıkıyor. Toplum her bakımdan bir devrimci gebedir. Devrim, toplumun tek dönüşümünü gösterir.

Setenay BERDAN

BURJUVA KÜLTÜRLE BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞILMAZ!

Bizim savaşıyoruz insan insanlaşmak içindir. Emekçi sayesinde hayvanlar aleminden ayrılan insan, ilkel komünal toplum sürecinde doğanın egemenliğinden kurtulma mücadelesi vermiş ve bu mücadeleyi kazanmış. Doğal güçlerin kölesiyken doğanın efendisi haline geldiği noktada sınıflara bölünmüştür. Kölelikten kapitalizme doğru tüm sınıflı toplumlar insanın insan kılığına bürünmüştür. Ve köleleştirme, egemenlik altına alma kendi karşıtını doğurur; bu özgürlük uğruna verilen savaştır. O halde, diyebiliriz ki, insan özgürleşerek insanlaşır. İnsanlaşma savaşıdır, insanın özgürlük yolundaki savaşıdır. İnsanın gelişiminin, kendi kendisinin efendisi olmasının önündeki tüm engeller özgürleşmenin doğusudur. Yani özgürleşmenin yolu savaşmaktır geçür. Bu savaş eskiden yıkıp toprağın altına gemen ve yeniye kusan bir savaşıdır; yani devrimci bir savaşıdır. Özgür insanlaşmanın yolu devrimci savaş yükseltmekten geçür.

İçinde yaşadığımız siyasal toplumsal koşullarda insanlığa mücadeleli, burjuva iç savaşa karşı devrimci iç savaşı yükseltme mücadelesidir. Burjuvazi, insanı köleleştiren kapitalizmin efendisi ve proletaryanın süzümüne kadar kölesi olarak kalmasını ister. Burjuvazinin yürüttüğü karşı-devrimci iç savaşın amacı budur. Ama proletarya, insanlığın geleceğini ifade eder. İğdi ve emekçi yığınlar insanlığın son efendilerini yenecek ve özgürlüğün yoluna açacaklardır. Zorunluluklar diyatından özgürlükler diyarına geçişin yolu proletaryanın önderliğindeki devrimci iç savaşı kazanmaktır geçür.

İç savaşta insanın rolü olağanüstü artar, diyeriz. Bu, asla beylik bir söz haline getirilmemelidir. Bu söz, en çıplak halıyla şöyle anlaşılmalıdır. Devrim samet bir olanak olarak önümüzde duruyor; devrimci irademizi doğru örgütlerseniz devrim gerçekleşir, aksi halde gerçekleşmez. Sorucu böyle koymayan insanlıktan hiçbir şey anlamıyor yomaktır. Dünyanın pek çok ülkesinde emirvâdiler, yığın devrimler gerçekleştirilmiştir. Bu devrimlerin gerçekleşmesi, yalnızca o ülkelerdeki nesnel koşulların devrimine uygunluğuyla açıklanabilir mi? Eğer böyle açıklanmaya kalkarsak, devrimci ortamın yaşandığı

halde devrimin yenilgiye uğradığı örnekleri nasıl açıklayacağız? Öyle ya, birçok ülkede devrimci durum ve iç savaş yaşanmış ama bazılarından devrim gelip çıkarken, bazılarından da karşı-devrim güçleri gelip çıkmıştır. O halde, devrimin samet bir olanak haline gelmesi nesnel bir olgu iken, kendiliğinden nesnel olarak ortaya çıkmış bu samet olarak bir gerçekliğe dönüştürmek, yani gözlerimizin önünde duran devrimci koparıp almak insanî bir olgudur, geneldir. Devrimin gerçeklik haline getirilmesi tastamam insanın sorumluluğudur. Yaşanan tüm bu acılardan, yoksulluk, yoksulluk ve yetmezliklerin, baskıların, katliamların, aşgânlığın ve düşkünlüklerin, çürütme ve yozlaşmanın, kısacası kapitalist botaklığın yok edilmesi, iç savaş ortamında artık en samet biçiminde devrimci öncünün yürüteceği savaşıma bağlıdır. Devrimci öncü kendi tarihsel misyonunu bu şekli de kavramak zorundadır. İç savaşın özelliği, toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçi yığınlarda direne karşı güçlü bir tepkinin kendiliğinden oluşmasıdır. O halde, eğer devrimci öncü doğru bir irade ortaya koyabilirse, çok geniş yığınları devrim mücadelesine katarsa, işçi, emekçi ve gençleri devrimci yönde etkileme olanağı olagünleri artar. Bu demektir ki, öncünün ortaya koyacağı bir yanlış çok pahalıya patlar ve yine doğru bir davranış ise büyük bir devrimci etki yaratır.

"Ya Kanlı Kavgalı Savaş, Ya Yok Oluş!" ne demektir, bu işleştirelmelidir. 1870'lerin sonlarında Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki sınıflar mücadelesi iç savaş düzeyine yükselmiştir. Fakat gereken doğru devrimci irade ortaya konulmadı. Ve iç savaşın tekeli sermaye galip olarak çıktı. Elbette bu güzel bir gelişiyetti. Ama devrim güçlerinde bu yozlaşmanın sonuçlarına hepimiz hatırlarız. Doğru devrimci iradenin ortaya konmamasına sonucu tam bir yıkım olmuştur. Bu yenilgi hırsızlar eliyle, yasadışı yöntemlerle işkenceden geçirilmesine, cezavilerine tikilmesine, işçi ve emekçi yığınların tüm demokratik haklarının gaspedilmesine, tüm örgütlülüklerin dağıtılarak onlara kölece bir yaşamın dayandırılmasına, dizginiz bir sömürme vb. yol açmıştır. Ülkelimizin her karış top-

rağı kan ve gök yağıyla sulanmışsa, bu devrimci öncünün sorumluluğunu yerine getirememesinin sonucuudur. Ve çok iyi bilinmelidir ki, yaşadığımız bu iç savaşın da yenilgiye çıkacak olursak, işçi ve emekçi yığınları 12 Eylülün getirdikleriyle kıyaslanamayacak kadar korkunç bir yıkım beklemektedir. Ya Devrim Ya Ölüm' gıttım atarken, buradaki ölümler çok gerçek bir ölüm olduğunu anlamızdan çıkarmamalıyız. Eğer doğru devrimci iradeyi ortaya koyamazsak eğer devrimci gerçekleştirmeye yetecek devrimci öncülüğü ortaya koyamazsak biz ve tüm emekçileri tarihsiz bir ölüme beklemektedir.

İşte durum bu denli ciddi, savaş bu denli acımasızdır. Devrimci iç savaş doğrudan doğruya iktidarı hedeflemektedir ve emirvâdiler egemenlerin müthiş direnişle karşılaşıldığından müthiş acımasız geçecektir. Ve yine proletaryanın önderliğindeki devrimci iç savaş salt bir "direniş" veya "püskürtme" hareketi değildir; ötede bir saldırı hareketidir. Sömürücü egemenleri iktidardan alacağı etme ve mükelteflendirme hareketidir. Proletaryanın burjuvazi karşıtı tarihsel konunun saldırı konusudur. Yeni eskiye saldırır. Savaşmada olan eskidir.

Burjuvazi kendi cemaatini yani kapitalizmi bitiren olanaklarıyla savunmaya çalışır. Türkiye tekelci sermayesi de kendi sistemini savunuyor ve bunu günümüzde, esas olarak silahların gücüne dayanarak yapıyor. Varlığını koruyabilmek için en otoriter savaşın araç ve yöntemlerini kullanıyor. Bu, iç savaşın gereğidir. Yalnız buradan burjuvazi kendi sistemini sadece silahların gücüne dayanarak korumaya çalışıyor gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Kürdistan ve Türkiye toplumunun hiç yabancısı olmadığı bazı kavramlar vardır. Özel savaş, psikolojik savaş gibi. Bu kavramlar, iç savaşta aşırı silahların dışında silahların da kullanıldığını ifade eder. İç savaş ancak çok yönlü olarak ele alınmaya doğru olarak kavranabilir. Topyekün savaşta ordu-polis teşkilatlarının yanı sıra, faşist burjuva basını, TV'lerin, burjuva partilerin, eğitim öğretim kurumlarının, sanat kurumlarının, spor kurumlarının, reklam sektörünün rolü nedir? Hiç kuşkusuz tüm bu ve benzeri kurumlar burjuva karşı-devrimci iç savaşın ihtiyaçlarına göre programlanmışlardır. Ve tekelci sermaye ordu ve polisleriyle ezilen yığınları ve onların devrimci öncülerini ezip dağıtmaya, fiziken tasviye etmeye çalışırken, ate yandan da onları yoğun bir psikolojik bombardımana tabi tutar. Ve ezilen yığınlar, hatta çoğun sınıfa devrimci öncülerini dahi bu psikolojik bombardımana açtırtırlar. Çünkü, buna müsait bir kültürel şekillenme içindedirler. Toplumun egemen olan burjuva kültürün etkisi altında olanlar, doğal olarak burjuva propaganda ve ajitasyo-

min etkisi eden de kurtulmuşlar.

Tarihte hiç bir egemen sınıf yoktur ki, kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarlarına gibi göstermeye çalışmasın. Egemen sınıf kendi egemenliğini sadece toplumun tufekleriyle gütmeye dayandırmaz. Egemen sınıf, elinde bulundurduğu maddi, teknik ve yönetsel üstünlükle kendi kültürünü topluma egemen kılar. Ezilenleri, sonuna kadar ezilen konumunda tutabilmek için gerekli olan düşünüş sistemini, davranış özelliklerini, alışkanlıkları vs. ezilenlere yoğun bir biçimde enjekte eder. Geçmişten günümüze tüm sömürgeci savaşlar, özellikle de son sömürgeci savaş olan burjuvazi kendi sınıf çıkarlarının propagandasını öyle bir yapıp, bunun için akla gelebilecek her türlü yöntemi öyle planlı, bilimsel, sistemli ve yoğun bir biçimde kullanır ki, ezilen yığınlar ne olduğunu bile anlamaksızın daha besiktan itibaren burjuva kültürüyle yoğrulur, yetiştirilir. Burjuvazinin sömürgeci dayanan bu anlayışının ezilen yığınlar üzerindeki etkilerini hayatta her alanda görmek mümkündür.

Burjuva kültür, kapitalizm öncesi toplumlardan miras bırakılan ve burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarına göre yeniden gözden geçirip düzenlediği ve eskiye göre oldukça gelişmiş, karmaşıklaşmış bir kültürdür. Kültür, kesinlikle sınıflar arası bir şey değildir. Tam tersine sınıf savaşımında çok etkili bir silahtır. Burjuvazi, kendi silahını en etkili bir silah olarak kullanmak konusunda kendisinden önceki tüm egemen sömürgeci sınıflardan fersah fersah ayrılmıştır. Burjuva kültürün tarihsel misyonu, burjuva çıkarlarına ezilen yığınları yoğun şekilde enayitlenmek, yığınları kapitalist düzenin doğruluğuna, sonuna değin sürekliliğine ve başkası türlü bir düzenin gerçekleştirilmesinin olanaksızlığına ikna etmektir.

Bir sınıfın kendine özgü bir kültüre sahip olabilmesiyle kapalı, o sınıfın politik mücadele yani egemen sınıf olma mücadelesi vermesidir. Egemen sınıf olma mücadelesi vermeyen sınıflar, geleceği almazlar, günden güne eriyip giden ara sınıflardır ve onların kendilerine özgü bir kültürleri yoktur. Ara tabakalar egemen sınıfın kültürünü yansıtır.

Proletarya, gelişen üretici güçlerin (modern sanayi) ürünü olarak ortaya çıktığı ve üretici güçlerin gelişmesiyle daha da ileriyeye, egemen sınıf olmaya başladığı için, yani geleceğin sınıfı olduğu için kendine özgü bir kültüreye oluşur. Proletaryanın kültürü, ancak proletaryanın egemen sınıf olduğu koşullarda, yani proletarya diktatörlüğü koşullarında egemen kültür haline gelebilecektir. Ancak bu demek değildir ki; işçi sınıfının kültürünü yaratma mücadelesi geleceğe bırakılmadığıdır. Hayır, proletar savaşçuları, yani yeni toprakları bu günden, yani burjuva egemenliği-

ne karşı savaş koşullarında yaratmalıdır. Gelecekte de işçi sınıfı ve emekçi gençleri proletaryaya kültürü doğrudan doğruya eğilme işini yürütecek olan proletaryanın komünist partisidir. O halde proletaryanın komünist partisi, proletaryanın kültürünü burjuvaziye karşı savaşın koşullarında yaratmak ve bunu saf safında kesin bir biçimde egemen kılmak zorundadır. Aksi takdirde, burjuva kültürle burjuvaziye karşı savaş kazanılmaz.

Bizi proletar kültürü edinmeye ya da burjuva kültürü sorgulamaya güdüyen çelişki nedir? Bu çelişki, besiktan bugüne değin içinde yaşadığımız çağımızın ve bilere bilere işimize işlenmiş olan burjuva kültür ve buna bağlı davranış özellikleriyle, öte yandan yürüttüğümüz devrimci savaşın birinden ayrıştığı, bize dayattığı, savaşçıya zorunlu kıldığı çelişkilidir. Bir tarafta eskiden beri kendiliğinden, sorgulamaksızın edinilmiş olduğumuz özellikler, alışkanlıklar, değer yargıları ve öte yanda devrimci savaşçı gerektirdiği özellikler. Bu ikisi arasındaki çelişki, gelişmenin bir aşamasında öyle bir hale gelir ki, kişi, artık, ya alışkanlıklarını, davranış özelliklerini, kısacası eski kültürünü değiştirecek ya da mücadelede bir adım daha ileriye gitmeyecektir. Savaş potansiyelinin kendisi, tam bilinende olmasak da, bize proletar özellikleri dayatır. Öğretmeye çalışır. Ya bu özellikleri öğrenseydik bir savaş anlayışımız oluyorsa yükseltseydik, ya da savaş anlayışımızda ısrar edip tekenleyeceğiz. Kendimizi yenilemek için, proletar savaşçı özelliklerini edinmek için mücadelede kararlı olmak, iş savaşını kazandıktan sonra gülen bir insan olarak hale gelmektedir.

Bunaysa kadar anlatılanlardan şu sonuç çıkarılır: Proletaryanın kültürü günümüz koşullarında bir savaş kültürüdür. Çünkü, burjuva-

zinin kendisine karşı devrimci bir iş savaşını yaratmış koşullarda proletarya, ileriye gidebilmek için savaşmak, tüm diğer ezilenleri de pağı sıra sürükleyerek devrimci iş savaşını yükseltmek zorundadır. Nasıl ki, burjuva kültür burjuva karşı-devrimci iş savaşını bir arada ve de bir sonucayla proletarya kültürü de artık proletar devrimci iş savaşını gerektiriyor güre ele alınmalı ve yeniden yeniden üretilmelidir. Proletar kültürün bir savaş kültürü olarak ele alınması yaşadığımız günümüzün en acil meselesidir. Proletaryanın tarihsel misyonunun zorunlu bir sonucudur.

Savaş kültürü kavramı üzerinde artık bizim daha etraflı durabiliriz. Savaş kültürü kavramı, iki türlü yanlış anlaşılmağa açıktır ve hatta bu yanlış anlaşılmalara meydan vermemek gerekiyor. Birincisi, kavramın ikamet kökünü olan kültür sözcüğü üzerindeki vurgu yapılı ve kültür, burada alışlagelmiş biçimiyle kavranırsa, savaş kültürü kavramı boş bir söz haline getirilir. Çünkü, buradaki kültür, alışlageldiği biçimiyle sanatsal olaylarla sınırlanan ve emekçinin yabancılaşmasından pek bir şey (ya da iyi şeyler) ifade etmeyen bir tarzda ele alınmamıştır. Ve öyle salt kırımlardan oluşan ayrılmış kültürden bir kültür değildir. Adı üzerinde, söz konusu olan savaş kültürüdür ve ancak savaşın içinde aktif bir savaşçı olarak yer alarak, savaş yükselterek edinilebilir. Savaş kültürü savaşçıların kültürüdür, ilahiler, bu kültür hakkında asla tam ve doğru bir fikir sahibi olamazlar. Örneğin, bir inşaat eylemi berkesiz tıyileri ihpertmekle birlikte, toplumun farklı kesimlerinden insanlar bu eylemi farklı şekillerde yorumlarlar. Ama, bu eylemi doğru bir şekilde yorumlayabilmek, inşaat savaşının hissettiklerini hissedebilmek, eylemin ruhunu yakalayabilmek için bir devrimci savaşçı olmak ve her şeyini devrim da-

vasına adaya bilmek gerekir. İşte bu savaşçı bir ruhla düşünmek, her şeyini düşünmeye adanmak ve sükute kilitlenmek mescesidir. Savaş kültürü işte bu ruhsal şekillenmeyi ifade eder.

Artık, ikinci yanlış anlamaya classlığı tzerinde durabiliriz. Bu savaş kavramının darlaştırılması yanlışdır. Savaş kültürü derken, buradaki savaş salt askeri eylem olarak anlaşılmamalıdır. Elbette, iç savaş en olgiler silahların kullanılacağı savaştır. Ve dolayısıyla iç savaşın öncüsü kendini askeri-teknik yoldan alabildiğine geliştirmekle yükümlüdür. Ancak savaşçılık askeri eylem yerine, savaşçıyla sınırlanmaz. İyi silah kullanan, olaylara askeri gözle bakan, askeri taktikleri iyi kavrayan kişi iyi bir asker, hatta iyi bir komutan olabilir. Ancak savaşçılık daha kapsamlı, daha karmaşık bir olgudur. Savaşçı kişilik sadece eylem anlamı değil, yaşamın her anını, 24 saatini savaşa göre biçimlendiren kişidir. Ve savaşın en yoğun yaşandığı anlarda dahi askeri eylem anları zamanımızın çoğunu dolduramaz. Cephe savaşlarında bile taktikler ve savunmalarla geçen süre, yani aktif savaş, zamanın tamamına kapsamaz; dinlenmeye, savaş hazırlığıyla ve geçen belli süreler vardır. Cephe savaşına benzemeyen iç savaşta ise aktif askeri eylem dışında geçirildiği müddetler zamanımızın çoğunluğunu doldurur. Bu noktada şu soru sorulmalıdır: Askeri eylem veya aktif savaş dışında kalan zamanımızın çoğunluğunu nasıl geçiriyoruz? Nasıl düşünürüz, nasıl öğreniyor, nasıl paylaşıyor, nasıl tüketiyor, nasıl espiri yapıyor, nelerden hoşlanıyor, disiplini nasıl ele alıyor, kısacası zamanımızın çoğunu nasıl yaşıyoruz? Savaşçı kişilik, yaşamımızın her anını savaşın ihtiyaçlarına göre ele alan, tüm vakitinde savaşçı, dolayısıyla savaşçı özelliklerini geliştirmeye çabası içinde olan kişiliktir. O halde savaş kültürü kavramı: salt askeri eylem bilgisi ve becerisini ifade etmez; bütün bir yaşamı bir savaşçı olarak yaşamayı ifade eder. Bunun için alışkanlıkların, zevklerin, davranış özelliklerinin, kısacası kültürün savaşın ihtiyaçlarına göre ele alınması, yeniden ve yeniden üretilmesi gerekir.

O halde, 1) Proletarya kültürü kavramını gördüğümüzde yerde savaş kültürünü, savaş kültürü kavramını gördüğümüzde yerde de proletarya kültürünü anlayabiliriz. Ve 2) Günümüzde her iki olgu da proletar savaşçı kişiliğin yaratılmasızın vargeçilmez aracıdır. Devam edelim.

"Bir olay kimilerine bir tragedya gibi algılanabilirken başka kimelerde gülmeyle yol açılmaktadır". Sebahi şudur bunun: İnsanlar; yaşamın farklı olayları, kendi toplumsal konumlarıyla, dünya görüşleriyle, düşünme tarzlarıyla beslenen ve somut bir tarihsel alan üzerinde gelişen açık-kesin ideal-

lerle uyumluluk içinde algılarlar. ("Estetik, A Ziss, 8.114)

Peki, bizler, örneğin zeleri komik, zeleri trajik buluyoruz, nelerden hoşlanıyor, nelerden hoşlanmıyoruz, ahlaklıya, ahlaksıza bakışımız veya özgürlük anlayışımız nedir, nasıl yapıyor, eleştirileri karşı nasıl tavır tutuyoruz, disiplinleniyor veya moralinden ne alıyoruz ve bopsinden önce de kolektivizme bakışımız nedir, vb. vb. Tüm bu konulardaki anlayışımız, düşünce görüşümüzde ideallerimizle uygun bir tarzda mı şekillenmiş durumda, yoksa bilinçsizce, sorgulamaksızın kapitalizmin yılları boyu bize girince edip alışkanlık haline getirdiği anlayışa mı uygun davranıyoruz?

Burjuva kültürün burjuvazinin siyasal savaşının bir silahı olduğunu (teorik olarak) biliyoruz. Ama buna rağmen bir Amerikan filminden, bir pop müzik parçasından hoşlanabiliyor, kullandığımız bir eşyadan ila olarak marşımıza hakahatlıyor, bir yıldızımızı, dasturumuzu, kaptanımızı "espiri" yapıyor, yahut böyle "espiri" besleyebiliyoruz, yitmişimiz için ağlanacak düzenleme ihtiyacı duyabiliyorsak bunu nasıl açıklayabiliriz? Her şeyden önce, burada bilinç unsurı yoktur. Her adamın farklı idealizmiz, dayanışma çabaları ve düşünmek yerine, alışkanlıklarımızın kamandasıyla hareket edilmektedir. Sorgulamaksızın, burjuvazinin verdiği kendiliğinden bilincin, alışkanlıkların, burjuva değer yargılarının güdümünde davranılmaktadır. Alışkanlıklarımızın güdümüne yeniliyoruz.

Bir yıldız ideolojik, politik bir konuda yanlış bir yaklaşımı düşse, ona doğru yaklaşım anlatılır, ilhak edilir ve düpteneleri değişen insan artık doğruları savunmaya başlar, yani mesele kalır. Eğer kişi ilhak edilmezse ve farklı düşünülmesi konu ciddi bir görüş ayrılığı düzeyindeyse, bu durumda da o kişi hareketin dışında kalır; hareketin gelişimi açısından yine mesele yoktur. Fakat kültürel sorunlar ve buradan kaynaklı davranış özelliklerinde durum farklıdır. Bir kere, davranışlarla ilgili tüm sorunlar, tüm yanlış yaklaşımlar olumsuz sonuçlarını yanında ve çok parlak bir biçimde karşımıza çıkarırsaklar. Örneğin disiplin anlayışındaki bir sakatlık, hele de iç savaş koşullarında zararlarını çok parlak biçimde ortaya koyabilir (mesela bir gerilla birliğindeki en: unak bir geçişlik, emirlere en unak bir itaatsizlik birliğinin top-tan imhasını neden olur). Ama öte yandan, örneğin mizah anlayışındaki bir sakatlık, zararlı sonuçlarını yanında ve çok parlak bir biçimde göstermez. İlk örnekteki şiddetli ortaya çıkış, bir kayanın dinamiklenerek unak edilmesindeki gibidir. Oysa ikinci örneğimizde, aynı kayı, balgalaan aydınlatmasıyla oynur gibi yavaş yavaş ve alttan alta oyulur, bitir.

Ve ikincisi, davranışlarında sakatlık olan bir kişi, bu sakatlık kendisine gösterildiğinde, öyle ha deyince bu buzlaklığı güderemez. Zira, özgürlükteki kişi, zaten doğru bulduğu için değil, alışkanlık olarak içine yerleşmiş olduğu için o davranış sürdürüyor. Ve alışkanlıkların gücü öyle bir güçtür ki, yanlış ve hatta zararlı olduğunu bilsek de, gürsük de, çoğu kez kalamız birkaç kez bu yüzden duvara çarpmasak, zararları çok parlak bir biçimde göstermezsin kendimizi düzeltmeyiz.

Üçüncü olarak da, yanlış davranışta terakütmetmek, çoğu kez de doğruya bilmemekle, başka türlü nasıl davranılacağını göstermekle bağlantılıdır. Öyle ki, davranışlarımız yanlış olduğunu hissediyor, hatta bazen iyiden iyiyekavranız. Ama herkes böyle davranılmaktadır, içinde bulunduğumuz ortam, çevre, ilişkilerde bizi aynı sakat davranış sürdürmeye itiyor. O halde, költürümüz ve buna bağlı davranış özelliklerimizi değiştirmek, proletar bir savaşçı olarak kendimizi her anlamda yenileyebilmemiz için;

1) Kendimize karşı yürütmemiz gereken mücadeleyi olsa da olur, olmasa da olur birinciden bir anlayışla değil, olmasa olmasa şekilde bir anlayışla ele almalıyız. Mücadelede kalma olabilmek için kendimizi sürekli yenileyebilmek ve proletar savaşı özelliklerini edinecek, geliştirecek zorundayız.

2) Bu mücadele iç bes günün bir olay değil, sürekli bir mücadeledir. Zira, on yıllardır, öğrenme öğrenme olan alışkanlıkların gücüne karşı yürütülmektedir. Ve yine, burjuva kültürün egemen olduğu ve yaşamımızın her alanını kapsama altına aldığı burjuva egemenlik koşullarında sürdürülmektedir.

3) Yanlış davranışlarımızı karşı mücadelede, şu yanlış "masum" bu yanlış "zararlı" vb. yaklaşımlara düşme-meli; yanlış özelliklerin olumsuz sonuçlarını ortaya da geç ortaya çıkarmayı bilerek, proletar olmayan özelliklerle devrim savaşında onun sokuklu kalınmaya-sığınmı kavrayarak, sorunların, yanlışların üzerine bilinçle gitmeliyiz. Salt sonuçlardan hareketle değil, davranışları, proletar kültürüne, yani savaşın gereklerine uygun ve uyumayan yunleriyle ele alarak bu konuda bilinçimizi sürekli uyarak tutmalıyız.

Bühtemizi sürekli yanık tutmalıyız diyoruz. Bu esastır. Kendimizi sürekli yenilemenin vazgeçilmez yoludur. Öyle ya, ilerletilmeye kadar işlemiş alışkanlıklar, bu alışkanlıkların yanlışlığını kavradık diye hemen ortadan kalkmazlar; alışkanlıkların gücü varlığını sürdürür. Alışkanlıkların parçalanmak, atomu parçalamaktan zordur" der Einstein.

Bunun da ötesinde, günümüzden çıkarılmamalı ki, kapitalist toplumda yaşadığımız sürece, ister istemez burjuva propagandası, burjuva kültürün etkisi altında

ya. Örneğin; diyelim ki benelliğin yanlışlığı, paylaşımın doğru olgusu, güzelliğini, idealizminize uygunluğunu kavradık. Benellik bir süre daha varlığını bize dayatır, bunun sonucu olarak paylaşmakta zorlanabiliriz. Yapılması gereken trade müdahaledir. Zorunma gitse de, paylaşmasın bilmeçti. Bunu yapabilmek zamanlar doğru ve zorunda olan paylaşımeliğin bizim için doğal bir davranış haline gelmesini, onun bilimselce varmasını ve onu içselleştirmeyi başarırız; oluruz. Ama bu bile benelliğin yok edilmiş olduğunu göstermez. İnsan toplumsal bir varlıktır, toplumca ihtiyaçların bütünüdür. Toplumda benelliğin kaynağı olarak özel mülkiyet varolduğu, benellik de ister istemez varolacaktır. Dolayısıyla, bu doğru herkeste bir şekilde, bir ölçü de vardır. En azından potansiyel olarak vardır. Yani, her ne kadar paylaşımeliği içselleştirmek ve bilinci bir alışkanlık düzeyine yükseltmek de benelliği potansiyel olarak taşımaya devam ederiz. Dolayısıyla, kapitalist özel mülkiyet koşullarında yaşadığımız süreç benelliği tekrar tekrar yapmak, her kesimi gösterişinde, yeniden, bilimsel, iradeli ve yaratıcılıkla üzerine getirmek gerektirir. Bilincimizi sürekli uyanık tutmazsak, bir kere daha yendiğimizde benellik, bir başka konuda pekalla kendini dayatıp paylaşımeliğin önüne geçebilir. Bu, kendi içimizde gerçekleşen süreç ve amaçsız bir kapışmadır. Düşman, yani burjuva kültürü ve ait olumsuz özellikler sürekli baskı altında tutulmalı, ortaya çıkmalarına, güçlenmelerine fırsat verilmemelidir. Bir başka örnek: Espiri anlayışının değıştirmesinin zorunluluğunu kavramış olalım. Ama buna rağmen bir süre daha burjuvazinin yoz kültürünü yaşıtınan espiriler yapın, bu tür espirilere gelin; böyle olun istemesek de içimizden gelmek gelir. Alışkanlıkların gövde burda da bu şekilde kendini gösterir. Yapılması gereken burada da trade müdahaledir. Böyle espiriler yapmamaya, yapılan bu tür espirilere gitmemeye çalışın; bu espirilerin gerçek içeriğini düşünmek gerekir. Bu yetmez, bilakis bu tür yoz espiri anlayışını süğüten mizah dergilerinden, TV programlarından da trade bir çabayla uzak durmamız gerekir. Diğer espiri anlayışını geliştirmek için dairimeci edebiyatı okumamız, bunları tartışmamız gerekir vs. Yani alışık ve çok yönlü bir çaba söz konusudur. Ve bu çaba kesintiye uğatıldığında, burjuvazinin yoz mizah anlayışını bizi bir şekilde de bulup ve tekrar ayağına taşır. Bunlara benzer daha pek çok konuda örnek verilebilir. Özetle, kapitalist toplumda burjuva kültürün maddi temelleri vardır ve burjuva kültürü egemen kültürdür. Buna rağmen bu toplumda burjuva kültürü kendi içimizde yenellilmesini gerektirir. Bu kültürün bir bütün olarak yenilmesi, egemen kültür

olmaktan çıkarılmamasına burjuva egemenliğin alağı edilmesiyde birlikte (hatta onun ardından) demek gerekir; gerçekleşektir. Kapitalizm koşullarında yaşayan devrim savagları olarak bizler ise burjuva kültüre karşı kendi içimizde sindireceğimiz mbedeleği ancak savagı yürümlü geliştirecek ve bilincimizi sürekli uyanık tutarak kazanabiliriz. Bunu yapmadığımız noktada burjuva kültürün egemenliği altına girme ve yozlaşma kaçınılmaz olacaktır.

Burada, burjuva kültürü ve proleter kültürün açıklanması gerekiyor. Burjuva kültürün odağında "ben" ve "benim" olguları vardır. bireyin ve topluluğun çıkarları hep karşı karşıya getirilir ve çatışır. Bu çatışmada birsey kendi "ben'im, kendi çıkarlarını topluluğun üzerinde tutmaya çalışmalıdır. Burjuvazinin "yaşam kavgası" adı altında propaganda ettiği şey budur; bireyin, içinde yaşadığı topluma karşı kavgadır. Ve bu kavgada "her koyun kendi bacağından asılır"ken, "peşinin kurtaran ise kaplıdır". Böylece, bir propagandanın etkisi altında kalan kişi, kendi "ben'im topluluğun içinde eritemez, kolektif çıkarları kavrayamaz ve her şeyi kişiselleştirme eğilimi taşır.

Burjuva kültürün böyle şekillenmesi tesadüfi değildir; burjuvazinin üretim araçları kapsamındaki korunulmuşundan kaynaklanmaktadır. Üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine sahip bu sınıfa özel mülk anlayışının (Benim) her şeyin üstünde olması doğaldır. Nasıl ki kapitalist üretim ilişkileri ancak esas kapitalist özel mülkiyet ise, kapitalist kültürün esas da "benim" anlayışındır. Kapitalizmde aramız kar yasası egemendir; kapitalist kültür de buna göre şekillenir. Her şeye sahip olma isteği, sınırsız bir aç gözlük... Ve kapitalizmde rekabet egemendir; ne pahasına olursa olsun rakiplerini hastırma, çama anlayış zorunludur; kapitalist kültürde yetişen birey de çevresiyde olan ilişkilerini bu amaçsız rekabet anlayışıyla ele alır; herkesi esnek fişe çıkıma çalışır. Ve kapitalizm, özellikle de tekele aşarına varmasıyla birlikte, tekeller tamamen asıllıdır; bir avuç tekele, artık üretimle hiçbir alakası kalmayan; sahip olduğu fabrika ve şirketlerle belki isimlerini bile tam olarak bilmeyen bir asıllıklar topluluğu haline gelir. Bu asıllıkların kültürü de emeğe saygısızlık, çalışın insanları uşğılama, çalışından tüketmeyi, hem de çalınca tüketmeyi mesiyet sayma, yolsuzlama anlayış gelişir. En "ilegali" insan, üretimle hiçbir alakası olmadığı halde, en fazla, en "çalışın" tüketen insan olur vs. vs.

Bu asıllık sınıf kültürü de asıllıktır, çirkinştir, yozlaşmıştır. Ve bu yoz kültürünü tarihin gelişimine karşı savunur. Çünkü kendisi artık üretimin bütündeki en büyük

engel haline gelmiştir. Her alan da egemenlik peşinde koşan tekeller, her anlamda gördük kaynağıdır. Gerçekler ve bunun bilimsel tarihin gelişimine karşı durmanın taleği ve panigiyde kültürlerini savunur, yayarlar. Varlıklarını sürdürölmek için bir tasfetan vahş bir kavgı-devrimci terör topluluğun ezilen kesimleri üzerine estirker, diğer yandan da onları kendi yoz kültürüyle alıştırmaya ve bir burjuva çibi düşünmeye; yani kapitalizmin sonuna kadar yaygınlaştırma çalışır.

Bu burjuva kültür, kendileri de patron olarak yaşayan ve büyük patron olma hayali içinde yüzün küçük-burjuvalarda kuluyca egemenler. Öyle ki, küçük-burjuvalar, burjuva kültürü süslendirmekte kraldan daha kralcı davranabilirler. Çıkarları ve tarafsız konularını buna uygundur. Onlar da bir var olma-yakalma savaşı içselleştir. Küçük-burjuvazide tarihin gelişimiyle birlikte ortadan kalkmakta olan bir sınıftır. Üstelik küçük-burjuvazinin çalısızlığı paradokstur ki, biraz savunduktan özel mülkiyet tarafından mülksüzleştirilirler, yok olmaya itilirler, tekellerin büyük baskısı altında sefil bir yaşam şartları ve burjuvalaşma hayalleriyle birlikte, genellikle ve giderek daha büyük yığınlar halinde mülksüzleştirilip proleteryanın mülksüzleştik diyarına itirler. Talehları bundandır. Kraldan daha kralcı davranmalarının ve sonuçta, tarihin taahhüğü en geride sınıfların neden burada aranmalıdır.

Eski toplum şu ilkeye göre kurulmuştur: Ya çalışın, ya da başkasını soyar, ya birisi için çalışın, ya da o senin için çalış, ya kele sahibisin ya da kölesin. Böyle bir toplumda yetişen insanlar, daha başkıkayken belli bir psikolojilerle, bir takım alışkanlıklarla, düşünüşlerle sarmalıdır. Ya efendi ya köledirler, ya da küçük mülk sahibi, küçük memur, zıdan, yani tek kelimeyle yalnız kendi tabiatını düşünen, ötesiyde hiç mi hiç ilgilenmeyen bir insan.

Şu toprak paylaşım işiyorsam, başkalarından banane, bir başkası ağsa, daha iyi ya, başkasını daha fazla soyarım. Doktor, mühendis, öğretmen ve da memur olarak toplumda küçük bir yerim varsa, başkasını önemünde mi? Dalkarlıkla, hal hatır saymayla güçlere yaranırsam belki de küçük yerimi koruyabilirim, hatta, kimliğim, belki de ilerleyebilir, günün birinde bir burjuva olabilir." (Proletarya Kültürü, Lenin, 8, 78)

Proletarya kültürü ise, burjuvazinin tersine, kolektivizme dayanır. Kolektivizm, proleter kültürün özüdür; proleter kişiliğin tüm davranış özellikleri kolektivizmden kaynaklanır. Çünkü proleterya biraz modernizmin ürünüdür ve modernizmi suzayı büyük ölçekli üretim demektir, kolektif çalışma demektir. Proleter, ancak diğer proleterlerle

birlikte üretebilir. Diğer proletarlarla birlikte hakkını arayabilir. Yani maddi yaşamı ona kolektivistliği öğretir.

"Proleter, tek başına bir şey olarak hiçbir şeydir. Bütün gücü, bütün derlemedi, tüm umut ve beklentileri başta, arkadaşlarıyla birlikte sistemli eylemden türemiştir. Büyük ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendisini hiylik ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun için temel şeydir. Bununla karşılaştırıldığında bireyin pek az anlamı vardır. Proleter, toplumsal aygıtın ya da kişisel şar, umutunun, atandığı herhangi bir görevde tüm duyguları ve düşüncelerini kaplayan gönüllü bir disiplinle görevini yaparak, adını kitlelerin bir parçası olarak, en yüksek bağlılıkla sağlar." (Aydın Kesim Üstüne, Lenin 8, 40)

Bununla birlikte, proletaryanın maddi yaşamından kaynaklanan ve içinde varolan bu özelliklerin bir proletarya kültürü haline gelmesi engellenir. Buna engelleyen birer burjuvazidir. Kendi ideolojisi ve kültürünü tüm topluma hakim kılma anlayışıyla hareket edip, tüm toplumu propaganda bombardımanına tabi tutan burjuvazi, proletarların da bilincini bulandırır, burjuva kültürüyle askatlar. Ve kapitalist toplumda, karıştırmaya, akılları keder çalğıktan sonra birahane ya da kahveye gidin. Özüne gelene küfür yağdırın, ökey oynayan ve evine gidip karısını döven proleter çıkarılır. İşte tek tek işçilerde görülebilen bu yanlışlar proletarya kültürünün temsil etmeder. Bu düşünce, işçilerin bilincinin ve ruhunun burjuva propagandasıyla sakatlanması sonucudur. Proletaryanın kültürü, proletaryanın içinde varolan, üretim araçları karşısındaki konumlarından, tarihsel devrimi neyondan kaynaklanan kültürdür.

Proletaryanın devrimci öncülü, işte bu kültürel ve siyasal savaşın amacı düzeyine yüksektir. Kendi içerisinde, alışkanlıklarında, beğenilerinde, davranış özelliklerinde halihazırda varlığını sürdüren burjuva kültüre amansız yüklenirler. Savaşın gerektirdiği özelliklerle donanmaya çalışırlar. Onun içinde, proletaryanın içinde varolan özellikleri geliştirir; savaş gerçekliğine göre yeniden ve yeniden şekillendirirler. Proletarya kültürünün savaş kültürü düzeyine yükseltilmesi, böylece iradi bir çabadan sonucudur. Bu, tarihsel devrimci öncünün sorumluluğudur.

Mesela sadece savaşın içinde varolan meselesi değildir. Savaşın içinde, akıntıya kapılmış tahta parçası gibi yer alanlar da olacaktır. Kuşkusuz, bu, savaşçı kişilik değildir. Savaşçı kişilik, savaş kültürünü kendi kültürü haline getirendir. Zorunlulukla kavrandığında insan için efendisidir. Eğer kavranmazsa insan onun kölesi olur. Savaşçı kişilik, savaşın içinde bir şekilde varolan kişidir. Savaşçı egemen olarak gerekir.

Önce, yaşamı bir şekilde tüketen değil, onu yeniden ve yeniden yaratan kişidir. Öncü savaşçı kişilik savaşın sonucu olarak kavranır; bilince çıkarılır ve ona göre şekillenir. Savaşçı egemen olmak aradığı bir çabıyla gerçekleştirecek bir işçidir. Savaş gerçekliği savaşçıya ideolojik, politik anlamda olduğu gibi kültürel anlamda da burjuvaziyi bağları koparmayı sağlar. Kişi düzenle bağlarını ne derece koparmışsa kavgaya o derece sarılır, kavgaya içinde gelisir ve kavgaya egemen olur.

"Hiç bir düşman bana benzer bir büyük zarar veremez." Bu söz, tartışılmaya değer özelliklerin, burjuva değer yargılarının, eskilif ifade eden alışkanlıkların, özcesi savaş anlayışının yol açtığı tahribata karşın bir şekilde işaret etmektedir. Örneğin bir itibar savaşçı ya da bir ölmü aracı savaşçı mı hangi düşman silahı yenilir? Kuşkusuz böyle bir devrimci irade karşısında her türlü düşman iradesi etkisizdir. Düşmanın etkili olabilmesi için, bizim bu etkiye açık olmamız gerekir. Bu, her şeyden önce kültürel bir açıklıktır. Burjuva değer yargılarını, davranış özelliklerini alışkanlıklarını taşıyacak, burjuva saldırılara da açık demektir. Kültürel olarak doğru şekillenmişsek, burjuva karşı-devrimci saldırıların sızabileceği, bizi etkileyebileceği hiç bir boşluk bırakmasak, düşmanın tüm silahları, tüm iradesi karşımızda çaresiz kalacaktır. Savaş kültürünü özümsemek demek, burjuva kültüre karşı gelikten bir şekilde donanmak demektir. Yaşamı boşluk tutmaz; belirli bir konudaki anlayışımız, diğer bilinçli bir biçimde devrimci çıkarılması ifade ediyorsa, karşı-devrimin ortaya çıkabileceği, onun içine gelebilecek bir anlayış sızabilir demektir. Yani bir davranış özelliğimiz veya bir alışkanlığımız devrimci işsavaşını geliştirme hizmet etmiyorsa, burjuva karşı-devrimci iş savaşını istediği özellikleri, alışkanlıkları taşıyoruz anlamına gelir. Burjuva düzenin otomatikman ve mütemadiyen bize yüklediği ve bizim de kendiliğinden biçimde edindiğimiz kültür burjuva kültürüdür. Ya da şöyle söyleyelim; kendiliğindenlik burjuva çıkarılara hizmet eder. Sargulanmaksızın edindiğimiz değer yargıları, alışkanlıklar, davranış özellikleri, burjuva değer yargıları, burjuva alışkanlıklar, burjuva özelliklerdir. Proleter kültürü edinmek ise bilinçli bir çaba işidir. Savaşçı özelliklerle donanmak özel bir bilinç ve emek gerektirir. Ve böyle bir bilinç ayıklığı ve çabası göstermediğimiz her noktada, biz her zamanla kuşatılmış olan burjuva kültürün etkilerine açık hale geliriz; proleter savaşçı özelliklerimizde bırakacağımız bir boşluk, otomatikman burjuva kültürü tarafından doldurulur. Kendi içinizle burjuva kültüre karşı yürütülen mücadele işte bu denli hassasiyet ve ataklılık gerektirir. Bu mücadele zorlu ama savaşçı kazanabilmek için bir o kadar zor

durulur.

Dikkat edilirse görülecektir ki, düşman da bizleri bu noktaya yüklenerek tüketmeye, tüketmeye çalışmaktadır. Düşmanın bu çabası en çiplak biçiminde işkenceye ortaya çıkar. Polis, işkenceye aldığı devrimciye ideolojik-politik yönden değil, kültürel yönden yüklenmeyi esas alır. Ve bilir, maldır ki, işkencedeki fiziki acıdan etkili olabilmesi için, işkence göreni teslim alabilmesi için, işkence altındaki kişinin kafası yanılmıyorsa gerekir. İşkence de kafada başlayıp kafada biten bir süreçtir. Bilincinde ve insanında düşmanın sızabileceği boşluk bırakmayan savaşçı hiç bir tehdit veya fiziksel acı teslim almaz. İşkenceci geçeri, işkence gören kişiyi en geniş yollarına hitap edip açık yakalamaya çalışır. "Kullanılmıyorsun" derler, "yarak oluyor sensin" derler, "sen bu acılara katlanırken yarımcıların lüks içinde yaşıyor" derler, "güvenliğe tüm yoldaşların bile bildiklerini anlattılar" derler ve özellikle de anfer konumundaki kadroları kararlarlar. Özcesi, yoldaşça ilişkileri sezelemeye çalışır. Yoldaş sevgisizliğini parti sevgisizliğini yaratmaya çalışır. "Kendini kurtar" derler. Bu noktada, partisine ve yoldaşlarına karşı inançta, güveninde, sevgisinde zayıflık olan kişi açık verir, teslimiyetli yol alır.

Bir devrimcinin teslimiyete düşmesi, davasını bırakması gerek işkence altında, gerekse başka koşullarda her şeyin geri dönüşlerinin ağır basması sonucu gerçekleşir. Ve söylemeye gerek yok ki, bu geri dönüşler burjuva değer yargılarından. Savaşçı sızdırılmak (burada savaşa egemen olmak anlayışını) işte bu değer yargılarının yenilmesi tam bir zorunluluktur.

Bu zorunlu işi başarmak, bu zorunluluğu yerine getirebilmek için temel koşullar vardır. Burjuvaziyi hiçbir biçimde vladılmayan ideolojik-politik bir perspektif. Bütün leninist kadrolar, marksist-leninist ideoloji ve politikalar ışığında, burjuvaziyi vladılmayan biçimde şekillenmişlerdir. Burjuvaziyi vladılmayan bir şekilde sahip leninistler, burjuva kültürle de vladılmayan olanağına, potansiyeline sahiptirler. Leninist ideoloji ve politikalar ışığında şekillenmek, burjuva kültüründen tam ve kesin biçimde kurtulmanın ilk ve temel koşuludur.

Arsak sadece bu yetmez; bir savaşçı olarak sürekli gelişiminin, burjuva kültürü içinizden söküp atmanın ve onu yarıma vladılmamanın yolu, düzenle olan her türlü bağımızı bilinçli olarak koparmak ve kendimizi her şeyden önce devrimci adamaktır. Proleter savaş kültürünün özü kolektivistlidir. Ve burjuva bireyciliğinin tersine bizler kolektivistiz, yani parti bilincini, parti ruhunu, parti sevgisini geliştirmeye çalışmalıyız.

Devrimci ATEŞ
Doğan GÜNEŞ

POLİTİK FAALİYETTE VE HALKIN BİLGİLENDİRİLMESİNDE POLİTİK KAMPANYALARIN ÖNEMİ

İşçi ve emekçiler, Kürt Halkı yoğun çalışmalar döneminin içinden geçmektedir. Dünyayla, her dönem için gerekli olan Leninist Partinin varlığı devrim ve açık çalışmalar dönemi olarak ilan ettiğimiz şu dönemde olağanüstü önem kazanıyor. Leninist Parti'nin bu dönemde olağanüstü önem kazanmasının başlıca nedeni, kuşkusuz ki, içinde bulunduğumuz iç savaş zafere taşındırabilmek için mücadelenin argüdü ve pratik çabalarının belirleyici duruma gelmiş olmasıdır.

Hepimizin bildiği gibi, olaylar çok ani patlak veriyor ve çok süratli bir şekilde gelişiyor; iç savaş ortamının karakterine uygun olarak kitlelerde çok yoğun bir hareketlilik yaşanıyor. Ve yine hepimizin bildiği gibi, olayların yoğunluğu, ortaya çıkışı ve gelişim hızı örgüdü mücadeleleri asar dururda. Devrim yıllarında varlığını olağanüstü önem kazandığını belirttiğimiz Leninist Parti'nin bu nesnel koşulları altında örgüdü ve pratik çabası, süreci etkin müdahalesi de doğal olarak daha da önem kazanıyor. Bu bilinçle süreç daha etkin müdahalelerde bulunabilmesi için çeşitli yöntemlere ve araçlara başvuruyoruz. İşte bunlardan biri olan politik kampanyaların daha bilinçlice ele alınış ve daha sık kullanılmasıdır.

Daha bilinçlice ve sık kullanılması diyeceğimize, bu çalışma yöntemi zaman zaman kullanıldığımız bir yöntemdir. Politik kampanyalar, adı bu şekilde koşulsuz yasa konulmasın, hiç fark etmez, aslında hemen hemen her siyasi yapıya kullandığı bir çalışma yöntemidir. Burada bizim için önemli olan, kitle önderliğini ele almanın hayati önem kazandığı bu dönemde bu çalışma tarzını daha bilinçli uygulamasıdır. Çünkü, bu çalışma tarzının kitle önderliğini ele almaya katkılarından, başka bilinçle amaçlı olan katkısından kadar bir çok ve önemli sonuçları vardır.

Politik kampanyaların en önemli yararlarından biri, halkı bilinçlendirmedeki etkisidir. Hepimizin bildiği gibi, nesnel dünyanın ve olayların kavranmasın, bilgilerimizin tek kaynağıdır. İnsanlar, nesnel dünyanın kendi işlemleriyle beyinlerinde biriktikleri yanı sıra, başka kaynaklarla da öğrendikleriyle öğrenmektedirler. Bir insan, bir olayla ne kadar sık karşılaşsa ve o olayın tanımak için ne kadarlık bir istek duyarsa bilgilenme-

si de o oranda olur. İşte belirlenmiş bir politika üzerinde yoğunlaşmayı getiren politik kampanyalar, bilgilenme sürecinde gerekli olan iki şeyi, yani canlı sezgi ve bilgi edinilecek nesneyle yoğun ve kasıtlı ilişki kurmayı sağladığı içindir ki, halkı bilinçlendirme faaliyetimizde etkin bir çalışma tarzıdır. Belli bir zaman kesiri içinde, belirlenmiş bir politika üzerinde yoğunlaşmayı ifade eden (ki bu savaş koşullarında hayati önemde bir kavramdır) politik kampanyalar halkın, işler istemez canlı sezgi yoluyla üretilen politikadan haberdar olmasını ilgin ölçüsünde o politikaya kavramasını ve harekete geçmesini sağlanmaktadır. İşçi ve emekçilerin yaşamakta oldukları düzenin dışında yeni bir düzen arayışı için de oldukları, bu arayışta güderik daha da yoğunlaşan bir biçimde devrim güçlerine yönelmişleri ve devrimcileri tatbiyenlikleri bilinçler. Halkımızın devrimlere ve devrimde bütüncülce yoğun bir ilgisinin olduğu bu dönemde yürütülecek politik kampanyaların yardımıyla, halkı harekete indirmek, örgütlemek, genel bilinç seviyesini yükseltmek ve bu çabalarının sonuçlarını kısa zamanda almak mümkündür. Bundan dolayı halkı bilinçlendirmeyi, eğitmeyi ve var olan egemenlik aygıtına karşı savaşa kaldırmayı amaçlayanlar, bu süreci sınıfsal-sömürsüz topluma sadık taşıyarak isteyen bizler, halkı bilinçlendirmek ve harekete geçirmek için yürüttüğümüz pratik faaliyetimizde, politik kampanyalara daha bir önem vermeliyiz.

İşçi ve emekçilerin devrim safalarına doğru yönelmişleri, devrimci yapıları daha yakından tanımaya çalıştığımız ve bunu pratik içinde gerçekleştirdiğimizi biliyoruz. Yani halklarımızın bizleri tanıma süreci asıl olarak teorik yaklaşımlarımızla inceleliyoruz, konferanslarımızın dinleyerek olmamakta. Ulaşılabiliriz işçi ve emekçiler, varolan düzenin nasıl değiştirileceğini ve burjuva haksız ve te-rörüne nasıl karşı çıkılacağını, bizim ürettiğimiz politikaları bakarak öğrenmekte ve tercihlerini bu politikalara bakarak bizim haklarımızda bilgi sahibi olmakta, bir tarafta. Yani, politikalarımızın ne kadarlık bir kitleye, hangi yoğunlukta ulaştırabiliyoruz etkinliğimiz ve tanınmamız da o oranda olmaktadır. Lenin'in bilgilenme sürecinin ilk basamağı olarak koyduğu canlı sezgi,

başka, politikalarımız, dolayısıyla da Leninist Parti bakımında bilgilenmesinin de başlangıcını oluşturmaktadır. Politik kampanyalar, üretilen alan içinde yoğun bir çalışmayı teşvik eden, propaganda ve pratik) getireceğinden dolayı, en azından o alan içinde ki kitlelerin tanıma dönemlerinin özelliklerinden dolayı bu etkinin çok daha geniş olacağına kuşku yoktur) o politik yaklaşım dolayısıyla da o politikayı üreten sınıfsal yapı hakkında bilgi edinmesini de beraberinde getirecektir.

Bir alan, bir politikayı hayata geçirmek için çeşitli faaliyetlerin bombardıman altına alınması gerektiğinde, o alanda bulunan en etkin unsurlardan en ileri unsurları kadar herkesin bilincine bu şeyler yazılacağına kuşku yoktur. Bu çalışma tarzıyla, en etkin unsurların bilinç almasını dahi politiklaştıkları dönemde kullanmak üzere bir şeyler yazılırken, daha ileri unsurların ise o politikayı tercihleri olmayıp bulması ve ilişkiye girmesi sağlanacaktır. Bu ise, bir yandan halkın bilinçlenmesi, bir yandan da Leninist Partinin kitlele bağlanma güçlenmesini ve pratik önderliği ele alması anlamına gelmektedir. Anlaşılacağı üzere, politik kampanyaların etkisi, belli bir zaman kesiri içerisinde belli bir konu üzerinde yoğunlaşmayı getirmesindedir. Bu özelliğinden dolayı, bilgilenme sürecinde gerekli ve temel iki şartını, kitlelerin canlı sezgisine hitap etme ve kitleleri sürekli ve yoğun olarak bir konu ile ilgilenir kılmasıyla yerine getirmektedir. İşte bu da, bu çalışmanın etkinliği kılınmaktadır.

Bu etkinin pratik içinde nasıl oluştuğunu veya oluşturulacağını daha iyi anlamak için bir iki örnek verealım.

Bir bölgede sivil-faşist örgütlenmeye karşı mücadele ve mücadele dağıtmak için bir kampanyaya düzenleme kararı alınmış olsun. Bu kararın uygulanacak insanlar, bir yandan halkı sivil-faşistlere karşı bilinçlendirme ve sivil-faşistlere karşı harekete geçirmeye çalışırken, bir yandan da kendi pratikleriyle yol gösterici yapmaları gerekir. Bunun için hemen nasıl bir yöntem uygulanacağı aklı gelmelidir. Yöntem, halkın seçmelerine hitap etme, halkı yoğun bir şekilde bu konu ile ilgilenilmesini. Bunu yapabilmek için önce, bu kampanyanın ne kadarlık bir zaman dilimi

ğinde yürütüleceği belirtilmelidir. Bu zaman dilimi uzun olmamalıdır. Çünkü çok uzun zaman dilimine yayılrsa, temel önemde olan şeyi, yani halkı yoğun bir şekilde bu konu ile ilgili kılma amacımızın gerçekleştiremeyiz. Bu zaman dilimini belirledikten ve pratiğe girildikten sonra, basitten karmaşığa doğru ama bir gün daha ara vermeden ve hiç bir yitirimi taşımadan (tabii ki burada kastımız Leninist Parti'nin iç savaş ortamına uygun gürlüğü yönündedir) faaliyetlerimizi yaygınlaştırmalıyız.

Devlet yazınlarından kuglamalara, bildiri dağıtımından pullamalara, kahve ve ev toplantılarından eğitme kurslarına kadar günümüzün sokmaya, kitle eylemlerinden gazete ilanlarına, sokak tiyatrolarından bilinçsizce sivil faşistlere sempati duyularının uyarılmasından yöneticilerinin cezalandırılmasına, işyeri ev ve örgütleme yerlerinin imha edilmesine kadar çeşitli araç ve yöntemler bir bir ve biri diğerine güçlendirecek şekilde kullanılmalıdır. Böylece yoğun bir faaliyet yürütüldüğü takdirde en ilginç insan bile o bölgede yürütülen bu faaliyet hakkında bir bilgi edinmek zorunda kalmış olacaktır. Böyle bir çalışmada somutunda ise bir; halkın, sivil faşistlere karşı bilinçlenmesi, iki; Leninist politikaların ve Leninist Parti'nin o bölge insanı tarafından öğrenilmesi, üç; o bölge insanının Leninist partiyi tanıması ve ilişkiye girmesi sağlanmalıdır. Ve bu kampanyaya sivil faşistlerin terörüne maruz kalanlar ve bölgenin öncü unsurlarını Leninist politikalar ve Leninist Parti etrafında birleştirir.

Bu örnek daha da geliştirilebilir. Bir il veya ülke çapında da düşünülebilir. O takdirde, kutulanacak yöntemlerin ve araçların zenginleşmesiyle başka bir şey değişmez. Mantık aynıdır.

Bu çalışma tarzının nasıl bir etki yaratacağının en çarpıcı örneklerinden birini ölüm orucuna örnek aldık. Ölüm Orucu sürecinde Türkiye, Kürdistan ve dünya çapında çeşitli devlet ve partiler cezavetlerini gündemlerine aldılar ve hemen hemen bütün pratik faaliyetlerini bu konuya kullandılar. Sonuç ise ortada. Dünya çapında yaratılan bir etki, bütün araç ve yöntemlerle (bunun yoluyla, mahallelerde, okullarda ve fabrikalarda yürütülen ajitasyon-propaganda faaliyetleriyle, yazılama, pankart asma, eylemleriyle, işgallerle, anaların eylemiyle, silahlı eleştiri yöntemleriyle) yürütülen bu çalışma sonucunda; toplumun her kesimi arınsı, en geri kesimler harekete geçirildi, salkışma hızlandırıldı, sosyal-reformistlerin konumu daha da netleştirildi. Zaten kazanılmadığı ve bütün bu sonuçların ortaya çıkmasında tabii ki

Ölüm Orucu eyleminin niteliksel gücü tartışılmaz bir derecede önemlidir. Ama bütün bu gelişmelerin ortaya çıkmasında Ölüm Orucu eyleminin yanısıra, çok kısa bir zaman dilimi içerisinde çok yoğun bir şekilde bu konu üzerinde yoğunlaşmış olmasının etkisi de tartışılmaz derecede vardır.

O günleri şöyle bir hatırlarsak, bu daha iyi anlaşılır. Gün geçmiyordu ki, televizyonlardaki, radyolardaki yeni yeni eylem haberleri duyulmuyor. En başta her gün analarımıza, gerçekleştirdikleri eylemler, devletle ilişkileri konuşmaları, öte yandan bir gün işgallerin, bir diğer gün memurların, bir diğer gün esnafın Ölüm Orucunu destekleyici eylemleri, açıklamaları. Önce ÇED ile başlayan sonra İHD ve aydınların katılımıyla devam eden, ve devletin tavırını çok geri noktalarından olsa da protesto eden eylemleri. Yurt içinde ve dışında gerçekleştirilen işgaller, cezavetleri onlerinde haftanın hemen hemen her günü yapılan basın açıklamaları, polisler gerçekleştirilen çatışmalar. Yer yer patlak veren ve birkaç gün gündemi işgal eden Gazide, Yarışmada da olduğu gibi sokak çatışmaları, yine günlerce gündemi işgal eden cezalandırma eylemleri. Hemen hemen her gün gerçekleştirilen mitingler, radyolarda yapılan röportajlar, programlar vb. Kıvılcıkların birikmesi, Ölüm Orucu eylemi ve açıklaması ilk günleri araladığımız bu eylemlerle Türkiye ve Kürdistan halklarının cezavetleriyle aynı sesleriyle kalkmasını, arabadan, okulda, iş yerinde, kahvede yani yaşamın her alanında bu konuyu konuşması sağlanmıştır. Üstüne üstlük, burjuvazinin önce gündemini değiştirme çabasına ve demagogilerine rağmen, Böylece bir kampanya sonucu, bu dergi sayfalarında uzun uzun yazdığımız muazzam bir siyasal etki, devrimimiz açısından muazzam bir kazanç sağlandı.

Boylece bir çalışma tarzıyla burjuvazinin basın, TV ve çeşitli kurumlarıyla yaratmaya çalıştığı bilinç baskınlığı giderilebilir, reformizmin etkisinin kırılması ve kitlelerin devrim güçlerinin yitilmesinin önlenmesi mümkündür. Bu şekilde yürütülecek bir faaliyetle halktaki bilgi birikiminin çok kısa bir zamanda yoğun bir şekilde gerçekleştirilmesi sağlanabilir. Nispeti bakımından bu derecede hızlı sağlanması ise biler için asıl önemli olan şeyi, yani, bilinçlerde köklü değişimin daha kısa zamanda olmasını gerektirecektir. Ve bunun anlamı da, halkın devrimcilere bir adım daha yaklaşmasından başka bir şey değildir.

Politik kampanyaların halkı bilinçlendirmedeki etkisi bu şekilde olurken, bu süreç aynı zamanda kampanyayı düzenleyen siya-

si yapılan politikaların daha etkin olmasını, kitleler tarafından kavranılmasını ve bu siyasal yapıya kitleler arasındaki etki gücünün artırılması da gerekmektedir. Yukarıda verdiğimiz bir bölgede sivil-faşistlere karşı kampanya düzenleme amaçlı düşünülürse bu görülecektir. Kampanyanın düzenlendiği alandaki insanlar, sivil-faşistlere karşı yaklaşım, onlara karşı nasıl davranılması gerektiği konusunda Leninist yaklaşımları öğrenecek ve kavrayacaktır. Bu yaklaşım doğrultusunda harekete geçecektir. Ve daha önemli si Leninist düşüncelere tarzına uygun olarak şekillenecektir. Bu da kitle ceditliğini ele almada önemli bir gelişme demektir. Aynı zamanda kampanya sürecinde gerçekleştirilen bir eylem esnasında, Leninistleri diyaloga giren ve Leninistlerin etkinliğini gören kitleler nezdinde Leninist Parti daha da somunlaşacaktır. Ki bu da devletin yıllardır kitleleri üzerinde elde etmediği, gerekli olan birim insanlara ulaşmasından çok insanlarını Leninistleri arayıp bulmasını (ki bu devrimin onları güç almada önemli bir gelişmedir) sağlamada önemli bir gelişmeyi ifade eder.

Öğretici ve pratik çabaların iç savaş tarzıyla gerçekleştirilmek için belirleyici durum geldiği günümüzde halkın bilinç seviyesini yükseltmek, halkın aklı ilişkiler kurmak ve Leninist politikaları kavramak; halkı ve devrimci çevreleri pratik ve politik yitilmesinden daha fazla kaba gerektiriyor. Bu somunlaşmaya ulaşabilmek için harekete geçen çabamız daha örgütlü ve etkin olmasını sağlanmalıdır. İşte politik kampanyalar, siyasal etkinliği daha da artırarak, halkın bilinçlenmesini amaçlayan bir araç olarak daha bilinçli ve sık olarak uygulanmalıdır.

İ. Cevat ÇİTİNER

KENDİLİĞİNDEN BİLİNÇ VE ŞOVENİZM

Egemen sınıfın ideolojisi toplumda egemen ideolojidir. Oyle ki, çağın durumunda ezilen yığınlar, kendi sınıf çıkarlarına, yaşam gerçeklerine taban tabana zıt da olsa egemen ideolojinin çıkarlarını, propagandasını kendi bilincileri haline getirdiler. Bu, kendiliğinden bir bilinçlenme biçimidir. Egemen sınıf, kendi çıkarlarına uygun propagandayı tüm masdel-tekrar gücünü ve yönetsel üstünlüğünü kullanarak akıl almaz yollarla tüm toplama pompalar ve halk yığınları, bu burjuva doğruları yaşamalarında hazır olarak, kendiliğinden bulurlar. Ve çoğu durumda da, kendilerine kuşaktan kuşağa aktarılan ve bin bir yolla güçlendirilen bu doğruları uygulamakla kabul ederler.

Bu şekilde sürdürülen burjuva politikanın en etkili ve en tehlikeli olanlarından biri üzerinde durmak istiyoruz. Sözünü ettiğimiz burjuva politika, halkları birbirine düşürme politikasıdır.

Kapitalist meta üretiminin ve ticaretin gelişmesi, yaygınlaşması, uluslararası çitleri

yıkarak ve onları birbirlerine yakınlaştırır. Oyle ki, bir ve aynı ulusal sınıflar (burjuva ve emekçiler) olarak bölünmüş, ayrılan, farklılaşmış ve iki düşman sınıf haline getiren kapitalist ekonominin doğal gelişimi, de-

ğışik uluslardan, milliyetlerden işçileri aynı sermaye kesimlerinin baskını altında birbirine yakınlaştırır, kaynaştırır, birleştirir ve kardeşleştirir. Fakat ekonomik gelişimin yarattığı bu doğal eğilim, kapitalistlerin çıkarına uymaz. Kapitalist-emperyalist egemenler için en korkunç kabus proletarya enternasyonalizmidir. Yani uluslararası proletaryanın, ulus, millet, ırk, dil, din, bölge vb. far-

ka gözetmeksizin kaynaşması, mücadele birliğinin gerçekleşmesidir. Bu birleşimin kendi sonuçları anlamına geldiğini çok iyi bilen kapitalist-emperyalist efendiler ezilen halkları bin bir yolla birbirlerine karşı kışkırtırlar. Ulusal, dinsel, bölgesel vb. akla gelebilecek her türlü farklılığı ayrılık noktası, çatışma kaynağı yapar ve "böl-yönet" politikalarını uygulamaya çalışırlar.

"...Emperyalizm, bir yandan ulusal çitleri yıkar, ulusları ezer ve ezüleme politikası güderken, diğer yandan da değişik milliyetlerden emekçiler arasında bağların oluşmasını engelleyebilmek için elindeki geleni yapmış ülkeler ve halklar arasında kasıtlı olarak çatışmaları kışkırtmıştır." (Leninçilik ve Ulusal sorun SBKP Merkezlik, Leninçilik Enstitüsü, S.100).

Halklar arasında çatışmalar yaratma ve kışkırtma şeklindeki burjuva politikasının çetiriyorları vardır ve hepisi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Burada, bu politikayı askeri açıdan yakut ajan faaliyetleri yürütme açısın-

alıyetten habersiz, kendi kuyusunu kazarak, keseli zincirlerini parçalayarak propagandayı keseli bilincileri haline getirirler. Çoğunlukla çok "masum", "zararsız" ve hatta "eğitici" kışkırtıcı altında ezilen yığınlar enjekte edilir bu burjuva zehir. Fıkırlarla, deyinlerle, filmlerle ve çoğunlukla da müzahi örtüler altında sunulur. Masum görüntüleri ezilen yığınlar tarafından özümse-melerini hazırlayacak, müzahi biçimleri de, burjuvazinin sağlığını, niteliğini ve yoz müzahi anlayışıyla yığınlar tarafından sindirilmelerini hazırlamaktadır. Ve öyle de olur.

Birkaç Western filmi izlenmiş olsanız ya da olmasanız, herkes bilir ki, Kızıldere'diler vahşetler. Ellerindeki balıtlarla insanların kafalarını yüseler ve bunun karşılığında kafalarına fazladan bir tıy takarlar... Yeryüzündeki bütün halklara böyle anlatılmıştır. Oysa oğur toprakları "uygar" Avrupalılar tarafından yağmalanan, kendileri kulca bile zahip değilken piyade tüfekleriyle ve daha sonra mitralyöçlerle biçilen, toplu katliamlara uğratılan, kadınlarına tecavüz edilen her şeyleri yağmalanan, talan edilen... kasacası, tarihini tanıyan oğur en büyük soykırımlardan birini yaşamış olan, en mağdur, en acıklı geçmişe sahip halktır Kızıldere'diler. Kafa derisi yüzmeğe ya da kulak, burun kesmek ise burjuvaların işidir. Ama tüm bu gerçeklere rağmen halkların kafasında, Kızıldere'diler kafa derisi yüzen, Avrupalılar da kafa derisi yüzülen taraf olarak şekillendirilmiştir.

Benzer şekilde Vietnam halkının canı ve işkenceselliği, "Rambolar" ise kahramanlığı, vatanseverliği ve öleceği öğretilmiştir halklara. Oysa onlara ve ügürlüğü için, ulusal ve sosyal kurtuluşu için en zalim sınıflara karşı her türlü

dan değil, başkası bir hayatıyla, kültürel hayatıyla ele alacağız. Ve peşinen söyleyelim, bu politikamız kültürel boyutu, diğer boyutlarından hiç de daha önemsiz değildir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, burjuva, halkları bölme, kışkırtma ve birbirlerine düşürüp çatıştırmaya düşüncesinde son derece bilgili, planlı ve sistemli bir faaliyet sürdürür. Halklar ise tıttın bu hümanist fa-

yrıklık ve yoksulluk içinde kahramanca savaşan taraf Vietnam Halkıdır. "Rambolar" ise alçak, aşkılık, canı ve korkaktır.

Peki, "Gündüz Feneri" diye anılan ve "komik" bir biçimde beyazları büyük kazalarda pişirip etrafında çılgınca dans eden "yamyanlar" gerçekte kimlerdir? Uygur dünyanın en büyük köle kaynağı haline getirilen, soykırımlara uğratılan, aşkıılan ve

senin de aşağılığın, utanmazlığın ve iki yüzlülüğün sımsarı zorlanarak alaya alınan Afrika Halkıdır.

Oyle ki, genel olarak 'yerli' kavramı uygun olmamayı, barbarlığı, kültürsüzlüğü ifade eder hale getirilmiştir. 'Yerli'lerin 'yer'lerini işgal eden talaneler, çapulcular ve zanlılar sırtını ise uygarlığı, insanlığı ve kültür-lüğü temsil ederler(2). Halkların kafasına böyle kazınır. Bu çok bilinçli, planlı ve sistenli bir burjuva faaliyetin meyvesidir. Bu sayede emperyalistler, kendi işgüçlerini, yağışlıklarını, tarlılıklarını ömür-ömlüklerini masum, hatta haklı, barbarları uygarlaştırarak için gerekli gösterirler.

Halkların aşağılanması ve bu yolla aralarından açılması, birbirlerinden dışlanması yukarıdaki örneklerde somut değildir kuşkusuz. Kapitalist-emperyalist emeniler tarafından aşağılanmayan, alaya alınmayan tek bir halk yoktur yeryüzünde. Türk burjuvazisi de kendi ekonomik, tarihsel, kültürel ve ynetsel özelliklerinden dolayı bu sınıfa çok yoğun biçimde kullanılmış ve kullanılmaktadır. Bilindiği üzere TC tüm komşu devletlerle ve bölgedeki diğer devletlerle kavgalıdır. TC için dost bir ülke yoktur ve Türk egemenlerinin kendi söylemleriyle "Türkün Türken başka dostu yoktur". Bulunduğu coğrafyada, tabiri caizse, bir çar dağı konumunda olan Türk burjuvazisinin işgücü, yayılma amaçları herkeşçe bilinir. Adıyafık'tan Çin Seddi'ne Türk egemenliği hayalleri, Türk burjuvazisi ne işgücü, yayılma ve aç gözlü karakterini güler önüne sermeye yeter. Böyle hayaller peşinde koşan TC, bu hayallerine uygun olarak tüm bölge halklarını küçük düşürmeye, aşağılamaya ve kendini "Osmanlı'nın mirası", büyük ulus, 'ahl' ulus olarak göstermeye çalışır. Orta Aya'daki Sovyet Cumhuriyetlerini ne iduğu belirsiz bir kavram olan "Türkî" kavramıyla nitelendirir. Ve TC, "Türkî" Cumhuriyetlerinin 'ahl'isi oluverir oysa siz konuyu nikaların halkları her açıdan Türk halkından daha ilerde bir yaşam standardına, uygarlığa, ekonomik refaha ulaştırdılar; ama ne fayda, 'bizimkiler' Osmanlı'nın hayalini kurmaktan kurtulmamışlardır. Ermeni ulusunu soykırımdan geçiren ve yurtlarından kovsa kendileri olacağı halde, Ermenilerin Türkleri katlettiği şeklinde iddialar ortaya atarak devrede iki yüzlülük davranmışlardır. Yine Türk egemenlerince güre Araplar yabani, zerk düşkân ve aptaldır. Fikrulara varmazsa değin bu ve benzeri fikirler işlenir. Yine Arapların pislikleri, pasaklıkları hakkında rivayetler doludur ve halkta yaygın konsat haline gelmesi

sağlanır. Yunanlılara gelince... Yunan sözcüğü Türkçe'de neredeyse bir küfür gibidir ve "kâhpe Yunan" tanımlama peklinde neredeyse kalıplaşmıştır. Mesele kurtuluş savaşına dayanır ve o gün bugündür "İt dalaş" süzer.

İçin aslı, tüm bu aşağılama, alaya alma ve hakaretlerin altında yatan gerçek neden, Türk burjuvazisinin yayılması, işgücü işgüçleridir. Tüm komşu halklar, vakt-i zamanında Osmanlı'nın beyundarına, işgal altındaydılar. Türk egemenleri o "eski günler" in ozelini işgüçleridir. Bu yüzden ki, tüm bu fikrular, deyimler, rivayetler vb. çok bilinçli, planlı ve sistenli olarak hukup masumdan topluma enjekte edilir. Oyle ya, yarın bir gün "kahraman Mehmetçik", örneğin, Araplara saldırırken; talana, katliama girişirken kafası nel, içi rahat olsun(3).

Ve ayrımcılık, bölücülük, küçürücüklük burada da somut değildir. Misak-ı milli sınırları içinde yaşayan ve egemen Türk ulusu dışındaki uluslar, ulusal topluluklar da aşağılanır, alaya alınır. Başta Kürt Ulusu her türlü hakaretin, alayın örneğindedir: medeniyet göstermezler, kaba, kârdur, kolay aldatılır, sahtir, aptaldır, okuruna düşkündür, haindir, arkadan vurur, zayıf ve korkaktır, şundur, budur; özcesi, ne kadar alçaklık şey varsa onun ve ne kadar yaralıcı paye varsa Türk ulusunundur. Hepimiz "biliriz"; kahraman, zeki, kuvvetli, atak, merhamet sahibi, kudretli, adil... İnanca, bir tekî dünyaya bedel olan odur; haliyle, Türk olmak en büyük mutluluk kaynağıdır... Bu durumda Türk olmamak da en büyük talihsizlik olacaktır. Örneğin İnciler, pek iyi bilinir ki, kafaları günün belli bir bölümü çöğür(4) Gölünle buca; Lada'nın kendisi de güler... İşte burjuvazinin istediği de budur zaten. Çingeneiler hakkında ise neler söylenmez ki; tek tek saymaya kalsak sayfalar yetmez ve ayrımlar, küçürsemeler bunlarla da bitmez. Sınımlık kelime Aleçiler aşağılanır. Akıldızlar devrede iki yüzlülük, aşağılık rivayetler atılır ortaya; "kurtuluş" gibi yalınlar takılır.

Ve ayrımcılık, bölücülük, küçürücüklük sınır tanımadan sürer. Amaç, tüm toplum, tüm ezilen halkları moşküllerine kadar parçalamak ve asla bir araya gelmemelerini sağlamaktır. Bölgesellik yapılır ve farklı yörelerin insanları, kültürleri karşı karşıya getirilir; kapitalist rekabet anlayışıyla yarıştırılır. Hemen her ilin, hatta ilçenin insanına bir küp takılır ve her en hükmetse hiç bir yörenin insanında olumlu özelliklere rastlanmaz. Bir yerden adam çıkmaz, öbürüne kız vermez, bir başkası cimrîlik, bir diğeri üç kağırçlık, ötekizlik, ötekizlik, ötekizlik ise kabalık ab-

desidir vb. vb. süzer gider aşağılanırlar ve halklar birer hüere bölünmeye, bir araya gelmeye ne pahasına olursa olsun engellenmeye çalışılır.

Burjuvazi, Marks'ın yıllar önce yaptığı ön belirtmeyi çok iyi kavramış görünüyör:

...Farklı ülkelerin işçileri arasında varılması gereken ve onları, örgütlenmelerine kavuşma doğrultusunda verdikleri tüm savaşlarında omuz omuza vermeye teşvik eden kardeşlik bağlarını göz ardı edilmesi onların tutarsız çabalarının topaşa bozguna uğramasıyla cezasını bulacaktır." (age, Syf. 122)

Burjuvazi çok iyi kavramış bulunuyor ki, ezilen halklar arasındaki kardeşlik bağları onları masumlaştırır, birbirlerini aşağılamaları, alaya almaları onlara öğretilirse, bu, onların kölelik zincirlerini perçinleyecektir. İşte Türk burjuvazisi eğitim kurumlarıyla, basın-yayın araçlarıyla, 'yetkili ağular' dan verdiği demeçlerle ve kitaplarıyla, fikirleriyle, deyimleriyle, misah yayın ve çizimleriyle, kısacası bu konuda kullanabileceği nesi varsa onunla çok bilinçli, planlı ve sistenli bir politikayı hayata geçirmektedir. Bu politika, aşkı ki, şovenizmdir; ezen ulus milliyetçiliğidir. Eğer proletarya ve tüm ezilen halklar bu burjuva politikaların, şovenizmin etkisinden kurtulamazlarsa kurtuluş yörü göremezler. Ne kadar 'masum', ne kadar 'zararsız' ve ne kadar 'komik' bir görüntüyle karşınıza çıkarsa çıkın, şovenizm şovenizmdir. Ve şovenizm, Türk burjuvazisine temel politikasıdır. Halkların kurtuluşu egemen sınıf egemen ideolojisiyle birlikte yozlaşır. tarih gününle gerçekleştirecektir.

...Marksist enternasyonalizm programıyla diğer partilerin programları arasındaki temel ayrılık, Marksist programın yalnızca "ulusların ve dillerin en kusursuz, en tutarlı ve tam uygunsuz eşliğinde değil, aynı zamanda değişik milliyetlerden işçilerin her türlü birleşik proletarya devletleri içinde birbirleriyle kaynaşmasını yönelik "olmalıdır". (age, S.123)

Lenin'in yukarıdaki sözleri, proletaryanın ve ezilen halkların tam da çıkarlarını ifade etmektedir. Bu çıkarlar Türkiye ve Kürdistan halkları açısından her zamankinden daha yalın bir hal almıştır.

YAŞASIN TÜRK-KÜRT HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Doğan GÜNEŞ

KADRONUN MİSYONU

İçerisinden geçmekte olduğumuz süreç çok zorlu bir süreçtir. Koşullar her gün biraz daha olgunlaşmakta ve sertleşmektedir. Devrimci durum çok hızlı bir seyir alıyor. Krizler pratik içerisinden öğreniyor ve bilincleştiriyorlar. Artık sorunların kaynağının nerede olduğunu bilmeleriyle olmasa da az çok kavramış durumdadılar. Süreç çok hızlı dedik. Yoksulluk, işsizlik diz boyu ve burjuvazi çaresizlik içerisinden kıvıncıyor. Ömrünü biraz daha uzatabilmek için her türlü zor ve baskı araçlarına başvuruyor ve günlük ağrıya alıyor. Tepeden tırnağa insani araç, gereç ve silahlara sahip. Kendi düzenlerini yıkılmasına kolayca göz yummayacaktır ve her türlü baskı yöntemlerine başvuracaktır. Yani kolayca denilen bazı teslim emerecektir. Zora başvuracak, vahşice katliamlar yapacak ve kan içiciliğine devam edecektir. Nitekim en ufak tok talebinde dahi vahşetini göstermektedir. Artık o yüzündeki maskeyi çakması geçecek yüzünü göstermiştir.

Türkiye ve Kürdistan'da iç savaş yaşanmaktadır. Devrimci nesnel koşullar olgunlaşmıştır. Burada görev devrimci proletarya Partisine düşmektedir. Yani ideolojisiyle, politikalarıyla sığınmaz, illegal, savaşıcı partiye düşmektedir. Halklarımızın öncülüğü emek marketizmi-leninizmi önümüzü burjuvazinin köşullerine uyarlayan köznisleri bir parti yapabilir. Yığınlarca ezilen, sömürülenleri sınıfsız, sömürsüz bir topluma ancak proletarya partisi ulaşabilir. Ulusal sorunlara emek bilye her parti çözeltilir ve DKTİH'ye ganimet geçirebilir. Bu noktada Leninist Partiye güç katacak, onu güçlendirecek olan kadrolardır. Zor bir süreçten geçecek ve olacak. Dolayısıyla zor ve çetin görevler bizleri bekliyor. Tarihteki rolümüzün önemine varamak, reformisi ve operativistlerin tutukları etkilen altına alınmasını önlemek için tüm gücümüzle çalışmaya başlamalıyız. Tamamıyla kendimizi devrime ve Leninist Partiye adanmalıyız. Yığınlarla ezilen halkın kadri Leninist Partinin olmalıdır.

Leninist Partinin devrimci misyonunu kavrayıp zor ve çetin görevlerin bizi beklediğinin bilincinde olmalıyız.

Kadro bir şey olarak kendi misyonun bilincine nasıl varır? En başta Leninist partinin tarihteki misyonunun farkına varmasıyla. Türkiye devrim tarihinde THKO'dan bu yana yaratılan değerler az değildir. Leninist Parti bu değerlere sahip çıkarak ve yenilerini katarak değer biriktirmeye devam ediyor. Yarattığı bu değerlerin sahiplenilmesi ve yenilerinin eklenmesi Leninist Partinin ideolojisinin başı başına bir değer olmasından kaynaklıdır. Devrimci ölüme gülerken, sloganlarını haykırarak

gülmeye, ölümlerle dünyama korku salması, idam suçlarını kendilerinin teklemesi devrime yeni bir gelenek katmıştır. Ve bu gelenek Lenin'den üç yüzyıl proletarın idam edilmesiyle devam etmiş. Leninist Partinin öncülüğünde devam edecektir. Leninist Partinin mücadelesi yalnız ulusal nitelikli değil aynı zamanda uluslararası niteliktedir. Leninist Parti yalnız kendi ülkesini ezilen, sömürülen kesimini kurtarmakla kalmaz aynı zamanda tüm dünyadaki ezilen, sömürülen insanların kurtuluşu için savaşıyor. Proletaryanın mücadelesi enternasyonalisttir. Leninist Parti enternasyonal dayanağına önem verdiği bizzat pratikte göstermiştir. Filistin halkının kurtuluşu için savaşıyor Teğmen Ali ler buna örnektir. Leninist Partinin bu savaşçıları bu enternasyonalist dayanağında ölümsüzleşerek yeni bir gelenek yaratmışlardır. Leninist Partiye büyük bir değer katmışlardır. Leninist Parti geçmişin devrimci mirasını, devrimci değerlerini terk eden reformistlerle yoluna ayarlıktan sonra değerlere yerlerini kazınaya devam etmiş ve geçişin devrimci değerlerini kısıtlamakla sürdürmeyi sürdürmüşlerdir.

Leninist Partinin üçüncü evladı Yaşar Bulut düşmanla verdiği savaşında vuruşlarından on dört tara almıştıya rağmen düşmanın vahşice işkencelerine karşı direnmiş düşmanla korku salmıştır. Çatışmadan sonra polis tarafından baştanbaşa insanıya dolayısıyla, yaralarını iyilence yapılmış olmasına rağmen düşmana tek kelime bile söylememiş, her kendine geldiğinde Yasasın Partimiz İKBP/LENİNİST sloganını haykırmıştır celâlların soranına. Düşman bu inanç karşısında tiremiş, üç işkenceden sonra ağır imza karışmıştır. Yarattığı bu değerler Leninist Partinin değerleridir. Ve artık gelecekselleşmiştir. Bunun benzer değerler Leninist Partinin sağlam politikalarıyla, savaşıcı yapısıyla ispatladığı gibi öncülük niteliğini gösterir. Anlaşılacağı gibi Leninist Parti ve değerleri kolay kolay yarılanamazdır. Bu değerleri yaratmak için bedeller ödenmiştir.

Bu yüzden nice bedeller ödenerek yaratılan değerlere en ufak bir leke dahi sürdürülemezdir. Savaşçılarının bizleri işteği de budur. Savaş partisi savaşçılarda güçlenir, savaşçılarla yücelir.

Tüm bunların sonucunda kadro yapığı işin ciddiyetinde olmalı kendi misyonunun bilincine sahip her harekatiyle ve her çalışmasıyla örnek olmalıdır. Kadro her şeyden önce partisinin bir devrim partisi olduğuna ve devrimin partisine öncülüğünde olacağına, ancak bir devrim partisinin güçlü öncülüğüyle milyonlarca halk kitlelerini sadece sınırsız

bir topluma varacağına inancı içerisinden olursa partisine inancı var ve sınırsız olur. Ve kavrayıcı diler elle sarılır. Öncünün sınırsızlığı saatinde partisine bir şeyler katmak için uğraşarak geçilir. Kendini geliştirir, vericilerdir görüşleri etek ve yaratıcı, yönetici bir kadro olur. Tamamen kendini partisine ve devrime adar. Kendini sadece şahşığı alanla sınırlı tutmaz, her alanda çalışma yürütmeye hazırlar. Kadro insan, kadro olduğuna ciddiyetle, varı hareketleriyle, davranışlarıyla ve insanlara yaklaşım biçimiyle en öncülük de etkenlikle kendini ortaya koyar. Kendini sıradanlaşmaz, yeni olarak görünür. Verilen görevleri küçük olsun, büyük olsun kabul eder, en iyi nasıl yaparım çabası içinde olur. Görevi küçük olsa partinin açısından önemli olduğuna, olayları kişiselleştirmeden partisi açısından düşünür ve ele alır. Kadro tüm yetenek ve becerilerini partisine güç katmak için kullanır.

Bir kadro bir şey olarak tarihteki rolünün bilincinde olmazsa, kendini sıradanlaştırır, yeni olarak görür. Partisinin kadroları devrimci olduğuna ve bir şey olarak partisini güçlendirmeye yönelik çok şeyler katabileceğinin bilincinde olmaz. İşsizce olduğu yerde savaşı ve bir noktada sonra mücadeleden duyduğu bir insan partisini işsizce yüzüdür. İsterse hatırı. Şöyle bir örnek verelim bir bölgede işsizlerimize çok yıldı. Ve bir kendi misyonunun farkına varmamış bir kadroya onları sorumluğuna vararak, kendi görevinin bilincinde olmadığı için görevini başarıyla yapamaz, görevini tam olarak yapmadığı gibi çabalarına zarar verir ve dolayısıyla partinin prestijini düşürür. O bölgeyi tekrar düzenlemek çabası zaman alır ve zorlaşır. Bu gibi insanları en nitelikli olsalar dahi sınıf bilincini kavrayamamış, partisinin zor ve çetin bir görevde başarılı olabileceğini bilince ne varanmıştıdır. Partisinin öncülüğünde devrimci olacağı ve bu devrimin büyük bir başarıyla komünizme ulaşacağına inancı yoktur.

Direnim zordur, zora karşı zora kullanmak zorundayız. Devrim ancak böyle gerçekleşebilir. Yapacağımız için ciddiyetinde olmalıyız. Çok büyük, emirli bir görev bizleri bekliyor. Karşımızdaki düşman her türlü olanağa sahiptir, ama bir şeyden varır ki bizden güçsüzdür kendisi için savaşçılar güçlü değildir ve gün geçtikçe zayıflamaktadır. Bizler ise güçlü oluyoruz, bu mücadeleye binlerce girmişiz. Yeniye çünkü yeni ve ileri bir toplama kurmayı amaçlıyoruz. Bizim kuracağımız toplum insanidir, her şey insanı içindir, her şey insanlığı yaratır.

Vahşice süren sömürüye ve baskıya son vererek, onun yerine yeni ve ileri bir toplama yaratacak olan Leninist Partiye güç katıp yücelmeliyiz.

Kadronun koşulları göre kendini ayarlaması gereklidir.

Devrimci Emek Okurları

PARTİ DEĞERLERİNİ KORUMAK

Değer, önem vermek, herhangi bir şeyi önemsemek. Değerin temelinde saygı, saygı ve en önemlisi haricetini emek yatar. Bir şey ne kadar emek harcayarak, bizim için o kadar değerli olur. Her sınıfın (burjuvazi, köçükle-burjuvazi, proletaryası) değer yargıları farklıdır.

Burjuvazi, yaşamına, kişisel çıkarına, tanınma arzularına değer, yani malına mülküne değer verir. Çünkü, onun bütün dünyası onun. Her insan çıkarını düşündüğü için, kafasında insanları nasıl sömürdüm, bu şekilde daha fazla nasıl kazanırım sorusu oluşur ve bu düşünceyle daha da fazla kazanmak için her düğmesine kapılır. İnsanlara önem vermez çünkü insanlarda aradıkları ilişki çıkarıdır. Bu çıkar ilişkisi paraya olan bağlılığı, sevgisi, yaşam biçimine yansır ve ona göre şekillenir.

Köçükle-burjuvazi, rahatını düşünür. Gözünü olan hangi sınıf ise, onun yanında yer alır. Sınıfsal konumu gereği değer verdiği tek şey servidir.

Proletaryanın değer yargıları ise, kapitalistlerden çok farklıdır. O, emek gücüne, sınıfsal kuruluşuna değer verir. Her şeyde çalışırken, her türlü emeğin burjuvazi tarafından sömürüldüğüne, ezildiğine bilincine varır ve daha sonra çalıştığı kişilerle birlikte bunlar için mücadele bilincine kavrar. Burjuvaziye, varolan sisteme karşı değillerdir, bu anlamda mücadelesine değer verir, bir başına bir şey elde edemeyeceği için biriktirilmiş kolektif çabasına önem verir çünkü yaşam biçimi sınıfsal çalışmadır. Proleter, burjuvazi tarafından ezildiği sömürüldüğü için yaşam tarzından dolayı sarımsık bir tonda içer, bu nedenle dolayı. Her insana işçilerin daha fazla değerinde bulunduğu komünist perspektiften yana olmuştur.

Belli bir sınıfa bağlı olan halk hareketleri, sınıflarına, kendi durumlarına anlamaları, öğrenmeleri ve kendi politikalarını belirlemeleri için sınıfın en ileri ögelerini örgütlenmesi parti gibi bir çatı altında toplamaya ve birlikte örgütlü mücadele vermeye gerektirir. Bu anlamda en ileri sınıf bilincine sahip devrimci güçler parti oluştururlar. Bu kişiler sınıflarının çıkarlarını düşlelerinden daha ziyade anlayabilirler. Partimiz, proletaryanın öncüsüdür, sınıfın önünde gider ve sınıfı yol gösterenleri temsil eder.

Komünist bir parti, parti yapan, işçi sınıfının yolunda öncü yapan, o partinin ideolojisi, politikaları ve bu ideoloji etrafında toplanmış önderleri, savaşçı militanlarıdır. Sempatizanları, taraftarlarıyla parti daha bir güçtür. Komünist parti, kural olamk zorunlu, belli deneyimden geçmiş, tecrübesi, birikimleri olan, geçmişteki her şeyden ders çıkarıy, bu mücadelede kendini ispatlamış kişilerle yönetilir. Önderler ne kadar zeki, akıllı, ne kadar fazla deneyimden geçmiş, yetkili, ileri görüşlü olursa, parti o kadar güvenle ilerler, her zorluktan o kadar çabuk çıkış yolu bulur, o kadar başarılı manevralar yapar. Partinin sa-

vaycıları, militanları, sempatizanları ya da taraftarları her bakımdan gerek fiziksel gerekse düşünsel anlamda kadrolarına saygı duymalı, korumalıdır. Çünkü bilinmelidir ki kadrolar insanlar kolay yenilmiyor, varmış oldukları konuma gelebilmek için çaba sarfetmiş, belli başlı birikimler elde etmiş, tamamıyla her şeyini hayata adayarak bir takım deneyimlerden geçmişlerdir. Bu anlamda kadrolarımıza hakaretleri değeri vermemiz, kınamamız gerektir.

Komünist bir parti temelinde ideolojisi marxisizm-leninizmden alınmalıdır. Ona göre politikalar geliştirip, dönemin nesnel koşullarının doğrultusunda, doğru taktikler yapmalıdır. Çünkü komünist bir parti temelinde ideolojisinin, politikalarının doğruluğunda ayakta kalabilir, doğru sonuç taktikler yapabilir, ancak böyle bir parti işçi sınıfına öncülük yapabilir, işçi sınıfı ile devrimi gerçekleştirebilir. Her aşamada haklığımızda partimiz, ideolojik-politik olarak bizlere, doğruluğumu göstermiştir. Bizler birer kadro, savaşçı, birer militan ya da partinin sempatisanı taraftarı olabiliriz, bu doğrultuda partimizin yarattığı gelecekte sahip çıkmak, bu geleceğe daha da yenilerini ekleyerek gelişmeli, değer vermeliyiz.

Feki nedir bu gelecekte?

Partimiz doğuştan bu yana sınıfsız, savaşçı geleceğini sürdürmüştür. Gerek TC'nin işkencehanelerinde, gerek cezaevlerinde teslim olmama, boyun eğme geleceğini sürdürdüğünü de her zaman kanıtlamıştır. Partimiz kuruluştan itibaren bu gelecekte, Denizler, 13 Mart savaşlarının yarattığı gelecekte, marşları sahiplerinin reformistlerle çatışma döneminde savaşçı direngen tavrını almıştır. Partimiz, 92 yılında Selimye Kampüsüne saldıran eylemi gerçekleştiren ilk şekilde İstanbul'da bir askeri kampağa ilk defa saldırarak savaşçı geleceğini sürdürdüğünü ispatlamış ve bu savaşçı bir ilke insanları olarak singleleşmiştir. Bu ilke singleler, gelecekte daha da gelişen ip, yeni yeni gelecekte, singlelere inşaatını atacaktır.

Partimiz, bizlere biriktirdiği marşçı gelecekte de kendine yakışır şekilde, en iyi biçimde göstermiştir. 1977 1 Mayıs'ta öldürülen 37 kişinin biriktirildiği 1 Mayıs'a Taksim geleceğini, orada öldürülen insanları partimiz sahiplenerek 1 Mayıs'a Taksim'i gelecek haline getirmiştir.

Partimiz savaşçı bir partidir, direngilliği, savaşçılığına bir çok yönüyle net olarak yaptığı eylemlerle göstermiştir. Partimiz savaşçı bir parti olduğu için hiçbir şekilde bebel, ödemekten kaçınmaz. Partimiz içinde gerek kadro, gerek sempatisan bir çığ yoldaşımız kendini feda ruhıyla, ölümü göre alarak, partiyeye sığınarak sarılmıştır. Her şeyiyle kendini partiyeye adanmış insanı emeğin göstermiştir. Partimiz için ölen devrim savaşçıları, partimizin yarattığı değerlerdir. Çünkü, ölen devrim savaşçıları yoldaşlar, parti için, devrim için kendilerini feda ederek, sa-

vaycı bir parti olduğumuzla, savaşçı geleceğimize sahip çıkacağımızı göstermiştir. Bu anlamda her şeyiyle kendini parti için devrim için feda eden bir insanı korkunçlıkla sahiplenmeliyiz, aynı zamanda onların bıraktığı bayrağı alıp emniyetle taşımalıyız. Ancak onları böyle değer veririz, bu şekilde onların boşuna öldüğünü, parti için devrim için kendileri feda ruhıyla ölen birer yiğit, militan, savaşçı olduklarını ve bizlerde böyle sahiplendiğimizi gösterebiliriz.

12 yıldan sonra yeniden savaşçı tüm partilerin savaşçıları bedenlerini achiğa ölüme yatırdılar. Ölüm Orucuna gönüllü olarak seçilen birçok savaşçı, tamamıyla kendini partiye ve devrime adanmışlığı, feda ruhuna kendinden sonra gelecek nesle göstermiştir. Ölüm Orucu savaşçıları siper yoluyla hiçbir güzel örneklerini yaratanları yansırı Türkiye'yi ve dünyayı derinden sarsan bir eylem biçimini gerçekleştirmişlerdir. Bu anlamda Ölüm Orucu direnişinde toprağa düşen her devrim savaşçısı, adlarını tarihin o kalın defterine altın harflerle yazdılar. Bu anlamda devrim için ölen her savaşçıdan bizim içimizle ayrılmaz çok büyük değer vardır. Feki ya, Ölüm Orucunda toprağa düşmeyen devrim savaşçılarıdır. Onlarda tamamıyla kendini partiyeye, devrime adanmışlığı somut örneklerini sergilemişlerdir. Bu anlamda onlara da çok büyük değer vermemiz gerekiyor. Çünkü, onlara da adları her dönem hatırlanacak olan tarih defterine altın harflerle yazılmış, bu ölüm orucu direnişinde kanlılıkla, feda ruhıyla, ölümü küçümseyerek göğüslemediklerine göstermişlerdir. İşte bundan dolayı devrim için, parti için ölümü küçümseyerek göğüsleyen ve hatta bizim toprağa düşmemiş ellerinde kızıllı bozrağı taşıyan her devrim savaşçısı bizler için çok değerli insanlardır, ve onlara verdiğimiz değeri mücadele içinde yaşamamızın yanında, toprağa düşene kadar göstermeli, onlara sonsuz saygı göstermeliyiz. Onlara sonsuz saygı daima ve korumalıyız, çünkü savaşçı militanlarımızın konuşak, partiyi korumaktır. Parti, işçi sınıfının öncüdür. Onu maddi ve manevi anlamda düşünme karşı korumamız gerekir. Çünkü bizler partimizin öncülüğünde işçi sınıfı ile devrimi yapacak ve sınıfsız sömürsüz toplum olan komünizme ulaşacağız. İşte bu yüzden zarar verecek her şeyden partimizi gözümüz gibi korumalıyız ve bu işi yapmalıyız. Çünkü partimiz bize her gösteren Kutup Yıldızıdır. Ve işte kadro savaşçıyız ki, tüm bu değerlere sahip çıkar ve gözet gibi korur. Çünkü kadroların insan bütün bu değerleri içinden deneyimleri ve birikimleri ile çıkıp belli bir noktaya gelmiştir ve bizlerde birer kadro aday militan savaşçılar olarak, partinin bütün değerlerini korumalı ve bu değerlere yeni yeni gelecekte katmalı. Partiyi bir Kutup Yıldızı gibi görüp, onun gücünü doğrultusunda özrimden fazla ilerlemeli, bütün değerleri gelecekte gözümlü gibi korumalıyız.

SENA

ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN DEVRİMCİ YOLU

Türkiye ve K. Kıbrıs'ta'nı bugünkü görünüşüne bakığımızda her olay her olay birbirini tamamlıyor. Susurluk kazasıyla ortaya çıkan devlet-mafya-ülkücü ilişkisi kadar düzenin çürümüşlüğüne yansıtan bir olay daha var mıdır? Daha da önemli öğrenci eylemleri, işçi grevleri, memur eylemleri, yerel ayaklanmalar, Kürt ulusunun silahlı mücadelesi gibi bir çok düzen karşıtı olayla, ortaya çıkan çeteleşme aynı zamanda denk gelmesi bir tesadüf olabilir mi? Hayır, bütün bunlar bir tesadüf değil, Türkiye ve K. Kıbrıs'ta yıllardır süre gelen devrimci duruma ve iç savaşın perdesi yansıyan kısımdır. Hiç kimse olayları ve eylemleri birbirinden ayrı ve ilişkisizmiş gibi ele alıp değerlendirmemelidir. Böyle bir değerlendirme bütünü görmemize, tarihî yönünü tespit etmemize engel olur. Parçalara takılıp kalır, parçalar arasındaki bağlanmayı göremezsek hiç anlamadığımız güçleri etkisinde bırakmaz bir geleceğe sürüklenmişimizi sanır, ne kadar güçlü olursak olalım olaylar üzerindeki yönlendirici özünü yitiririz.

Oksijen yamaç, hidrojeni patlayıcı bir gazdır. İkisi belirli bir maddede bir araya gelip kimyasal bağlarla bağlandığında ikisinin de özelliğine ait özellikler gösteren su oluşur. Her atom, her elementin, her bileşiğin oluşumunu da geçirdi olan bu olayı Kuantum fiziği şöyle kanıtlıyor: Bütün, kendini oluşturan parçalarından farklıdır. Bu kanun doğada olduğu kadar toplum tarihinde de geçerlidir. Farklı toplumsal sınıflar çok basit bir noktada (düzen karşı olmak noktası) birleşirse, her birini bilince ve taleplerini aşan bir toplumsal devrim hareketi ortaya çıkar. Bizim bugün hayal bile etmediğimiz devrim, basit yaşamsal talepleri için sokağa çıkarak kitleler için bir şeyler almaktır aslında. Faşizm devrimini yapar kitle kitlelerini en önemli sorunu kendi toprağına sahip olmak. Burjuva devrimini yapar kitleler, iktidarı hangi sınıfın geleceğini bilmeden, yapılan devrimci duruma ta-

leple ne denli önemli bir dönüm noktası olduğunu, bu devrimle geleceğin nasıl ve ne yönde değişeceğini bilmeden yalnızca ve yalnızca kefil yaşamsal talepleri için ayaklanırlar mı? Onların yaşamı ayaklanmayı gerektirdiği için, bugün reformistlerimiz yaptıkları gibi (yani yapmaya çalıştığı gibi) o büyük işçi ve köylü kitlelerine ideolojik balıç vermek gerekmemiştir.

Bugün karşı karşıya olduğumuz da böyle kendiliğinden bir toplumsal devrim hareketidir. Biz kitleyi eğiterek sosyalistliğimize çalışırken, bir de bakıyoruz ki henüz sosyalist bilinci almamış kitleler kendiliğinden ayaklanıyor, sokaklarda düzenin köklük güçlerine karşı ölümlere bir savaş veriyor. Yalnızca ve yalnızca yaşamsal talepleri için...

Söylediklerimizden tamamen kendiliğindenliğe teslim olmak anlamı çıkarılmamalı. Tam tersine kendiliğindenliğe teslim olmak için kendiliğinden hareketin yönünü iyi bilmeli ve politikalarını buna göre oluşturmalıyız diyoruz. Belirleyici olan bizim niyetlerimiz değil, şu ya da bu sınıfın isteği değil, ürettiği güçleri gelişimine dayanan toplum tarihinin zorunlu yasalarıdır. Öncelik bu yasaları iyi bilmekle başlar. Bu yasaları bilmekle geleceğe dair doğru öngörülerle bulunuruz ve herkesten bir adım önde oluruz. Geleceğe yönelik hazırlıklar yapabiliriz. Böylece zaten bizim niyetlerimiz uygun düşen gelişimi hızlandırır ve garantüle alırız.

Bu genel doğrulardan öğrenci gençliğe özel doğrulara varabiliriz. Öğrenci gençlik de bütünün bir parçasıdır çünkü. Öğrenci gençlik de büyük bir devrimci potansiyele sahip. Demokratik eğitim talepleriyle öğrenci eylemleri düzenliyor. Bu eylemlerini kozenliği kitleleşmeye eylemi organize eden öğrenci örgütleri bile sağlıyor. Yıllardır devrimci duruma ve iç savaş tahli yaparlar sağlıyor elbence, devrimci durum her geçen gün daha fazla kitleyi eyleme itiyor. Sloganlar ne olursa olsun,

talepler ne olursa olsun kitle genelde şiddete yönlüyor. Şiddete öncülük eden güçler de bu kendiliğinden eğitimin arkasından sürükleniyor çoğu kez. Eylemin barışçı niteliğini ve reform amaçlı bozarak sisteme karşı daydığı öfkeyi şiddete döken kitleyi engellemeye çalışmak anlamı karşı kötek çalmaktır. Önu yapmaya kalkınlar kitlelerin ileri eğitimlerine tahammül etmeyen, geri eğitimlere göre politika belirlenmektedir. Öğrenci gençlik içinde bu anlayışa sahip devrimci örgütler de var. Her ne kadar devrimci olsalar, devrimci bir geleceğe sahip olsalar da kendiliğinden koşulları yanlış tahli etmenin sonucu olarak kitle içindeki ileri çıkışları istisna olarak değerlendiriyorlar. Bu istisnaları her geçen gün çoğaldığını, sızamalarını, patlamalarını çoğaldığını göremiyorlar. Bu nedenle politikaları nesnel gerçeklikten kopuk, bütünü görmezden gelen, öğrenci gençlik mücadelesini reform mücadelesine (hak alma mücadelesine) indirgeyen bir hal alıyor.

Bunun dışında öğrenci gençlik hareketi içinde liberal demokrat bir akım var. Üniversitelerle koordinasyon adı altında örgütlenen bu akım zaten sınıf mücadelesini reddediyor. Bir burjuva demokrasisi çerçevesinde akademik reformlar için mücadele ediyor. Fakat ka müdahası hiç de zor olmayan bir gerçek var ki, Türkiye de faşizm artık kurumsallaşmıştır. Reformlarla tasfiye edilemez. Bu faşizme karşı ancak devrim yapılabilir, yoksa reformlar sadece faşizme biraz daha güç katacaktır (ekonomik olmasa da ideolojik ve siyasî güç katacaktır). Hem bugünün koşullarında en küçük bir reform bile çok zordur. Bu tür liberal akımlar içinde düzeni hizmet eder. Çünkü asıl amacı öğrenci hareketini düzen içinde tutmaktır.

Soruç olarak, öğrenci gençlik kendisini hükümetin bir parçası olarak gören ve bütünü (Demokratik Halk Devrim hareketi) çıkarılmayı kendi ileri taleplerinden üstün tutmaktır. Çünkü, Demokratik Halk Devrimi olmadan demokratik eğitim olamazdır. Hıncisi, yaşamın tek sorunu demokratik eğitim sorunu değildir. Asıl sorun yaşama sorunudur. Öğrenci gençliği sadece eğitim sorunları eğitendirmez. Ulusal ve sınıfsal sorunları öğrenci gençlik de yaşıyor. Kürt halkının kendi kademe hayatı hakkı kürt gençliği ve öğrenci gençliği yakından ilgilendirmiyor mi? Öğrencinin ülkesinin yaşadığı her sorun öğrenciye de yansır. Annesi babası, işçi emekçi olan öğrenci sınıfsal soruna yabancı olabilir mi? Elbet de olabilir. Öyleyse öğrenci gençlik de devrim cephesinde yerini almalı. Hak alma mücadelesi yerine iktidar mücadelesini koymalıdır.

Zorla dayalı bu faşist sistem, zorla yekelendirir. Ergel'in zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesi" sorunu hatırlatalı ve silahlımalıyız.

**DEMOKRATİK EĞİTİM
DEVİRİMLE KAZANILACAK!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA**

DUMLUPINAR ÜNİVERSİTESİNDE SANCILI GÜNLER!

Türkiye'deki tüm üniversiteler gibi, Dumlupınar Üniversitesinde de polis, idare, faşist öğrenciler gerçeğe güçler yaşamaktadır.

4 Kasım 1986 günü devrimci öğrencilerin okulda olmayışı da fırsat bilerek gerici faşist unsurlar kantini işgal edip, kendileri dışında kimseyi kantine sokmazlardı. Olay üzerine bir dış görüşme ve toplantı alan devrimci öğrenciler, güç ve eylem birliği oluşturarak devrimci dayanışma birliği sergileyip tek yumruk, tek yürek 5 Kasım günü okulda toplandık. Aynı gün çıkan çatışmada faşistler cezalandırılmadan dışarıdan destekli oldukları okul örgütünde toplanarak gösterdiler. Polisi de arkasına alan faşistler, devrimci öğrencileri linç etmeye niyetliydi ancak bu çarelerini kitlelere teşhir ederek bastırıldılar ve polis devrimci öğrencileri gözaltına alarak olayı gözaltı kapandı. Gözaltına alınan arkadaşlar aynı gün serbest bırakıldılar.

6 Kasım günü 100'den fazla devrimci öğrenci polislin kimlik kontrolüne rağmen okul bahçesinde toplandı, polise gösterilen net tavır ve kararlı tutum, üniversitemizi faşistlere bırakmayacağımızın bir göstergesi oldu. Okuduğumuz şairler ve marşlarımız şairler tarafından sürekli artmasıyla moralimiz ve gıcıkımız giderek arttı. Faşistler okul kamplarına sığınmazken, öğrenciler, saldıracak çatışmaya kararlı olup bunu selcuklara bildirip, seyirci komünistleri olayları izlemekle yetindiler. O gün faşistler kantinden çıkmaya cesaret edemediler, devrimci öğrencilerin kamline girme hazırlıklarını başladığında, okulda tekrar o tansiyon simayı gördük, faşist polisi ve faşistler polis kontrolünde öğrencilere indirilerek okuldan uzaklaştırıldılar. Ve devrimciler kendilerine ve halk çocuklarına ait olan okullarına, kitleye propaganda yaparak girdiler.

7 Kasım günü sembolleşen

gerginlikte, faşistler ulayma arayışları içerisindeydi, devrimci öğrencileri ezileceklerini düşünüyordular ancak devrimci ittifak ve inat karşısında bunun pek kolay olmayacağını gördüler.

Elbette bir provokasyon gerekliyordu, elbette devrimcilerin işkence teşebbüsünden geçirmesi gerekiyordu ve beklenen gerginlik 13 Kasım akşamı üzeri geldi. Öğrencilerin yoğun olarak yaşadıkları Zalazerte demilen bölgedeki evleri gezen bir grup faşist, devrimci bir arkadaşın aynısını aldı. Bunun üzerine evleri tespit edilen halk düşmanlarının aynı gece kafaları kırılarak cezalandırıldı. Genişleyen operasyonlarda çoğu insan gözaltına alındı, işkencelerden geçti. Yılmadık yıldızlık.

Faşistlerin ve polisin tuttuğu tamamlanmış sıra idare ediydi. İdare misyonunu çok geçmeden yerine getirdi ve üniversitemizin tüm fakültelerindeki devrimci öğrencilere soruşturma açıldı. Yanan di-

nemden başlayan cezalar, fakülte fakülte açılmaya başladı. Burada bir kere daha yineliyoruz "Bazılar Bizim Yıldızımız", bizlere bu cezaları verebilirler fakat biz bunu sındırmayız, bu baskı altında olanı boğacağız. Faşizmi kahredene kadar mücadele edecek mücadeleyi sürgünleştireceğiz.

Üniversite ambliemince bulunan üç hilal rüya üniversite öğrencilerine şükretiyoruz. Bizlere sıvazet yasaları koyan zihniyet, bizim kullandığımız arız edilmiş kimlik kartlarına üç hilal basmaktadır. Ambliemleriyle birlikte zihniyetimizin de tarihin çöplüğüne atacağız.

Yünlük Yok, Kurtuluşa Kadar Sürecek Bu Kavgayı!

YAŞASIN
ÖZGÜR, DEMOKRATİK
ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ!

DPU
Devrimci Demokrat Öğrenciler

OKUL MU? TİCARETHANE Mİ?

Sistemün bütün çabalarının hedeflediği nokta da kendini berrak bir şekilde gösteriyordu. Okulunuz yaklaşık 650-700 mevcudu bulunan ve yabancı dil eğitimi veren huzurluk okuluydunuz. Üniversitenin hemen hemen her bölümünü burada yaptınız. Zaten yabancı dil eğitimi vermesi haricinde miktarını 2 maddeye çıkarıyordu.

Okulun yabancı dilde eğitim vermesi ister istemez kitapların yabancı dilde olması zorunluluğuna getiriyordu ve bu kitapların satın alınmasından sorumlu olanları istihdam ediyordu.

Bu yüksek fiyatlı kitapların kar sağlamak isteyen bölüm başkanlığı talimatıyla hocasının yanında parmağı var öğrencilere yönelik bir pazar yapmıştı. Geçen sene de uyguladıkları bu planlar kesintiye uğratıldı.

Öncelikle bütün öğrencilerin kitaplarını okul verecek. Kitaplar karşılığında öğrenci başına 9-11,5 milyon TL arastırma para alınacak. Diğer öğrencilerin para veremeyenler olursa o miktar kitap dışındaki kullandıkları eşyaları karşılığında eski kitaplar alınacak, öğrencilerinin, fakülte kullanımları polis muafiyetleri gibi gibidir. gibi birçok zora dayanan yöntem.

Geçen sene de uyguladıkları bu yöntem berraklığını yeter kadar gösteremediği için berraklığını, ancak bu sene böyle bir uygulamamın bizleri içerinden yitirmeye ve kitap tekelcilerine yüksek miktarda para aynı akışını göndük ve bu yüzden öncelikle bir çalışma yapmaya karar verdik.

Öncelikle kitap parasını sadece aynı gün okulların açılmasından önceye konulması iyi bir taktikti. Bizler ise alış alış olarak kitaplar diğer öğrencilerin kitap parasını ödemesine isteyecektik. Ancak yapacağımız gün, yarın da bulacağız diğer kişilerin geçmesi ve belirsizde sitede propaganda yapmak için gittiğimiz masanın önünde görevliler tarafından uzaklaştırılmam, birçok insanın kitap parası ödemesine neden oldu. Biz sadece öğrenciler, düşünceğimizde çalışmaların bir anda geçersiz kaldığını hissetmiştik. Neden oldu, ancak bir çok öğrenciye aileleri ulaşamadığından dolayı para günleri memos olmasın, ihtimal, bir tekrar çalışma yapmaya niyetli. Herhal bir bildiri yapıp bunu alışış şeklinde her tarafta yaygındık.

Çalışmamız sonuna ulaşmadan önceki okullarda yalnızca bu konu konuşuluyordu. Daha önceden böyle yüksek bir çalışmanın yapılması mümkün değildi. Sadece burası burası

va mekurları" diye bahsetmesinden dolayı büyük bir eksi yaptığımız. Hocaların da birliği emagette "çocuklar bunlar arzı yapacak" demeleri bizleri doğru bir çalışmamın mutlu olduğunu sevendik. Daha bir öğrencinin "bu işi (tekelci) yapıyor" demesi. Ondan ne kadar büyük bir darbe aldıklarını gösteriyor.

Yazdığımız bildiri ile kesinti yapılmıyordu.

Yönetimin tüm ve bütün delilleri

Yönetimin kitap tekelcileriyle ilgili

Serbestan sistemi ilgili bir sorun olduğu

Çözümün özgür, bilimsel eğitimi ile gerçekleştirileceği

Taleplerimiz

İzmir kampanyası

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Taleplerimiz ise:

Yalnızca üç gün sonra yönetimin mecbur kalarak kitap parasını veremeye başladığını öğrenen, ve aynı kitapların olanları talebalede kitapların geri alınacağını şüpheli. Yeni taleplerimiz hemen hemen kabul edildi. Yalnız tekelci ve eski kitap kullananı. Onu da bizzat kimsenin danışmadan kullandığını öğrendik. Bu nedenle önce karıştırdığımız taleplerimizin hepsi kabul edildi. Daha doğrusu ettirmiş.

Ancak bu süre içinde yönetim ile sivil polislerin ilişkileri gelişti. Bu nedenle gerek okulun önüne sivil korutunmaları gerek okul içinde sivilleşme talep ettirmeye başlamıştı.

Okulda yaygınlaşan ve bozulan ulayışımız bu çalışma bizlere bir kez daha gösterdi ki, yönetim günlük sorunlarımızın yola çıkıldığını duyduğumuz içinde yer almaya başlamış ve hedeflediğimiz özgür bilimsel eğitime ulaşmak için büyük mesafeleri kat ediyoruz.

Simdi huzurluk okulu öğrencileri olarak yeni hedefimize ulaşmak için davaya girmek çıkarmak. Simdi bunun çalışmalarına başladık. Gelecekte ise daha büyük hedeflerimiz, simdi, simdi bir davaya da böyle kuracağız.

BİR OKUR

DEVRİMCİ DURUM, İÇ SAVAŞ VE SINIF TAVRI

Devrimci durum, iç savaş bütün yakınlığıyla sürüyor. Ancak iç savaş durumu Devrimci güçler ve halkları aydınlar ve toplumun geniş emekçi kitleleri tarafından da kavranıyor. Ve dilendiriliyor. Çoğu burjuva aydınlar, tabii ki sistemin bekası açısından toplumsal barışı (bıyık olduğu dile gettikleri); "TOPYUMSAL BARİŞ" ve uzlaşma çağrılarını zorluyorlar. Güccülerle boy boy ilanlar veriliyor. Etkinlikler düzenleniyor. Evet, BARİŞ isteyenlere somnak gerekiyor. Nasıl bir barış? Kapitalist sistemin kendisinden, yani emek vermeye çelikistinin ulaşamaz çıkarılabilirliğinden kaynaklanan devrimci durum ve giderek iç savaşta barış istemek ne anlamı geliyor. Ne için barış? Bizler için emekçilere önünüz ne oluyor?

Sınıf gelişmelerinin ve çağınlanmanın motorluk bir işçiliğini ifade eden iç savaş; her oğlunun dayandığı nesnel ve daniel nedenlerden dolayı ve bu çağın ulaşılabilir mi? İç savaşın sıcaklığı, veriliği, yağurluğu ve yağurluğu sınıfın ve sınıf güçlerini aydınlatıp yapıyor mu? Burjuva sınıf her türlü ideolojik, politik, ve askeri versiyonları kullanarak iç savaşın ve sınıf çıkarılmasından zararlı çıkarılmak istiyor mu? Her türlü demagogiye başvurarak karşı devrim cephesine zafedilip yeni ve yeni güçleri kazanıyor mu? Bunun için her yolu deniyor mu? DİN, MİLLET, ULAN, BAYRAK edebiyatları burjuva sınıfın temel propaganda araçları oluyor mu? Amaçlarıyla sınıfların sınıflarını ve egemenliklerini korumak oluyorlar mı? Eğer tüm bunlar doğrudur sizler bir emekçi sınıfına ne öneriyorsunuz? Kısaca söylesek zulme zorbalığa ve sömürüye borun bu, insanlıktan çıkma diyorunuz? Bize insanlıktan çıkın diye önerilere bizde önerimiz insanlığın ayağa kalkmasıdır. Zira insanlığın ilk emrine dönerek yaratılmak istemiyoruz.

İhtidatlık telkeli burjuva sınıfın egemenlik aracı faşist devlet ve onun tüm asker ve milisleri güçleriyle tüm emekçi halkların ve kültürüne karşı savaşır. Savaşın ulusal başka çözüm yok diyor. Bunun için "TOPYUMSAL SAVAŞ" diyor. Bunu kim, nasıl yapıyor? Neden her yıl iç savaşta milyonlarca kim katıyor. Yoksa aptal mı? Hayır burjuva sınıfın egemenliğini sürdürmenin başka yolunun olmadığına görü-

yor. Burjuva demokrasisi ve insan hakları onu ilüme götürüyor. Çünkü buna bürünmüş göçü sosyal ve siyasal tarife izin vermiyor ve sadece savaşıyor savaşmaktan emektir, yok emektir ve nihai olarak borun bürünmekten başka yol bulamıyor. Yoksa bu bir niyet sorunu olmuyor. Burjuva aydınlar, basın, medyasıyla karşı devrimin cephesi en aktif görevini yapıyor savaş savaş oluyor ve devrim ileriye.

Yaşam sansuz olduğuna göre elbet bir gün ölürüz. Ama yaşam nedir? Nasıl bir yaşam biçimini kendimize layık görüyoruz. Elbette ki hiç bir insan ve toplum, insanlıktan çıkmak istemiyor. İlk evresine dönmek istemiyor. Şimdi insan olmayı ve insan gibi yaşamayı istemek yemec onun güçlerini de yerine getirmek gerekir. Başka türlü ne insan insanlaşabilir ne de toplumlar özgürleşebilir. Kapitalist toplum insan insanlığından çıkardığına göre insanlık kapitalist topluma insanlıktan çıkarmış ama haklara sahiptir. Yeter ki bu bilince, inanca ve cesaretle sahip olalım ve harekete geçelim.

Türkiye ve Kuzey Kurdistan işçi, emekçi yoksul köylüleri ve genişleri doğru bir ideoloji ve birleşik güçlü güçlerle buna hazırlanabilir. Bunun somut kazanımları var. Ancak Türkiye ve Kuzey Kurdistan işçi ve emekçi güçlerini bir arada bir amaçla eden reformer bir ve bir çok önünde sınıflar mücadelesinde yanlış rol gösteriyor. İçki sınıfının ve emekçi halklarının teslimiyet ve ilüme götürüyorlar insanlığından çıkarıyorlar. Bununca somut kazanımları var. Kültür halkı her ayağa kalkışında karşısında ilk önce reformer sınıfına karşı çıkıyor. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları da öyle. İşçi sendikaları, memur sendikaları bu gün ortaya kördükleri politik tutum borun en somut göstergesi. Elbette ki bazı sendika şubeleri olmanın dışında tutum gerekiyor. Örneğin uçluk grevleri ve ölüm oruçlarında Dev-İş ve Genel-İş gibi bazı sendika şubelerinin sınıf tavroları önemli örnekler olarak gösterilemesi gerekiyor. Bu yanlış bir sendika şubelerinin sınıf tavroları izlenebilir ve yol gösteriyor. Ya diğer işçiler, emekçiler sendikalar ne gösteriyor. Ya da neden böyle diye sormamız gerekiyor.

Nasıl oluyor da, işçiler kendilerini ezen sömürücü, insan-

lıktan çıkararak bu düzenin yanın da sessiz ve hareketsiz kalarak yer alıyor. Bunu açıklamamız için enemiz gerekiyor. Ya işçiler emektirler bu düzenden memnun değillerdir insanlığından çıkardığına göre emektirler. Ya da büyük bir ideolojik kördük içinde insanlığından çıkardığına göre emektirler.

Devrimin objektif ve subjektif koşulları her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Ancak devrimin bu koşullarının oluşması devrimin olması anlamına gelmiyor. Bu durumun devrimci yol açması için devrim güçlerinin merkezi, sınıfsal, devrim güçlerinin, göçü, emektir, analınlığı, bilgi, beceri, cesareti ve dayanıklılığıyla güçlü devrimci sınıflarla sürekli daha ileri adımları atılması işçi emektir, ve yoksul köylülerin, kent ve kır küçük burjuvalarının devrimci gelişimi. Kiri devrimci demokratik hareketinin "işçiler kültürü" şiarına uygun olarak ayağa kalkmasıyla mümkün evet ancak burjuvaları gücüne karşı savaşın. Barış için sınıfların başka yol olmadığına anlayabiliyor musunuz?

Devrimci durum ve iç savaş koşullarında devrim güçlerinin yapması gereken hiç bir farklılık yer bırakmaksızın vardır, sınıf, yağın ve yağın sınıflarla burjuva sınıfın ve onun askeri bürünmüş mekanizması dağıtılabilir. Karşı devrimin sesi suluğu kestirebilir ve karşı devrim güçlerini bir moral bunalıma düşürür. Sınıfların devrimci yoluna ilerleyebilir. Her başarılı çalışmada olduğu gibi devrim mücadelesi de disiplin ve birlik gibi bir ifade ister. Disiplini ve birliği olmayanlar asla devrim yolunda uzun süre yaşayamaz.

Devrim, sızlık anlamıyla kökten değişim diye izah edilirken basit bir kelime anlamı değildir. Devrim, aşkır, heyecandır, umuttur, ölüştür, romantizmdir. Devrim, sevgidir, kavmadır, acıdır, sansuz fedakârlık, çoğulu yaşama sevincidir. Devrim, yeni bir insan yeni bir dünya yaratma kökten değişim ve devrim her şeydir. İyi olan güzel olan her şey ve devrimin her şeyi isteyenden her şeyi isteme hakkı vardır. Ancak ve ancak devrimin istediği her şeyi vermedir devrim isteyebilir ve bunu hak edebilir. Bu yanlış devrimcilik düşüncesini en zor ve en güzel izah eder. Ölüme giderken yaşama sevincidir yoksa bazılar-

ının içki boy sloganları çevirdiği "AŞK VE DEVRİM" diye emektirler ve örneklerin işi değildir. Öyleleri işi boy sloganlara çevirdikleri devrimci ne anlayabilir ne de ayağa yaşayabilirler. İhtidatlı olsa olsa "AŞK VE DEVRİM" sızlıklerle emektir yağınları adanmış sınıfların devrimci topluluğu olabilir. Çünkü aşk ve devrim sevgi ve emek ister sansuz kitaplar sansuz fedakârlık, insanlık ayağı ve devrim öze bir ruh ve bir yitirir ister. Bulmuş ve sürekli ne ayağı olur ne de devrim.

Devrimci durum ve iç savaş koşulları önümüzde iki yol da seçeremiyoruz. Birincisi; YA DEVRİM VE ÖZÜMÜRÜK, ikincisi; ise teslimiyet ve ölüm işçiler, emektirler, yoksul köylüler, aydınlar, gençler hangi yoldan yürünebilir?

Buna göre birinci elbette Türkiye ve Kurdistan işçi ve emektir halkları her türlü burjuva ideolojisinin etkisindedir. En çok da "sol" burjuva ideolojisinin etkisinde yoluma sızıyor. Örneğin başka türlü izah edilemez.

Bütün burjuvalardan ötürü işçi sınıfının devrimci ideolojisi işçi sınıfının ve emektir halklarının güçlü bir şekilde savunulması doğru devrimci birikimdir.

İşçi sınıfının devrimci ideolojisi ancak birleşik bir devrimci mücadeleyle emektir halkların arasında ulaştırılabilir. Ve her yerden burjuva ideolojisi kırılabilir. Bunun için sınıfın faaliyetleri devrimci işçiler ve emektirler, gençler, aydınlar burjuvalardan her alanda burjuva ideolojisine karşı Devrimci düşünce ve iç savaş koşullarından da yararlanarak güçlü ve birleşik bir kampanya yürütürler. Reformizm, işçi sınıfının ve emektir halk hareketinde devrimci sızlık anlamıdır. Ancak ve ancak zaman geçene kadar sınıf tavrı doğacak ve Devrimci öncünün çoğurtulmasını önemli yarı bulacağı zaman için devrimci işçiler ve emektir güçler ulusal sınıf tavrında sınıfta birleşmelidir. Aksi düşünce ve yanlışlar ve yok olur.

Fabrikalarda devrimci işçiler güçlerini birleştirir, sınıf kardeşliğini öznesi olmaz koşulları sınıf dayanışmasıdır. Sınıfın öncü güçleriyle sınıf bir dayanışma ve birlik mücadelesinde birleşmelidir. Aksi düşünce ve yanlışlar ve yok olur.

Her türlü uzlaşma sınıf tavrına bittir.

Bir işçi

TÜRK – İŞ MITİNGİ VE ÇIKARILMASI GEREKEN DERSLER

"Türkiye'ye Sahip Çık, Demokrasi İçin Mücadele Et"

Türk-İş'in düzenlediği 5 Ocak mitingine 100 binin üzerinde işçi emekçi katıldı. Mitinge "Sol, sosyalist parti ve gruplarda destek verenler, Mitinge Özgünlükler mitingine katılanların talepleri ve beklentileri aynıymıydı? Mitinge katılan Türk-İş'in diğer mitingleri gibi mitinglerde tutulursa oldukça yüksekler. Deyim yerindeyse proletaryanın en saf en geri kesimi ile mitingde en ileri kesimi sosyalist çevrelerle yan yana geldi. Yada başka bir ifadeyle aynı meydanı buldular.

Türk-İş'in nememleri bir sendika ve zamanın ne olduğunu zamanın az buçuk politik ve sendikal bilgilere olan herkes istisnasız anlayabilir, yada anlayabilir. Türk-İş mitingine katılanlarla ilişkisi ve onun önemini bilmeyenler için bulamaz. Bu sorunun her yanı arkasından "Sol, sosyalist partilerin ve grupların amacı ve beklentisi nedir?" ve bir süre daha sormak gerekiyor. Mitinge katılan ve ezici çoğunluğu oluşturan işçilerin beklentileri nedir, ve beklentilerini nasıl bildirebilirler mi?

Bu soruları sormadan ne Türk-İş mitingi değerlendirilebilir, ne de doğru tespitlemelere ulaşılabılır. Her türlü toplumdaki sınıflar ve topluluklar her toplumsal olaya kendi sınıf ve topluluk ya da grup çıkarları için katılır ve taleplerini gündeme getirir. Ve bu taleplere uygun olarak için mücadele ederler. Şimdi Türk-İş "Türkiye'ye Sahip Çık, Demokrasi İçin Mücadele Et" sloganından yola çıkarak sorulalım. Türkiye'nin sıkıştığı olduğu mu düşünüyor? Yoksa Türkiye bir yere mi gitmiyordu? Türk-İş kurulduğundan bu güne kadar MİT-ÇA demokrasinin Türkiye ve K. Kürdistan'ın işçi ve emekçi kitlelerinin çıkarları ve emeklerinin karşılığı, Türkiye ve K. Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını işbirlikçi tekelleri sennaye peşkeş çıkarak, emperyalizmle hırsızca çalmış ve her zamanda bunun karşılığını almıştır. Öyleyse "Türkiye'ye Sahip Çık" ne anlamı geliyor? Bir diğer deyişle ise "Demokrasi İçin Mücadele Et", insanın gölgesidir. Türk-İş tarihinde ne zaman demokrasiye sahip çıkması ki, böyle bir sloganı ibritiyong duyuyor. 12 Eylül faşist darbese yapılar yapılmaz. Kart, Deniz Hava kuvvetlerinde 30'ne milyon beşer yapıyor. Türk-İş'e bağlı Tek-Gıda-İş Genel Merkezinde, gümrük plaketleri bir sanat eseri gibi hala teşhir ediliyor, bu sadece bizim gündüğümüz. Şimdi Türk-İş cunta hükümetine Sadık Şide'yi bakın vermisi gibi. Ve bu Türk-İş, DİŞK kapatılarak, Türkiye ve K. Kürdistan da uluk obak kan akarken, işkeneder, katliamlar hala devam ederken demokrasi için mücadele et diyor. Elbette bu da mümkündür. Ancak bugüne kadar hiç buna tanık olmadık. Oysa bu ülkelerin emekçi insanları istisnasız her gün faşizmin garabına uğrakten, insanlara plastik yedirelirken, köster yakalıp yıkılarken, insanları kitleleri kurma uğrakten, köylerinden göç ettirilirken, işkeneder, infazlar, orta okul ve lise öğrencileri: hile uygulanırken, işçiler, kitleleri halinde işten çıkarılırken, memurlar "Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika" sarkere, ezisinde tutulduğu vahşete katledilirken, insan anaların cıplamaktan, perlede sarkilırken bu demokrasi denen şey hiç düşünülür mü? Hiç insan hakları kullarına gelmiş mi acaba? İleri Türk-İş bir den demokrasiyi haurfeci ve bizlere sahip çıkma-

mızı niyiyor. Biraz rahatsızlanarak, itiraz Türk-İş'i tanıyoruz. Türk-İş'in kendi içinde bile demokrasi den bahsedilen, nerede kaldı işçiler, emekçiler için demokrasi ismiye. Türk-İş bizden bir zorba, zulüm ve sömürü düzeni olan faşizme sahiplenmemizi istiyor. Bizim de anlayabiliyoruz ancak, ne den böyle alet asile susurluk olmanın zamanı hermen "Türkiye'ye Sahip Çık, Demokrasi İçin Mücadele Et" diyor? Yoksa Türk-İş denli geliyor, arıyor yada NGK tarafından kredisine inandırıyor. Türkiye ve K. Kürdistan da iş sınıfı zamanını fayda devlet paramparça olmuş, ayakta zor duruyor. İşçi ve emekçilere "devletlere sahip çıkan, bu devlet de modernite devletler" diyor. Yoksa ülkelerimiz bir yerlere gitmiyor giden, çok olan, burjuva partiler, burjuva parlamentosu, polis, asker ve toprakların sınırdan sınırdan, ezen gidili halk ayaklanması ve derdime, sosyalistmede, Türk-İş bize mayas gitmemiş gerçekliğini söylüyor, ve bu amaçla bir miting düzenliyor adında "TÜRKİYE'YE SAHİP ÇIK, DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE ET" ve böylece iş sınıfı yerini alıyor. Tekelleri sermaye egemenliğine bağlılığını gösteriyor. Yoksa SUSURLUK alayın bahanesi, susurluk kamu "solcu"larımıza ada susurluğu gündemde tutarak faşizmin pöçülmesi sunuyor. Devletler bir yere ulaşamaz amalarak devlet içindeki çeteler temizlenerek ortaya sınıfı demokratik bir devlet çıkacakmış gibi. Yeni gelenlerin sürüşüm Demokratik Devlet Devletinde kazanılarak, çok başka yolu.

Dov Türk-İş doza döğünce da iş sınıfı koşullarında nerede yerini alacağını gösterdi. Bunun bunlar bize bunu gösteriyor. Türk-İş mitingünü en önemli özellikleri renkliği ve sınıfı oldu. Mitingin örgütlenmesi sendikaların komünalını. Miting öncesinde Camuluhaşkasından olay alması, mitingün güvenliğinin sağlanması için seçilmiş 2000 işçinin miting öncesi pratikler, mitingün tam bir devletine sahip olmasını için önceden planlanması ve Türk-İş'in yaşadığı gibi sonuçlandı.

"Sol ve sosyalist partiler ve grupların beklentileri ve amaçları"na görebilmek içinde bulacakları durum ve rali buluyor. İyitlenmesi ve mücadele anlayışıyla niyetleri ne olarak onun sınıfı Türkiye'ye sahip çıkan, miting kendi taleplerini, hissettiren işçi ve emekçi kitleleri etkileyen durumda olmalıdır. Türkiye ve K. Kürdistan'ın içinde bulacakları devrimci durum ve iş sınıfı koşullarında sonuçta Türk-İş'in taleplerine onlarda hapsoldüler ve etkisiz kaldılar. Zaten ideolojik olarak da daha ileri gidemediler, en ileri niyetli değerdendirile ile ancak bu sonuca ulaşabildiler.

İşçi ve emekçilere gelince, en geri kesiminin talebi olsa olsa topluluğu sarkilemelerinin gündemde olmasıyla ekonomiktir. Ancak ekonomik taleplerini kazanmanın, geliştirilmesini ve geçecek altına alınmasını yolunun politik mücadeleleri geçereği bilinmeden yoksun sendikaların ibredildiği için girmişlerdi. Ve gerici işçiler kadro talebinden ve ezme sarkilenden öce geçemediler. Bu da pratik ve ideolojik olarak hala burjuva ideolojisinin etkisinde olduklarını gösteriyor.

İleri İşçilere Gelince: Elbette 100 bini aşkın işçinin içinde 100/1 devrimci işçi olduğunu düşünmese ki bundan daha fazla olacağını düşünebiliriz. 1000'ün üzerinde sınıf bilinci, sosyalist kültürünü sınıf politik mücadelesinin içinde sınıfın kanayanını taşınmış, örgütlü, devrimci, sosyalist, komünist işçi vardır. Ancak bu işçilerde Türk-İş'in

stratejisi ayarlanıyor ve etkisiz kaldılar, böylece Türk-İş mitingini, devlet ve sendika güçlerinden başka kimseyle zamanına ulaşamadığı. Zira geri işçilerin bir özelliği, bir düzenizmi ve çoğunluğu sadece göbek vize ve kuruma bitiminde Ankara merkez kavayısı olarak, burjuva hastana göre de bu çok çoğunlukta. Anlatmaya sarkilmez ay ay zamanına ama biz ne zamanla devam ediyoruz ne hikmetse.

Sonuç

5 Ocak Türk-İş Ankara miting, hangi açıdan ve hangi beklentiden yola çıkarak çıkarılmı Türk-İş taleplerini ve stratejisini anlamadı. Ve böylece devlet destekli Türk-İş mitingini devlet aklayan işçi, sınıfı bir miting oldu. 100 bin üzerinde işçi ve emekçilerin enerjilerini boşalttı. Ümitsizlik ve halar kırıklığı yarattı. Başka türlü de o koşullarda mümkün değildi. Çünkü Türk-İş her açıdan bu miting iyi hazırlanmış ve devlete tam bir güven verdi. Kitlelerin bu en geri ve işçi işçilerce güveneye alındı. Türk-İş bu mitingde katılım bilimleri ve başarıları çıkarak miting. Krediteye bağlı geri sendikaların içinde sol ve sosyalist grupların bölünmesini planladı ve böylece ötürü "Sol ve sosyalist" gruplar dağılı olarak işçilerin en arkasında kaldı ve böylece geniş işçi ve emekçileri etkilemeye şansı oldu. Slogandanı ancak kendi sarkilmez kendi düşüncü sarkilmez oldu. Ve böylece Türk-İş ve devletin devletini deşirmesine ve faşizmi ötürü. Oysa durum çok daha farklı olabilir.

ÇÖZÜM: BİRLİKTE İŞÇİ CEPHESİ:

Türk-İş mitingine 100 binin üzerinde işçi katıldı. Bu işçilerin içinde sınıf bilincini edecek yüzlerce, belki de binlerce önel devrimci sosyalist, komünist işçi vardı. Bu sınıflar sloganlarla da kendilerini hissettiriyor. Ancak bu işçilerin sendikalarında, şubelerinde, halar kendi komitelerinde çalışan arkadaşlarıyla yürütme, öncü işçilerin olduğundan daha zayıf ve görsel dışıdır, talepleri ve mücadeleleri de zayıf ve görsel kalıyor. Ve böylece geri olan sınıf birliğinin içinde nitelik etkisine yol açıyor ve maral bozuluyor, kendine ve sınıfın sınıfını niteliklerine güveni zayıflıyor. Oysa sarkilmeden başlayarak, iş kolları arasında devrimci işçi komitelerinde ve komitelerde örgütlenmiş devrimci işçilerin öcölükünde mücadele birliğini örnek gerekiyor. Bunun için birleşik bir işçi cephesine ihtiyacı var. Bu iş kollarında bulunan devrimci var. Herhangi bir sınıfın etkisizlikte, o iş kollarında tüm öncü işçiler bir araya gelecek ve sloganları aynı geçmeden bir ileri ayarlar, ne sendika ne de diğer sarkilmez bir araya gelmiş birlikte tavır koyan mücadele eden öncü işçileri engelleyemiyor. Böylece en geri işçileri kazanıyor, geliştiriyor, niteliklendiriyor. Yapılması gereken devrimci işçilerin özünce farkı göstermeden birlikte örgütlenmeye, birlikte mücadelesi niteliksiz kalıncı etkileyecek ve sarkilenecek. Niteliksiz nitelikli bir şey, nitelikli nitelikli her şey olduğu kavranacaktır. İşçiler komitelerinden başlayarak fabrikada iş kollarında ve ülkelerimiz gündünde Devrimci İşçi Komiteleri ve Konseyleri tenellinde buluşan birleşik bir işçi cephesi oluşturuluyor. İşçilerin Proletaryanın ilinci partisinin kurmaylığında birleşik işçi cephesinin mücadelesi, zamanın sınıfı vencesi olacaktır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

DİŞK (Devrimci İşçi Komiteleri)

KİTAP TANITIMI

Sandinonun Kazan-Margarita Randall-Sosa ile Yarınlar

Gazetede bir haber: "20 Ekim 96 Nikaragua'da seçim var. Sandinist lider Daniel Ortega de yalık ki eski Ortega değil."

19 Temmuz 1979'da Augusto Cesar Sandinonun (Özgür İnsanların generali) liderliğinde Nikaragua halkı FSLN önderliğinde bir halk devrimi gerçekleştirdi. Devrimin hemen ardından, özerklik devrimini sonuna kadar götürmesini, Amerika ve diğer emperyalist ülkelerin baskısına boyun eğmesi sonucu silahlı kazandıktan sonra seçimle kayıpten sonra, sosyalist ülkelerin gerilmesi, onları büyük bir başarımlık için öğütürdü. Devrimin gerçek başarılarına kesin olarak sağlayacaklarına, gerçek önemi olmadan seçime girerler, Paris Konferansı gibi bir çukuk seçer bu başarıyı yaptılar.

Bugünderde sunulan bu film gösterisinde, Ortanın Şarkısı, 1987'de ABD elyile kurulan komisyonun üyeleri ve halkın mücadeleni anlatıyor. (Halkın devrimine bağlılığı, sahne programı, beklemleri ve çekimdeki olduğu anlar destanı bir dille anlatılmıyor filmde). Daha sonra dünya kamuoyunun baskısı ve halkın kalınmasında, devrimin ABD'yi küçük mülk sahiplerine mali destek sağlayarak devrimden koparma ve içten çökertmesi, ve Ortega seçilmesi kaybettiler. Kökeni, Somoza'nın Ulusal Muhafızlarından gelen Jose Benito Rivera ile anlaşma yapması ve halkın onu terk etmesi.

Bir halkın varlığını, ruh, yaşamı, somutlaşması bir devrimin kurulması, ve bu devrimi anlatan "Sandinonun Kazan"ın okunup beşirildiğinde Jurdogan derinler.

Nikaragua, tüm dünyada yapıldığı gibi, ABD'nin terör örgütü CIA elyile grip karıştığı, kendisi pis arıca ve önemdenini dandığı yoksul bir G. Amerika ülkesi. Halkın, sağlık, eğitim ve barınma koşulları çok yetersiz. Devrimden önce Somoza ülkesi ülke ekonomisinin büyük bir kısmını devletten alıyordu. Somoza'nın her türlü mabufete ve kayıplarına karşın, korumaya korumaya ve silahlı devrimini her erdunun zulümü dillere destandı. Halkın olanda barın, sağlık ve yoksulluğa rağmen işçi ve hareketliydiler. Özgür'nün, "Ya Özgür Ya Ölüm, Ya Ölüm" parçası şarkılarının her anında çapındaydı. Gençlerin ezen olan bu devrim, pazir, leza güstermiş, halkın mükemmeliye, katilliği renkli bir devrim, talip ve rahibelerine olan katilip yitirici görevler ödüyü anlaşılan bir devrim, güstermiş strektili kitlesel korulardan olan gerçek bir halk devrimi, saygılarınun salığına araçlara feda dınyanın, her şeyi mübah saymanın, ilkesel tutarlılığını iticikle koruyuş gınel bir devrim. Bu devrimin diğer bir güzel yanı ise kadıncılık birlikteliğinin en başarılı örneğini yazama peşinmiş olmasıdır.

Kıtap başarılı bir röportaj tekniği ile yazılmış. Bu devrimin gerçek verisi, kan vermiş yapı taşları olan Augusto Cesar, kareler ve fotoğrafların anlatılan devrimin her bir profiliti ortaya koyuyor. Yazan, "toplumun yapısını değiştirmeye en uygun güç devrimdir. Geleneksel değerlerin yıkılışı sildeşir olur. Beklenenler artık geçeri değildir" diyerek devrimin önemi gösterimini bize ulaştırıyor. Ve kitaptan bölümler.

"1977 yılında Somoza'ya karşı mücadeleye çok sayıda kadının katılması sağlayıcı bir etiydi. AMORONAC kuruldu. Saldırgan bir politikamız vardı. Ülkedeki her ahlaklı karşı gösteri düzenliyorduk. Küçük bir grupla ama kesinlikle her olaya yer almıştık, pankartlarımızla oradaydık. Burjuvazinin amelleri gözünü daha en güzel beşirte ögür bir vatan sloganı ile kullandık. Bu sırada burjuvazinin örgütlü bir grev fiyasko ile sonuçlandı. Burjuvaz kitle mücadelenin devrimini elinden kaçırması başlanmış. Daha en örgütlenmesini gerçekleştirmeliydik. Ancak vakit gelmişti, halk birliğe kendiliğinden katılmak istiyordu. FSLN halkı, birliğine hakkında bilgilerden memnun olduğunda Somoza'ya madenlere gitmiş, yata kadar kadını toplamağa dışarıdan yitirerek gelmişti. Bu Halkımızın ÖNCÜLERİNDEN DE İLERİ OLDUĞUNU GÖSTEREN örneklerden biridir. Ülkemizin her yanında örgütlenmelerin varlığını bizim için çabucuk alıyorduk. Bize düzen, gidip, bir gülerken sekinli vasmemeli. Devrimin en büyük kazanımına kitlelerin örgütlenmesine yardım etmek olduğuna inanıyoruz. AMORONAC hareketi geçmiş ve bugüne kadar devrimin bir örneği olarak kalıyor."

"Bana öyle kurkusu gibi, yalınca genç olanak bile saçlı saçınlar için yeteriydi. Sekiz, dokuz, on yanında çocuklar siyasal olaylara katılmaya geldiler. Kadınlara, çocuklara ve genç insanlara korumak için örgütlenmesi başı çeken. Geleneksel şairler, kadınlara öğütlenmelerini başları olmadılar. Bu ise, kadınlara öel soruların karşısında örgütlenmeleri, onları nasıl ulusal mücadeleye katılmasına öğütünü olduklarından, başarıydık."

11-12 Ağustos 78'de bir FSLN komando birliği, hükümetin yasama kolu toplantısı sırasında Ulusal Saray'a girer ve işli eder. Wlevere kişi ve bir ilahir Şişel umkullama serbest bırakılması, bir milyon dolar değer ve bilimsel ürünün zararlı maddelerin kontrolü serbest bırakılır. Bu Eylül 78'inde ayaklanmanın hemen ardından gerçekleşir.

"Yıldızdeki ismi uygulaması Nikaragua'daki hayat kökünden değışirdi. Bu devrimin beşirimin son darbeye için gerçek değışirdi değışikler yapıldığı bir devrim oldu. Diktatörlük hareketini çok etkiledi sayıyordu. Orta bir yer alması olmuş, en etkin nerede kullanılabilirli tartışıyorduk. Seminer ve propaganda yaygınlaştırdık, kopuk olan ilişkiler yeniden kuruldu. Çoğu insan korkuyordu, kimisi zamanla diğerleriyle birlikte çekildi. Tüm bunlara rağmen bir çekimlik oluşturmüklük."

"En önemli başarımız devrimci militanlığa geçiştirilmek olduğunu anlıyoruz. Bir kadın ve bir erkek yarınlarımızın en somut yolu eden içinde olmaları. Devrimin gerçek kadınlara, üzerindeki baskıların tüm boyutlarını, ekonomik kökenlerini, toplumsal ayrımların ve kurduğumuz, erkeklerin de katılacağı ortak bir mücadeleye, öncü olarak, önemli bir rol oynamasını gerçekleştirmiş olduğunu sağladı."

"1975'de FSLN uç ekibiye belandı. Bekli her bir örgütlenmesini, ögür özebeğin sürece birer değildi. Ancak birkaç önder ve üye. KURAM devrimine katılmamış, ya da bunlarla biraz daha ilgilenilmeye alanına katılır. Ama her zaman BİR KURAMSAL SÖZÜKÜN OLMASI GEREKİYDİ. Ulaşabildiğimiz bir kaç kitap yeterli değildi. Bu üç yılın 77'se yeniden başlandı."

"DEVRİMİ İLEYİŞİNİ ANLAMAYAN ÇOKTUK. Bizim bildiğimiz onun zaman da olsa devrimi gerçekleştirmeye çalışmıştı. Çoğumuz o günü

peşinleştirmeye doğrudandı. Başarılarımızın önemli birisi göğ geliyor."

"Kitle adanlarımızdan birçoğu geçirdiğinden, mizing onlarca bağlantıydık. Kararlar benim zaman gerekecekti evet, yoldaylar. Bu büyük bir mizing gereken herşeyi yapıp, yitiricilerimizle diplomatik bir biçimde değışirdik. O zaman kitlelerin diplomatik değli, demokratik olduğunu haber aldım. Bu ev, dedim. Bana sızın birisi olmadı. Daha önce aldım ve yanlış yaptım ki, bana nasıl yitiricileri gerçekleştirmiş öğütlenir, işte böyle öğütlenir."

"Tepesini öledürdüler, kimini çan kulesinden fırlattılar, kimini madenlerde yitiriciler. Bazen çocuklar parçalanmıştı. Bir kabanı bu çocukların yapmış bir işiydi, sırtlarını bile yırttı. Bana sırtların altında erdilemişim anne, sırt bir başkaldırı duymüşüçü, hepisi bu ödeniş. Sarı duvarda ölüm anık bir ceset. Morga götürülmüşe bize 80 corolaba ödenirler. Bu orospu çocukları için harekâtımız varmışlar paraları ödemeliydiler dediler."

"Eğer çocukların doğmadan mücadeleye katılmaya olsaydın, o zaman hepsi de dışarıda ölmüş olan, kızı değil ben olurum. Demek istediğin, BİZ YETİŞKİNLER ÇOCUKLARIMIZA ÖZGÜR BİR ÜLKE VEREBİLİMİZ OLMALIYDİK. ONLAR BİZİN DEĞİL."

Bir savaşın amacını kizma mektubu. "Bu gün için olmada önemli bir devrim yapıyorca, devrimin bu den fedakârlık bekliyor. Bir saat, bütün çocukların, bütün insanların acısını, aynı hepsini de kazınca tasımasıdır. Sana kendinin ve bütün sandınlar kurdelerinin yoğunluğu karşı geldiği TAVERİ bırakılmıyor. Zafarınıza kadar ya değir özen, ya ölüm."

Ve bir gün.

"Bir hayatın dünyada Somoza, Kimsenin yitiricisini zamanında Sandinonun yazdığına doğru Somoza Kimsenin yitiricisini çalmamış Sandinonun yazdığı içinde, dünyada Amerikalı Bütün gülmüşü."

Ama gerçek sayıları başka dünyaya...

... Bir asker yitiricisi değildi Sandinonun yitiricisi, asker ölmek zorunda kalıyıp bir günün yitiricisi yitiricisi vardı, sarı ki ölmüşler çabılı, kamnık ama yitiricisi bir yitiricisi bu Ölmüşü gün bütün kadınlardan değildi. Ve ormanda sabah kadınlara sessizli bir yazı.

..."

Yabancıların ögüğü Ve kendi halkının dikentini Yabancıların başı gülmüşü Vaygeçmişliği olan SOMOZA FORGEVER.

... Ve en yücesi ölederin, en büyük cinayetin öled...

60 Augusto Cesar Sandinonun ölüğü Başkalarlık Saray öledirler dolar her gece Maragon da

Ama öledir ölmüşten doğan kahramanlar Ve yeşil eller fikrini kullanan arzuların

Kıyısı okuduğunuzda sandıracaktınız. Tüm ödevinin yoksul halkların en önemli olan devrimci hareketleri ve komünist dileyişle

İki. Bana öledirler Acıdır, özen bölünler öledirler herşey yazılmamış.

ÖZELİM

işçi sınıfının kendi içinde rekabet halinde tutulmak, işçi sınıfının birleşmesini engellemek için, burjuva sendikalarını zenginleştiren çalışmalar almıştır. Avrupa'da kapitalistler, yeni sömürgecilik ilişkilerinden elde ettiği servetin bir kısmını, kendi işçilerine vererek, onların üst tabakasını zenginleştirirken; Türkiye'de ise kapitalistler ve devletin sağladığı desteğin yanında esasa olarak işçi sınıfı, kendi fertleriyle geçinen ve servet sahibi olan bir burjuva işçi tabakası yaratmıştır.

Bugüne kadar Türk-İş olsun, DISK olsun bütün sendikacılar imtiyazlı olmuştur ve hâmen hezen tümü de işçilere göre iyi durumdadır. Burjuva sendikacıların yanında, sonayide ustabaşı durumunda olan ya da devlet işletmelerinde iyi bir konum sahibi olanlar da işçilerin esas çoğunluğuna göre imtiyazlıdır ve üst tabakayı oluşturmuyor. İşçilerin bu üst tabakası, burjuvazi gibi düşünür, burjuvazi gibi yaşamaya çalışır ve burjuva duygulara sahiptir. İşçi sınıfı içindeki, sınıf bilinci bakımından en geri işçilerle, burjuva sendikacıların ittifaklı işçileri burjuvazinin yanında tutmanın en etkin aracıdır. Ama, imtiyazlı üst işçi tabakası, işçi sınıfının küçük bir bölümünü temsil ediyor. Türkiye işçi sınıfı ve hele hele Kürdistan işçi sınıfı düşük ücret alır ve sürekli açlık sınırında bulunur.

İşçi sınıfının aygıtını pranga, bileklerine kelepçe olan bu burjuva sendikacıların da içinde yer aldığı tabaka işçilerin üst tabakasıdır. İşçi sınıfı prangalarından ve kelepçelerinden kurtulmadıkça, kendini düzene bağlayan zincirleri kıramaz. Sınıf ayrımının bu kadar derin olduğu, zenginleşen sınıf çelişkilerinin bu kadar keskin olduğu, sistemde devrimci kriz içinde bulunduğumuz koşullarda diğer işçilerin çoğunluğu aynamadan eyleme koymuyorsa, hergün sokaklara çıkıyorsa ve henüz savaş barışının gelmemişse bunun temel nedeni, prangaları ve kelepçeleridir. Sosyal reformizmin de dayanaklarını oluşturan burjuva sendikacılar ve burjuvalaşmış işçiler, işçi sınıfı hareketinin, komünist hareketle bütünleşmemesi için elinden geleni yapıyor. Burjuva sendikacılar ve aristokrat işçiler, devrimi önlemek, işçi sınıfını kapitalist sisteminde tutmak için bütün olanakları kullanıyorlar. Burada sömürsüz devrimci işçi sınıfı içindir. Devrimci işçiler, bir an evvel, bu burjuva ajanlarından kurtulup, komünist hareketle tam bir bütünleşme sağlamak için harekete geçmelidir. Aksi takdirde, bütün koşulları algılamış olan devrimi, bu tarihi fırsatı kaçıracaktır. Devrimin yolu, işçi sınıfının kurtuluş yoludur.

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasında egemen olan uzlaşmazlık ve sınıf birliği değil, zenginleşen sınıf karşıtıdır. Uzlaşmaz sınıf karşıtlığının pratik ifadesi sürmekte olan iş savaşıdır. Burjuva iş savaşı ve proletar iş savaşı temelindeki devrimci iş savaşı, sınıflar arasındaki ilişkilerin yeni durumunu yansıtır. Bütün sosyal sınıflar iş savaşıta, ekonomik durumu ve sınıfsal konumuna uygun olarak yerini alırlar. Burjuva sendikacılar ve işçi aristokrasisi iş savaşıta tekelci görüşün içinde yerini almıştır. Bu pratik olarak kanıtlanmıştır, herkes bu gerçeği kavramalıdır. İş savaşı yalnızca toplum içinde değil aynı zamanda işçi sınıfı içinde de devam ediyor. Burjuva sendikacılar, bugüne kadar hep faşizmin yanında yer aldı. 12 Mart, 12 Eylül dönemleri ve yakın dönem bunun somut kanıtlarıyla doludur. Bugün faşist devletin yanında açık olarak sınıf tutan burjuva sendikacılara karşı mücadele, devrimci karşı mücadele ile birlikte ele alınmalıdır. Bu anlamda devrimci işçi hareketi, burjuva sendikacılar üzerinde devrimci şiddet uygulanmalıdır. Ve bir an evvel iş savaşıta kendi proletar iş savaşıta yükseltmeye bakmalıdır. Hem dışarı tekelci burjuva sınıfı karşı ve hem de içine, işçi sınıfı içindeki, burjuva ajanlarına karşı

proletar iş savaşı yükseltmelidir. Devrimin yolu buradan geçmektedir.

Nesnel koşulların yanında burjuva sınıf da, her geçen gün işçi sınıfını savaşa itiyor, çatışmalara sokuyor. İşçi sınıfının her yeni bölümü koşulların zorlamasıyla sınıf çatışmasında bulunur kâğıt. Ancak, işçi sınıfının yeterince mücadeleye atıldığı söylenemez. İşçi sınıfı ağır koşulları değiştirmek için yeterince savaşa girmiş olmayabilir, devrim mücadelesi, daha ilerde olurdu. İşçi sınıfının bütün gücü, olanca enerjisiyle savaşa girmesini engellemek için sınıf içi engeller kadar dış engeller de almıştır etkide bulunmaktadır. Sermaye ve faşizm, işçi sınıfının ayağa kalkmaması için, saldırı üstüne saldırı yapıyor, yasa üstüne yasa çıkarıyor. Bütün burjuva güçler, ayağa kalkmanın diye işçi sınıfının üstüne çullanmıştır. Bir yandan kapitalist ilişkiler, toplumsal çürümeye, sınıfsal çelişkiler işçi sınıfını birleşmeye ve savaşa zorlarken; diğer yandan, bütün burjuva politik güçler, faşist devlet, işçi sınıfının devrimci savaşına önlemek ve ezme için büyük bir çaba gösteriyor.

Tarihi koşullar, toplumun nesnel gelişimi yasal olarak işçi sınıfından yana, işçi sınıfı iktidar mücadelesine bu uygun koşullarda hazırlanıyor. Öte yandan devlet iktidarı ve bütün burjuva politik güçleri, egemenliklerinin devamı için işçi sınıfına savaşıtan etmiştir. Ama işçi sınıfı devrimci savaşıta tarihi koşullarla birleştiğinde, kapitalistlerin iktidarını bitireceği kesindir. Bütün sorun, şu an ki tarihi durumun esas sorunu, devrimci bir sınıf olan işçi sınıfının savaş hayranına açması ve bütün gücüyle savaşa yüklenmesidir.

Türkiye'nin sınıf ilişkileri ve bütün toplumsal ilişkiler en sonunda kritik bir aşamaya geldi. Bu kritik aşamada toplum ya devrim yoluyla, yeni temellerde, yeni hayran karışacaktır, ya da bu çözümlenemeyen topluma mahvolmaya doğru süratle gidecektir. Tüm de bu aşamada işçi sınıfı ve öncüsü olan devrimci güçler, gelişmeler üzerinde söz sahibi olmalıdır. Artık burjuvazinin ve burjuva temsilcilerin söyleyeceği bütün sözler bitmiştir, burjuva güçler için deniz bitmiştir. Burjuvazinin varlığı artık bir gereksizliktir. İşçi sınıfı sorunu söylemelidir. İşçi sınıfının sınıf, devrimci durum koşullarında eyleme demektir, savaşı demektir. İşçi sınıfı koşullar üzerinde mücadeleyle, sınıfsal birlikleriyle, sınıf araçlarıyla, bütün araçlarıyla sınıfsal söylemelidir. Söz işçi sınıfındır, söz eylemindir.

Her geçen gün biraz daha kritikleşen ve sertleşen iş savaşıta son noktayı emeğin iktidarı ve geçici devrim hükümeti koyacaktır. Devrimci durum ve iş savaşıta kritik aşamada iktidar ve geçici devrim hükümeti hedefi geleceğin değil bugünün yani güncel bir hedeftir. İş savaşıta her tarafı doğru geliştiği, halkan her tarafta devlet güçleriyle çatışmaya girdiği koşullarda emeğin iktidarı olan Demokratik Halk İktidarı ve devrimin yürütme aygıtı olan Geçici Devrim Hükümeti bugünden öne çıkarılmalıdır. Artık devrimle ilgili hiç bir temel soran geleceğin sorunu değildir. Devrimin kendisi güncel sorundur. Devrim aynı zamanda pratik bir sorundur. Tekelci güçlerin, faşist devletin terörle, reformistlerin, oportünistlerin ve burjuva sendikacıların sınıf yolla mücadelelerini engellemeye çalıştığı devrimci işçi sınıfının daha binyük bir güçle hareketini başlatmaya başlaması devrimin pratik bir görev haline geldiğini gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci işçi sınıfı, emeğin iktidarı ve geçici devrim hükümeti için ayağa kalk, güçlerini birleştir savaşıta hayranını aç!

DEVRİMCİ İŞÇİ SINIFI!

EMEĞİN İKTİDARI VE GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ İÇİN AYAĞA KALK, GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİR, SAVAŞ BAYRAĞINI AÇ!

Tekelci kapitalist sistemin çürümesi kendini her olayda gösteriyor. Hele son dönemlerde ortaya çıkan olaylar bu çürümenin hangi boyuta geldiğini kanıtlar niteliktedir. Sistem oluştursa bütün mekansızların boydan boya çürüme içinde olması tekelci kapitalist sistemin toplumsal gerçeğidir. Toplumsal gerçekleri ya da daha doğru bir ifadeyle sınıfsal gerçekleri, kapitalist toplumun dışında aramaya gerek yoktur. Toplumsal-sınıfsal gerçekler, bu toplumun içindedir. Toplumun hangi ilişkisine baktırsak bakalım hep aynı toplumsal-sınıfsal gerçeklerle karşılaşırız. Hiç kimse gerçeklerden kaçmaz. Gerçekler bastırılır. Önünde sonunda kendi gerçekliğini her kese kabul ettirir. Sınıfsal-toplumsal gerçekler insanı olduğu gibi aynı zamanda tartışma götürmeyecek biçimde kanıt taşıyıcıdır. Tekelci kapitalist temel üzerinde her gün oluşan binlerce olay, binlerce ilişki biçimi, her tarafta görülen çarpışmalar, kurulu toplumsal düzen ve kapitalist egemenleri devirmek gerektiğini gösteren kanıtlar'a doludur. Çürüten kapitalist toplumun devrilmesinin kaçınılmaz olduğunu gösteren kanıtlar için, bu toplumun dışına çıkılmaya ve uzaklara gitmeye gerek yoktur. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci proletaryanın savaşan güçleri, tekelci egemenliğin ve faşist devletin devrilmesi gerektiğini ortaya koyan en tartışmasız toplumsal politik kanıttır.

Burjuva toplumun bir çürüme içinde olduğu, kapitalizmin toplumsal gerçeğinin bu olduğu, toplumun yıkılmasının kaçınılmaz olduğunu gösteren kanıtlar ne kadar belirgin, olgun, gelişkin olursa olsun, bütün bunlar isterse şu kadar berrak olsun, devrimci sınıf olan işçi sınıfı, devrimi gözle almadığı sürece, yeni bir toplum doğmayacaktır. İşçi sınıfından başka hiç bir sınıfın, kapitalist toplum devirmek ve komünist topluma kurmaya yetenekli olmacağı gibi aşkırı. Bu, çöğünün mutlak gerçeğidir. Bu gerçek tarihsel olduğu gibi toplumsal olarak da son iki yüzyılın bütün olayları tarafından doğrulanmıştır. Ama yakın tarih bir gerçeği daha öne çıkarmıştır: Devrimci proletarya hareketi, komünist hareketle bütünleşmediği müddetçe kapitalizmi yıkmaya ve komünizmi kurmaya görevini yerine getiremez. Devrimci hedefleyen bir sınıf, bunun araçlarına ve koşullarını da hazırlamak durumundadır. Devrimci proletarya hareketi, komünist hareketle bütünleşmesi devrimi başarmanın üç koşuludur.

Devrimci proletarya hareketi ve komünist hareketin birbirinden ayrı gelişimi yakın tarihin bir olgusudur. Her iki hareket, bütün kapitalist ülkelerin en etkin devrimci güçleri olmuştur. Üstün sınıflara yana yürüten iki hareket belli bir noktada birleşme gereksinimini

duymuştur. Komünist hareket, sınıfsal temelli olan devrimci proletarya hareketine dayanmadığı zaman, adına layık olmadığı gibi, zamanla çoraklaşır ve etkinliğini yitirir. Aynı biçimde, komünist hareketle birleşmeyen, devrimci proletarya hareketi, ideolojik olarak burjuvazinin etkisi altına girer, zamanla yozlaşmaktan kurtulamayacaktır. Devrimci proletarya hareketinin, komünist hareketle birleşmesi durumunda, sınıf mücadelesinin bütünlüğünü oluşturan teorik mücadele, politik mücadele ve pratik (ekonomik) mücadelenin yaşarında gerçekleştirilmesi anlamına gelecektir. Sınıflar savaşında, işçi sınıfının güçünü yaparak olan şey, işçi sınıfının mücadelesini teorik, politik ve pratik mücadele bütünlüğüne dayandırması olacaktır. Devrimi gözle almış olan bir sınıf mutlaka savaşına bu bütünlük temelinde yürütmelidir.

Türkiye ve Kürdistan devrimci işçi sınıfının durumu nedir? Bilindiği üzere sınıflar durumunu belirleyen, dayandığı ekonomik ilişkilerdir. Ekonomik ilişkiler, diğer ilişkilere göre temeldir, diyemeyizse ekonomik ilişkiler diğer ilişkilerin karşısında son sözdür. Türkiye'de emperyalizme bağınılı olan sonuncu Türkiye proletaryası, Avrupa proletaryasının durumundan farklılık gösterir. Bu farklılık ekonomik yaşam düzeyi vb. kendini gösterir. Emperyalizm ve yeni sömürgecilik, emperyalist ülkelerdeki toplumun tümüne asıllıklık darıması vermiştir. Asıllıklık gösteren aynı zamanda proletaryanın üst kademeleridir. Proletaryanın üst kademeleri burjuvazinin ve burjuvazinin her konuda birlikte davranmaktadır. Proletaryanın alt katmanları olan düşük ücretliler, bu üst katman tarafından etkilenmekte ve burjuva toplumuna bağlanmaktadır. Proletaryanın üst katmanlarına dayanan bütün sosyalist ve da komünist hareketler süreç içinde dayanıklı olarak burjuva iktidarı için uygun olarak, egemen sınıfın işçi sınıfı içindeki ajanları, toplumsal dayanışmaları olmuştur. Bu, Avrupa proletaryasının yüzyıllık hikâyesidir.

Türkiye'de, Avrupa'ya benzer bir durum yoktur. Ancak Türkiye'nin kapitalist ekonomik ilişkilerine denk biçimde bir burjuvazinin, imtiyazlı proletarya üst tabakası oluşmuştur. Bunun nedeni, işçi sınıfının kendi içinde rekabet içinde olmasıdır. Ama çalışan sınıf aynı zamanda sayıları çok yüksek olan işsizler ordusu ile de rekabetindedir. Sadece işçiler arasındaki rekabete son vermek amacıyla sendikalar kurmuşlardır, esasında bu rekabete yararılanıp, servet sahibi oldular. İşsizler ordusu ile rekabet içinde olan çalışan sınıfın helik kesimi de, işsiz kalma korkusuyla, işinden olmamak için, burjuva sendikacılara destek vermiştir. Sermaye sınıfı ve burjuva devlet,

